

ERDEM BEKÇİSİ MÜSLÜMAN HANIMLARA

Bekr b. Abdullah Ebu Zeyd

Çeviren

M. Beşir Eryarsoy

WEB
“darulkitap.com”
“Facebook/ücretsiz islami e kitap indir”

Önsöz

Hamd bir ve tek Allah'adır. Salat ve selam kendisinden sonra peygamber gelmeyecek olan peygamberimiz Muhammed'e, onun aile halkına, ashabına ve kıyamet gününe kadar ona güzel bir şekilde uyacak olanlardır.

Elinizdeki kitapçık mü'min hanımların erdem yolu üzerinde sebat göstermelerini sağlamak, düşüklüğe çağıran batıcıların iddiaları üzerindeki örtüleri açmak için insanlara sunduğumuz bir kitapçıktır. Çünkü; yüce Allah'a kulluk, temizlik, iffet, haya ve nâmusu kıskanmak esasları üzerinde kurulu, günümüzün dinine bağlı müslümanın hayatı, her taraftan itikat ve ibadetlerle ilgili şüphe hastalıklarını, yaşayışta ve toplumsal hayatta da şehvet hastalıklarını beraberinde getiren tehlikelerle dört bir yandan kuşatılmış bulunmaktadır. Bu hastalıklar, müslümanların hayatında daha derinlere inmesi için İslam ile savaşmak amacına yönelik kötü bir planın, İslam ümmetine karşı hazırlanan kötü komplonun bir parçasıdır. Bunu "Yeni Dünya Düzeni", Hak ile batılı, maruf ile münkeri, iyi ile kötüyü, sünnet ile bid'ati, sünnetten gelen ile bid'at olanı, Kur'an ile sonradan değiştirilmiş ve neshedilmiş Tevrat ve İncil gibi kitapları, cami ile kiliseyi, müslüman ile kafiri birbirine karıştırmak amacını güden "karıştırma teorisi"¹ ile dinleri birleştirme çerçevesi içerisinde benimsemiş bulunmaktadır.

İşte bu "karıştırma teorisi", dini mü'minlerin nefislerinde yiyip bitirmek müslüman toplumu güdülen bir sürü haline getirmek, inancı sarsılmış şehvetlerine ve zevklerine gömülmüş, duygusuz bir hale geldiğinden ötürü, marufu da maruf münkeri de münker olarak bilmeyen bir sürüye dönüştürmek için ortaya konulmuş en hainane bir plandır. Bunun sonucunda bu toplumun bedbaht olan kimseleri, hüsrana uğramış bir şekilde topukları üzerine gerisin geri dönsün ve aşama aşama dininden ayrılıp irtidat etsin.

Bütün bunlar dostluk ve düşmanlık (velâ ve berâ) sınırlarını çiğneyerek Allah için sevme, Allah için buğzetme duygularını peyderpey aşındırma, dilleri hak sözü söylemekten alıkoymak, hayır namına bir kalıntıya sahip olan kimseler için ithamlar üreterek onları terörizm, aşırılık, köktencilik, gericiklik ve buna benzer kafirlerin müslümanlar için, batılılaşmış olanların iman edip sebat eden kimseler için, galip gelenlerin müstazaf kimseler için uydurdukları benzeri diğer lakaplarla itham etmek suretiyle cereyan etmektedir.

Ümmetin sulandırılması, şehvetlerine gömülmesi, ahlâkının çözümlenmesi yolunda bu tehlikelerin en uğursuzları ve en etkin olanları arasında, gerek kendi hanımları, gerek mü'minlerin hanımları için İslami erdemi himaye etmekten yüz çevirmiş bulunan fitne propagandacılarının, fitnenin basamaklarında yükselmeye, hayasızlığı yaygınlaştırmaya çalışmalarıdır. Bunlar namusların temizliğini koruyup muhafaza etmekten yüz çevirmiş, bunları yerlerinden sarsmaya yönelmişlerdir. Bu kapıları kırıp geçmek için umutlanmışlardır. Bütün bunlar, günahkârlığa davet eden propagandalar ve kadın hakları, kadının özgürlüğü, erkeklerle eşitliği ve benzeri saptırıcı sloganlar adı altında yapılmak istenmektedir. Ve buna benzer açıklanması uzayıp gidecek bir takım propaganda

sloganları altında bunları sürdürmektedirler. Bunları küçücük akıllarla ve hasta fikirlerle ele almışlar, İslam topraklarında ve müstakim toplumlarda bunlara çağırmakta ve koşturmaktadırlar. Maksatları ise örtüyü kaldırıp atmak, çıplaklığı, açıklığı, ihtilâtı yaygınlaştırmaktır; ta ki tesettüründen sıyrılmış kadın, lisan-ı haliyle: “İşte ey her türlü şeyi mübah görenler size hazırladım” desin.

Onlar bu tuzaklarını sinsice uygulamaya koymak istediler. Bunun için önce çocuk bakım evlerinde kız ve erkeklerin karışmasını sağladılar. Çocuklar için medya araçlarında programlar koydular, çocukları birbirleriyle tanıştırdılar, toplantılarda her iki cinsten çiçeklerin –demetlerini değil- çelenklerini sundular... İşte çoğu insanların önemsemediği bu tür başlangıçlarla hicap delinir ve ihtilat kurumlaştırılır.

Çoğu kimseler başlangıç olan bu işlerin maksatlarını kestiremez. Aynı zamanda bunların kaynaklarını da bilemez. Nitekim moda diye bilinen hayasızca ve seviyesiz kıyafetlerin değişiminde de durum böyledir. Moda aslında ırzlarını kaybetmiş “fahişe”lerden gelen bir rüzgardır. Bu sebeple onlar bizzat kendi namuslarını yenilenip duran kıyafetlerle teşhir ederler. Bu ise çıplaklığın ve sefilliğin en ileri derecesidir. Çarşı pazar bu tür elbiselerle dolup taşmakta, kadınlar da bunları satın almak için birbirleriyle yarışmaktadırlar. Eğer bunların kokuşmuş kaynağını bilselerdi hiç şüphesiz kendilerinde haya kırıntısı kalmış bulunanlar bunlardan uzaklaşırlardı.

Harama başlangıçlardan birisi de küçük çocuklara çıplaklaştırıcı elbiseler giydirmektir. Çünkü bu yolla küçük çocuklar bu elbiselere alışmakta, bunlardaki başkalarına benzeme ve çıplaklık ile ziynetin başkasına gösterilmesi haline alışmaktadırlar.

Bu şekilde bu komplocular çeşitli yolları izlediler. Kadının çıplaklığını yüksek sesle istediler, dört bir yandan onun açılması gerektiğini söylediler. Kimi zaman bu işin propagandasını yaparak, kimi zaman uygulayarak, kimi zaman fesat sebeplerini yaygınlaştırarak bu işi yapmaya kalkıştılar. Sonunda insanlar karmakarışık bir durum ile karşı karşıya kaldılar. Çoğu kimsenin ruhunda iman sarsıntıya uğradı. Güç, kudret ancak aziz ve hakim olan Allah'tandır.

O halde mü'min kadınların sıkıntısını kaldıracak, garezkâr batıcıların din ve ümmete yönelik kötülüklerini bertaraf edecek, Allah'ın mü'min hanımlardan ibadet olarak istediği farz olan hicabı hatırlatacak, haya ve iffeti, mahremlere karşı şer'i kıskançlığı koruyacak, Allah ve Resûlünün haram kıldığı çıplaklıkla, açılıp saçılmakla, ihtilat ile fazilete karşı savaş vermekten sakındıracak, fazilete ihanet edenlerin ve rezalete çağırانların yüzüne şamar gibi inecek, hak sözü yüksek sesle söylemek kaçınılmaz bir şeydir; ta ki iffetli olan hanımın lisan-ı hali :

“Uzak dur benden, uzak dur benden

Sen benden değilsin, ben de değilim senden”

desin ve yüce Allah bununla kullarından dilediği kimselere mahremlerini, kadınlarını bu kötü propagandalardan korumak uğrunda sebat versin. Şüphesiz bu kötü propagandaların hiç birisini iyi bir şekilde yorumlamaya imkân yoktur.

Çünkü müslümanların da tanık olduğu çıplaklık, açılıp saçılmak, bu saptırıcı propagandaların sızdığı bütün İslamî toplumlarda hayasızlığın yaygınlığı, buna imkân vermektedir.

Hatta basın bu husuta o kadar aşağılık derecelere inmiştir ki; toplumun değerlerine karşı çıkmak, bazı aşağılık kimselerin, alçakça eğilimlerini hobi olarak göstermesi gibi hayasızlığa ön ayak olan bir takım sapık eğilimleri açığa vuracak seviyeye kadar ulaşmış bulunmaktadır... ve buna benzer ahlakî kayıtlardan ve manevi bağlardan sıyrılıp uzaklaşmayı ifade eden bir takım görüntüleri yayınlayacak hale gelmiştir.

Baba, oğul, kardeş, koca ve benzeri bir kadının sorumluluğunu Allah'ın kendisine yüklediği her bir erkek, kadının hicabı bırakıp açılmasına hayadan uzaklaşmasına meydan vermekten çekinsin, Allah'tan korksun; dünya menfaatlerini, nefislerin arzu ve isteklerini; namus ve haysiyeti korumak, âhirette uçsuz bucaksız mükafâata nail olmak gibi, daha hayırlı ve kalıcı olan şeylere tercih etmekten sakınsın.

Müslüman hanımlar da Allah'tan korkmalı, kendilerini Allah'a teslim etmeli, Abdullah'ın oğlu Muhammed *sallallahu aleyhi vesellem*'i biricik önder kabul etmeli, başıboşluğa, hayasızlıklara ve kokuşmuşluğa davet eden kimselere iltifat etmemelidirler. İmanı, gerçek, yakini güçlü olan kimse, Allah'a bağlanır, onun şeriatı üzerinde dosdoğru yol alır.

Elinizdeki bu kitapçık, şu iki hususta yolumuzu aydınlatmaya çalışmaktadır:

Erdemin esasları, korunması ve mü'min hanımların ona bağlanması için teşvik edilmesi.

Kadını erdemsizliğe çağırان kimselerin iç yüzünün açığa çıkartılması ve mü'min hanımların erdemsizliğe düşmekten sakındırılması.

Birinci bölümün ortaya konulmasıyla ikinci noktaya verilecek kesin cevap da açıkça bilinmiş olacaktır. Yüce Allah'ın izniyle bu anlatılanlar Allah'ın basiretini nurlandırdığı, hidayete iletmek isteyip ona sebat vermeyi dilediği kimseler için ikna edici doğru yolu göstericidir ve yeterli bir öğüttür. Herkes kendisini hesaba çekebilecek durumdadır. Onun için neyin nereden gelip nereye gittiğine iyice dikkat etmelidir. Ben tebliğimi yaptım, Allah bana yeter, O ne güzel vekildir.

Bu kitapçık kadın hakkında yazılmış ikiyüz kadar kitap, broşür ve makaleden özetlenmiş ve ortaya çıkarılmıştır. Tefsir, hadis, fıkıh ve benzeri alanlara dair kitaplar bunun dışındadır. Bir takım ifade ve cümlelerin kaynaklarını göstermek suretiyle bu kitapçığı ağırlaştırmak istemeyerek, burada bu kadarcık işaretle bulunmakla yetindim. Şüphesiz yüce Allah'ın mü'min erkeklerle kadınların kalplerine kendisiyle sebat verdiği hususlardan birisi de bir takım âyetlerde Kuran-ı Kerim'in sırlarına gerektiği gibi dikkat çekmektir. İşte bu kitapçıkta kitabın sayfeleri arasında bu kabilden bir çok örneğe rastlanılacaktır.

Bu kitapçığımın güzel bir şekilde kabul görmesini sağlamasını Cenab-ı Allah'dan niyaz ederim. Âlemlerin Rabbi Allah'a hamdolsun.

Bekr b. Abdullah Ebu Zeyd

1.4.1420 h.

Erdemin On Esası

1) Erkek İle Kadın Arasındaki Farklara İmanın Gereği

Hem bedenî, hem manevî, hem şer'î bakımdan erkek ile kadın arasındaki farklılıklar kader açısından, şer'î açıdan, maddi ve aklî açıdan apaçık ortadadır. Bunu şöylece açıklayabiliriz: Yüce Allah erkek ve kadını insan türünün erkek ve dişi olmak üzere iki ayrı parçası halinde yaratmıştır.

“Erkek ve dişiden ibaret olan ikili çifti o yaratmıştır.” (en-Necm, 53/45)

Herbirisini kendi alanında kâinatın imar edilmesi için çalışır. Yine kâinatı yüce Allah'a kulluk etmek suretiyle imar etmekte ortaktırlar. Dinin genel esasları bakımından erkek ile kadın arasında herhangi bir fark sözkonusu değildir: Tevhid, itikad, iman hakikatleri, sadece Allah'a teslim olmak, sevap ve mükâfat, teşvik ve korkutmaya dair buyruklar, faziletler gibi hususlarda...

Genel olarak haklar ve görevlerle ilgili genel şer'î hükümler bakımından da aralarında hiç bir fark yoktur:

“Ben cinleri de insanları da ancak bana ibadet etsinler diye yarattım” (ez-Zâriyât, 51/56);

“Erkek olsun kadın olsun kim mü'min olduğu halde salih amel işlerse biz şüphesiz ona çok güzel bir hayat yaşatırız” (en-Nahl, 16/97)

“Erkek veya kadın her kim mü'min olarak salih amel işlerse; işte onlar cennete girerler ve kendilerine hurma çekirdeğinin çukurcuğu kadar dahi zulmedilmez.” (en-Nisâ, 4/124)

Fakat yüce Allah yaratılışın nitelikleri, görünüm ve var edilişleri itibariyle erkeğin dişi gibi olmamasını hüküm ve takdir ettiğinden ötürü, erkeklikte yaratılış bakımından bir mükemmellik ve tabii bir güç vardır. Dişiler ise yaratılış, karakter ve tabiatları itibariyle ondan biraz daha eksiktir. Çünkü dişinin ay hali, gebelik, doğum, süt emzirme, süt emen bebeğin halleri, ümmetin gelecek neslinin eğitilmesi gibi sorumlulukları vardır. İşte dişi bundan ötürü Adem *aleyhisselam*'ın ege kemiğinden yaratılmıştır. O onun bir parçasıdır. Ona tabidir. Ona aittir. Erkek ise dişinin işlerini görüp gözetmek, onu korumak, ona gereken harcamaları yapmak hususlarında ve her ikisinden meydana gelen zürriyet üzerinde kendisine güvenilen sorumlu kişidir. Yaratılış itibariyle ortaya çıkan bu farklılığın etkisi de güçleri ve bedenî, aklî fikrî duygusal ve iradî kudretleri iş ve sorumlulukları yerine getirmek, bu hususta yetkinlik bakımından farklılıklar vardır. Buna ek olarak modern tıp alimleri her iki cinsin yaratılış farklılıkları bakımından hayret verici bilgilere ulaşmışlardır.

Bu tür farklılıklar sebebiyle bir takım şer'î hükümler sözkonusu olmuştur. Herşeyden haberdar ve herşeyi bilen yüce Allah'ın sonsuz hikmeti gereği bazı şer'î hükümlerde erkek ile kadın arasında farklılık, ayrılık ve üstünlük sözkonusudur. Onların herbirisinin yaratılışına ve oluşumuna uygun düşen görevlerde, her birisinin gücünde görevini yerine getirişinde, herbirisinin insan hayatı hususu onda kendi alanı ile ilgili özel durumunda farklılıklar

sözkonusudur. Böylelikle hayat mütekâmil bir hal alır ve onların herbirisi bu hayatta kendine düşen görevi yerine getirir.

Şanı yüce Allah, erkeklere yaratılış ve oluşumlarına, bünyelerinin terkebine, bu terkinin özelliklerine, yetkinliklerine, bunları yerine getirmek hususundaki yeterliliklerine, sabırlarına, gayretlerine, vakarlarına uyan özel bir takım hükümler koymuş ve onların genel olarak görevleri evin dışında olup evin içinde bulunanlar için çalışmak ve gerekli harcamaları yapmak olarak tesbit edilmiştir.

Şanı yüce Allah kadınlara da yaratılışlarına, oluşumlarına, bünyelerinin terkebine ve özelliklerine, yetkinliklerine uygun ve görevlerini yerine getirmeleri ve katlanmış güçlerinin azlığı ile bağdaşan özel bir takım hükümler koymuştur. Onların görevleri de genel olarak evin içerisinde evin işlerini yerine getirmek ve onun içinde yaşayan ümmetin gelecek neslini eğitmektir.

Yüce Allah, İmran'ın hanımının söylediği: *“Erkek ise kız gibi değildir”* (3/36) buyruğunu bize aktarmış bulunmaktadır. Yaratmak, emir vermek, hüküm ve şeri'at koymak yalnız kendisinin olan Allah'ın şanı ne yücedir:

“İyi bilin ki; yaratma da emretme de yalnız onundur” (el-Araf, 7/54)

İşte yaratılış, oluşum ve kabiliyetler bakımından yüce Allah'ın kaderi ve kevnî iradesi bu doğrultudadır ve işte yüce Allah'ın emir, hüküm ve teşrî hususundaki dinî ve şer'î iradesi budur. Her iki irade kulların menfaatleri, kâinatın imar edilmesi, fert, aile, cemaat ve insan toplum hayatının düzeni için bir araya gelmiş, aynı hedefte toplanmış bulunmaktadır.

Erkek ve Dişinin Bazı Özellikleri

1- Erkeğe özgü bazı hükümler: Onlar evi korumak, gözetmek, faziletlerin koruyuculuğunu yapmak, aşağılık halleri önlemek, türlü musibetlere karşı korumak gibi sorumluluklarla evlerinin kavvâmı (reiseri, doğrultucuları)dırlar. Aynı şekilde onlar evlerin içerisinde bulunanlar için kazanmak ve onlara gerekli harcamaları yapmak (infak) ile de kavvâm (görevli)dırlar.

Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Erkekler kadınlar üzerine yöneticidirler. Bu, Allah'ın bazılarını bazılarına üstün kılmış olmasından ve erkeklerin (kadınlara) mallarından infak etmelerinden dolayı böyledir. İyi kadınlar, itaatlı olan ve Allah'ın koruması ile kendileri de gizli olanı koruyanlardır.” (en-Nisa, 4/34)

Şimdi Tahrîm Suresi'nde yüce Allah'ın “altında” diye kullandığı Kur'ânî lafızda bu kıyâmın (kavvâmiyetin, reisliğin) etkilerine bir bakalım:

“Allah kafirlere Nuh'un karısıyla Lut'un karısını misal olarak verdi. Bunların ikisi de kullarımızdan iki salih kulun (nikâhı) altında idiler.” (et-Tahrîm, 66/10)

Yüce Allah'ın: “altında” buyruğu, bu iki kadının kocaları üzerinde herhangi bir otoriteleri bulunmadığını, otoritenin erkeklerin lehine onların üzerinde bulunduğunu ortaya koymaktadır. O halde kadın erkeğe eşit de olamaz; onun üstüne de ebediyyen çıkamaz.

2- Peygamberlik ve risâlet sadece erkekler arasında görülmüştür. Kadınlardan bu görevle kimse gelmemiştir. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Senden önce peygamber olarak gönderdiklerimiz de kendilerine vahyettiğimiz şehirli erkeklerden başkaları değildi.” (Yusuf, 12/109)

Müfessirler: Yüce Allah kadın, melek, cin yahut bedevi bir kimseyi peygamber olarak göndermemiştir, diye açıklamışlardır.

3- Velâyet-i amme (halifelik) ve hakimlik, valilik ve buna benzer onun adına vekaleten uygulama yapan makamlar ile nikâh gibi diğer velâyetler de –kadınlar dışarıda kalmak suretiyle- sadece erkekler için söz konusudur.

4- Erkekler has ve kadınlar hakkında sözkonusu olmayan pek çok ibadetler vardır. Cihadın ve cuma namazı kılmanın farziyeti, ezan ve kamet getirmek ve benzeri ibadetler.

5- Talâk kadının değil, erkeğin yetkisindedir. Çocuklar da kadına değil, erkeğin nesebine nisbet edilirler.

6- Erkek mirasta dişinin iki katını alır, diyet, şahitlik ve benzeri durumlarda da erkek iki kadının yerini tutar.

İşte bu ve benzeri erkekler has bir takım hükümler ile yüce Allah’ın Talak âyeti diye bilinen âyetin sonunda yer alan: *“Erkeklerin ise kadınların üstünde bir dereceleri vardır Allah azizdir hakimdir”* (el-Bakara, 2/228) buyruğunun anlamı budur.

Yüce Allah’ın kadınlara özel olarak tesbit etmiş olduğu hükümlere gelince bunlar ibadetler muamelat evlenme ve buna bağlı olan hususlarla yargı (hakimlik) ve benzeri hususlarla alakalı pek çok konu altında düzenlenmiştir. Bunlar Kur’an ve sünnetten konu ile ilgili fihhi eserlerden öğrenilebilir hatta geçmiş dönemde de günümüzde de yalnızca bu alana dair eserler de yazılmıştır. Bu hükümlerin bir bölümü kadının hicabı ve erdeminin korunması ile alakalıdır. Yüce Allah’ın erkek ve kadına özel olarak tesbit etmiş olduğu bu hükümler bir takım hususları da ifade eder. Aşağıda kaydedeceğimiz üç husus bunlar arasında yer alır:

1- Erkek ile kadın arasında maddi manevi ve şer’i farklılıkların bulunduğuna inanmak ve bunları teslimiyet ile karşılamak. Herkes Allah’ın takdiri ve şeriatı itibariyle kendisine tayin etmiş oldukları ile razı olmalıdır. Bu farklılıkların adaletin ta kendisi olduğuna insanlık toplumunu hayatının bununla nizam ve intizam bulacağına inanmak.

2- Erkek olsun kadın olsun hiç bir müslüman Allah’ın diğerine tahsis etmiş olduğu sözü geçen farklılıkları temenni etmemelidir. Çünkü böyle bir temenni Allah’ın kaderine Allah’ın hüküm ve şeriatine razı olmamak demektir. Kul rabbinden lütf-u ihsan istesin. İşte bu kıskançlığı ortadan kaldıran, mü’min ruhu güzel bir şekilde eğiten, Allah’ın kaza ve takdirine razı olmaya alıştıran bu yolda eğiten şer’i bir edeptir. Bundan dolayı yüce Allah böyle bir razı olmayışı yasaklayarak şöyle buyurmaktadır:

“Allah’ın kendisiyle kiminizi kiminize üstün kıldığı şeyleri temenni etmeyin. Erkekler kazandıklarından bir pay olduğu gibi, kadınlara da kazandıklarından

bir pay vardır. Onun lûtfundan isteyin. Şüphesiz Allah herşeyi çok iyi bilendir” (en-Nisa, 4/32)

Âyetin nüzul sebebi, Mücahid’in rivayetine göre şöyledir: Umm Seleme “Ey Allah’ın Resûlü” dedi “Erkekler gazaya çıkıyor, biz ise çıkmıyoruz. Hem bizim mirastan payımız (erkeklerin) yarısıdır” dedi. Bunun üzerine: “Allah’ın kendisi ile kiminizi kiminize üstün kıldığı şeyleri temenni etmeyin...” Âyeti nâzil oldu. Bunu Taberi, İmam Ahmed ve başkaları rivayet etmiştir.

Taberi –yüce Allah’ın rahmeti üzerine olsun- şöyle demektedir: “Bununla şanı yüce Allah şunu demek istemektedir: Allah’ın kendisi ile kiminizi kiminize üstün kıldığı şeyleri arzulamayınız. Nakledildiğine göre bu erkeklerin konumunda olmayı temenni eden ve erkeklere has bir takım özelliklerin kendilerinin de olmasını isteyen bir takım kadınlar hakkında inmiştir. Yüce Allah kullarına batıl temennilerde bulunmayı yasaklayarak kendi lûtfundan dilekte bulunmayı emretmektedir. Çünkü temennilerde bulunmak kişileri kıskançlığa ve haksız yere azgınlığa iter.”

3- Sadece temennide bulunmak bile Kur’ân nassıyla yasaklandığına göre; erkek ile kadın arasındaki şer’î farklılıkları inkâr ederek bunları ortadan kaldırmaya davet eden, eşitlik isteyen ve “erkek kadın arasında eşitlik” adı altında buna çağırان kimselerin durumu ne olabilir? Şüphesiz ki bu inkârcı bir nazariyedir. Çünkü böyle bir iddia ile erkek ile kadın arasındaki yaradılış ve manevi bakımlardan mevcut farklılıklar hususunda yüce Allah’ın kevnî ve kaderi iradesine karşı çıkmak ve daha önce bir bölümünden söz ettiğimiz gibi bir çok hükümde erkek-kadın arasındaki farklılıkları ortaya koyan kesin şer’î naslar çerçevesinde İslam ile mücadele girişmek demektir.

Yaratılış ve yetkinlik hususlarındaki farklılıklara rağmen, bütün hükümlerde eşitlik söz konusu olursa, elbette bu fitrata karşı çıkmaktır ve bu hem üstün olana, hem daha alt mertebede bulunana zulmün ta kendisi olur. Hatta beşeri toplumun hayatına bir zulümdür; çünkü bunun neticesinde üstün olanın güçlerinin meyvelerinden mahrum kalınacak ve daha alt mertebede olanın gücünün üzerinde de ağır yükler yükletilecektir. Hakimler hakiminin şeriatinde bu kâbilden, bir hardal tanesi ağırlığı kadar zulüm dahi bulunamaz. Bundan dolayı bu yüce hükümlerin himayesinde kadın anne olarak, evinin idaresini üstlenen olarak, ümmetin gelecek nesillerinin eğiticisi olarak daima teminat altında tutulmuştur.

Büyük ilim adamı Mahmud b. Muhammed Şakir’in az önce geçen Taberi’nin (VIII, 260) daki sözleri ile ilgili olarak şunları söylediğini görüyoruz: “Fakat bu kabilden sözler ve arzular bu dönemin insanların bolca yaptıkları bir iştir. Onlar bu hususu anlamakta öyle bir karışıklığa düşmüş bulunuyorlar ki bundan kurtulabilmeleri ancak samimi bir niyet, bu insanın tabiatını sağlıklı bir şekilde kavramak, hiç bir dayanağı bulunmayan asılsız temennileri ayırdedebilmek, üstün gelmiş toplumları taklit etmek boyunduruğundan kurtulmak, günümüzdeki toplumları sağa sola savuran tutarsız toplumların esaretinden özgürlüğe kavuşmakla mümkün olabilir. Fakat Allah’ın kendilerine

hidayet vermesini, hallerini ıslah etmesini dilediğimiz bizim ümmetimizin insanları, sapıklık yoluna sürüklenmiş bozulan hallerini, gayret, akıl ve hikmet ile düzeltebilecekleri şeylerle düzeltmek suretindeki fesadı birbirine karıştırmış bulunuyorlar. İnsanlar öyle aşırıya gitmiş, çağlarının basınına egemen olan kin sahibi propagandistler öyle çoğalmış ki, artık kimse kimseyi anlamaz olmuş, akıllar karmakarışık bir hal almış, çoğu insanların ayağı bu propagandistlerin arkasından kaymıştır. Nihayet dine müntesip ilim ehli bir takım kimseler arasından bile bu husuta dindar herkesin uzak olduğu sözler söylemekte olduğunu göreceğimize hale geldik. Bir ümmetin erkekleriyle, kadınlarıyla afet, musibet ve bilgisizliklerden uzak sağlıklı bir hayat yaşaması ile ümmetin erkek ile kadın arasındaki her türlü farkı bir kenara iterek işin –Ebu Cafer et-Taberi'nin (Allah'ın rahmeti üzerine olsun) dediği gibi- kişileri kıskançlığa iten, haksızca azgınlığa götüren, batıl temennilere dönüşmesi arasında büyük bir fark vardır. Allah'ım, dillerin kalplere hainlik ettiği bir zamanda bizi dosdoğru yola ilet! Yüce Allah'ın emrine kendileri hakkındaki hükmüne muhalefet eden kimseler, –kendilerinden öncekileri alıp götürdüğü gibi, bu yeryüzündeki izlerini silip süpürecek, onlardan geriye hiç bir şey bırakmayacak bir musibetin kendilerine gelip çatmasından korksunlar.”

Bu esas ile ilgili açıklamalarımızla erkek ile kadın arasındaki maddi, manevi ve şer'î farklılıklar ortaya çıkmış olmaktadır.

Bu esasa bağlı olarak zinet ve hicap hususlarında erkekler ile kadınlar arasındaki farklılıklara dair gelecek esaslar bina edilecektir.

2) Genel Hicap

Genel anlamıyla hicap, alıkoymak, setretmek (örtmek, kapatmak) demektir. Erkek yahut kadın her müslümana farzdır. Erkek erkekler ile birlikte, kadın kadınlar ile birlikte, biri diğeri ile beraber, her birisi fitratına, karakterine, kendisi için şeriatla belirlenmiş hayatî görevlerine uygun düşecek şekilde hicap ile emrolunmuştur. Her iki cins arasındaki hicap, yaratılış, güçler ve onların herbirisi için şeriatte tesbit edilmiş görevler çerçevesinde farklılıklar arzeder.

Erkeklerin -göbekten diz kapağına kadar- hem erkeklere hem de kadınlara karşı avretlerini setretmeleri farzdır. Bundan hanımları, yahu da erkeğin sahip olduğu cariyeler müstesnadır.

Şeriat, şehveti uyandıran dokunmak ve bakmak korkusu dolayısıyla, çocukların aynı yatakta bir arada uyumalarını yasaklamış ve birbirinden ayrılmalarını emretmiştir.

Erkeğin üzerinde hiç bir şey bulunmaksızın namaz kılması yasaklanmıştır.

Erkek olsun kadın olsun çıplak hiç bir kimse Beytullah'ı tavaf edemez.

Erkek ya da kadın, kimsenin kendisini görmediği bir yerde geceleyin dahi olsa, çıplak olarak namaz kılamaz.

Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* çıplak yürümeyi yasaklayarak: “*Çıplak olarak yürümeyiniz*” buyurmuştur.

Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* yalnız kaldığımız takdirde çırılçıplak soyunmamızı yasaklayarak: “Allah, insanlardan çok kendisinden hayâ edilmeye lâyık olandır” diye buyurmuştur.

İhramda iki cins arasındaki farklılıklar bilinen bir husustur.

Erkeklerin, erkeklığe yakışmayan zinetlerle giyim, süs eşyası, konuşma ya da benzeri herhangi bir yolla kadınlara benzemeleri yasaklanmıştır.

Erkeklere elbiselerini ayak bileğinden aşağıya sarkıtmaları yasaklandığı halde, kadınlar ayaklarını örtmek üzere elbiselerini bir arşın kadar sarkıtmaları emrolunmuştur.

Allah mü'minlere, gözlerini bakmaları yasak olan şeyler ile şehvetlerini harekete getirecek her bir şeye bakmaktan sakınmalarını emretmiştir. Bu nefsin kendisini harama düşürmesi muhtemel olan herhangi bir şeye göz dikmekten uzaklaştırılması hususunda pek büyük şer'î bir edeptir.

Erkeklerin tüyü bitmemiş çocuklarla başbaşa kalmaları, şehvetle yahutta şehvetin galeyâna gelmesi korkusu ile onlara bakmak da yasaklanmıştır.

Ve buna benzer günahlardan pisliklerden insanı arındıran ve tertemiz eden başka hususlar... Çünkü böylesi kişiye imanın tadını almak imkanını verir, kalbini nurlandırır, güçlendirir, edep yerlerini korumasını, hayasızlıklardan, çirkinliklerden, mertliğe yakışmayan işlerden uzak kalmasını sağlar, hayasını korur. Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem*'den: “Haya hayırdan başka bir şey getirmez” dediği sabittir.

3) Özel Hicap

Bütün mü'min kadınlara yüz ve eller de dahil olmak üzere, bedeninin tamamını örten şer'î hicaba riayet etmek şer'an farzdır. Hicabı sağlayan bu elbise, ziynet eşyası ve buna benzer edinilen bütün ziynetleri her türlü yabancıya karşı koruyacak şekilde olmalıdır. Böyle bir hicabın farz oluşu Kur'an ve Sünnetteki pek çok delil ile Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* çağından itibaren Raşid halifeler dönemindeki mü'min kadınlara varıncaya kadar gelen amelî icmâ' delil teşkil etmektedir. Böylelikle faziletli nesillerden sonra da İslam devletinin küçük devletçiklere bölündüğü hicri ondördüncü asır ortalarına kadar bu uygulama, bu şekilde devam edegelmiştir. Bu husutaki sahih rivayetler ve kıyas da bunun farz olduğuna delildir. “Maslahatların gerçekleştirilmesi ve mefasetlerin bertaraf edilmesi” şeklindeki sahih kaide de bunu gerektirmektedir.

Kadına farz olan bu hicap kadın evde bulunuyor ise, duvar ve perdelerin arkasında olmakla; şayet kendisine yabancı (nâmahrem) bir erkeğin karşısında evin içinde ya da dışında bulunuyor ise, o takdirde hicap şer'î elbise ile yani onun bütün bedenini ve edinilmiş diğer ziynetlerini örten aba ve baş örtüsü ile gerçekleştirilecektir. Nitekim nasslar böyle bir hicabın ancak şartlarını taşıdığı takdirde şer'î bir hicap olduğunu orataya koymaktadır. Yine nasslar bu hicabın pek büyük faydalarının olduğunu, pek çok hayırları ve oldukça büyük erdemleri ihtiva ettiğini ortaya koymaktadır. Bundan dolayı şeriat, bu hicabı ortadan

kaldırarak yahut bu hususta gevşekliğe gitmeyi engelleyecek bir takım sebeplerle onu kuşatmış bulunmaktadır.

Bundan dolayı bu esas dört önemli meseleyi ele alarak açıklamamız gerekmektedir:

Birinci mesele: Hicabın tarif edilmesi

İkinci Mesele: Hicab kaç örtü ile olur

Üçüncü Mesele: Mü'min hanımlara hicabın farz oluşunun delilleri

Dördüncü Mesele: Hicabın faziletleri hakkında olacaktır

Şimdi bu meseleleri açıklayalım:

I. Kadının Şer'î Hicabının Tarifi

Hicab, sözlük anlamı itibariyle örtmek, engel olmak, engel koymak anlamları çerçevesinde dönüp dolaşan bir masdardır.

Kadının hicabı şer'î anlamı itibariyle:

Kadının bütün bedenini ve ziynetini örtmesi demektir. Bu örtme, ona yabancı olanların (namahremlerin), bedenini yahutta süslendiği herhangi bir ziynetini görmelerini engellemeli ve bu örtünme, ya elbiselerle yahut da evin içinde bulunmakla gerçekleşmelidir.

Bedenin örtünmesi bedeninin tamamını kapsar, yüz ve eller de bedeninin kapsamı içerisinde. İleride yüce Allah'ın izniyle buna dair deliller oraya konacaktır.

Kadının ziynetinin örtünmesine gelince; kadının yaratılışı dışında kalıp kendileriyle süslendiği eşyanın örtünmesi demektir. İşte yüce Allah'ın: *"Süslerini göstermesinler"* (en-Nur, 24/31) buyruğundaki "ziynet: süs" 'ün anlamı budur. Buna "edinilen ziynet" adı verilir. Yüce Allah'ın: *"Ondan görünen kısmı müstesnâ"* buyruğundaki istisnâ, görünmeleri halinde kadının bedeninin herhangi bir bölümünün görünmesini gerektirmeyen, sonradan edinilen ve dışarıda bulunan ziynettir. Cilbâbın yahut abanın dış kısmı gibi. Bunun görünmesi zorunlu bir şeydir. Aynı şekilde rüzgarın abayı açarak altındaki elbisenin görünmesi de böyledir. İşte yüce Allah'ın: *"Ondan görünen kısmı müstesnâ"* buyruğunun anlamı budur. Yani isteyerek değil de istemeyerek görünen kısmı demektir. Çünkü yüce Allah: *"Allah hiç bir nefse takatinden fazlasını yüklemez"* (el-Bakara, 2/286) buyurmaktadır.

"Görülmeleri bedeninden bir kısmını görmeyi gerektirmeyen" şeklindeki ifademiz, kadının kullandığı fakat bununla birlikte görülmeleri bedeninden bazı yerleri görmeyi gerektiren süsleri kapsam dışı bırakmak içindir. Gözlerdeki sürme gibi. Sürmenin görülmesi yüzü kısmen de olsa görmeyi gerektirir. Kına ve yüzük te böyledir. Bunlar görülürlerse el de görülür. Küpe, gerdanlık ve bilezik te görülecek olursa, açıkça anlaşılacağı gibi, bunların bedendeki yerlerinin de görülmesini beraberinde getirir.

Âyet-i kerimedeki *"ziynet"* kelimesinin anlamı, bedeninin bir kısmı olmayıp edinilen ziynet olduğunun delili şu iki husustur:

1. Arap dilinde ziynetin anlamı budur.

2. Kur'an-ı Kerimde ziynet (süs) lafzı ile dış süs yani sonradan edinilen süsler kastedilir. Bu aslın bazı cüzleri kastedilmez. Bu durumda Nur suresindeki âyet-i kerimede geçen “ziynet: süs”ün anlamı, doğru bir şekilde anlaşılacak olursa, görülmesi kendileriyle süslenen beden bir bölümünün görülmesini gerektirmeyen, edinilen ziynet olduğu ortaya çıkacaktır. Çünkü ancak bu anlam kabul edildiği takdirde şeriatın hicabı farz kılmasındaki maksat tahakkuk eder. Bu ise tesettür, iffet, haya, gözün haramdan sakınılması, mahrem yerlerin korunması, erkek ve kadınların kalplerinin temiz tutulmasıdır. Böylelikle de kadın hakkında beslenen umutlar ortadan kaldırılmaktadır. Böylesi şüpheden, fesad ve fitne sebeplerinden daha bir uzaklaştırıcıdır.

II. Hicap Ne İle Gerçekleşir?

Hicab'ın “örtmek” anlamında genel bir lafız olduğunu öğrendik. Burada bu lafızla kadının bedenini ve onun edinmiş olduğu elbise, süs eşyası ve benzeri şeylerini yabancı erkeklere karşı örten örtü kastedilmektedir. Hicap nasların delâletlerinin tetkik edilmesi sonucu şu iki husustan birisi ile tahakkuk eder:

1- Evlerden ayrılmamak suretiyle hicap: Çünkü evler kadınları yabancı erkeklere ve onlar ile karışmaya karşı örter.

2- Elbise ile örtünmesi: Bu da cilbâb ve himâr ile örtünmekleedir. Buna aba ve misfa' adları da verilir. Buna göre elbise ile hicap (tesettür ve örtünme) şöylece tanımlanabilir: “Kadının yüzü, elleri ve ayakları dahil olmak üzere bedeninin tamamı ile edinilmiş ziynetini yabancıların bunlardan herhangi birisini görmesini önleyecek şekilde setredip örtmesidir.” Bu örtünme (hicap), cilbâb ve himâr ile tahakkuk eder. Bunları şöylece açıklayabiliriz:

1- Himâr:

Tekil bir kelime olup çoğulu “humur” diye gelir. Anlamı örtmek ve setretmek etrafında döner, durur. Himâr, kadının başını, yüzünü, boynunu ve alnını kendisi ile örttüğü şeyin adıdır.

Buna göre üzeri örtülen ve setredilen her bir şeyin üzerine “himâr” çekilmiş olur.

Meşhur: “Hammirû âniyetekum: Kablarınızın üstünü, ağızlarınızı örtünüz” hadisinde de bu lafız bu anlamda kullanılmıştır.

el-Munirî'nin şu beyitinde de bu anlamda kullanılmıştır:

“Takvâlarından dolayı parmak uçlarını dahi örterler (:yuhammirne)

Ve gece karanlığında örtülerine bürünerek dışarı çıkarlar.”

Araplar buna aynı zamanda “mikna” adını da verirler ki çoğulu “mekâni” diye gelir. Bu da örtmek anlamındaki “tekannu” den türetilmiştir. İmam Ahmed'in Müsned'inde rivayet ettiği hadiste de bu kökten gelen lafız kullanılmıştır: “Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* iki rekat namaz kıldı mı ellerini kaldırıp dua eder ve onlarla yüzünü örterdi (yüzüne sürerdi.)”

Baş örtüsüne “nasîf” adı da verilmektedir. Nâbiğa bir kadını anlatırken şunları söylemektedir:

“Nasîfi (başörtüsü) düştü; fakat onu düşürmek istememişti, Eliyle onu aldı ve bize karşı elleriyle kendisini korudu.”

Buna “el-ğudfe” adı da verilir. Kökü “ğadefe” harflerinden ibaret olup sahih ve illetli harfi bulunmayan bir köktür. Örtmek ve üzerini kapatmak anlamlarını ifade eder. “Ağdefet el mer’atu kinâ’ahâ: Kadın peçesini yüzünün üzerine örttü, saldı” denilir.

Şair Antere şöyle demektedir:

“Şayet seni görmeyeyim diye peçeni yüzüne örtersen (in tuğdifi), şunu bil ki ben;

Zırhlara bürünmüş suvariye bile yakalayan, maharetli birisiyim.”

“Misfa” da denilir. Fasih arap dilindeki asıl anlamı; ne olursa olsun her türlü elbisedir. Avam buna “eş-île” adını da verir.

Himârı (Başörtüsünü) Giyinme Şekli:

Himârı (başörtüsünü) başının üzerine koyar, sonra onu çenesinin etrafından ve yüzünün üzerinden çevirecek şekilde, boynunun üzerine sarkıtır, daha sonra artan bölümünü yüzünün, gerdanının ve göğsünün üzerine bırakır, böylelikle evinde açması adet olan yerlerini de tamamen örtmüş olur.

Bu baş örtüsünün, altındaki saçlarını, yüzünü, boynunu, gerdanını, göğsünü ve küpe taktığı yerleri göstercek şekilde ince olmaması gerekir. Umm Alkama’dan şöyle dediği rivayet edilmiştir: Abdurahman b. Ebi Bekr’in kızı Hafsa’nın Âişe *radiyallahu anha*’ın yanına girdiğini gördüm. Üzerinde alnını gösterecek kadar ince bir başörtüsü vardı. Âişe bu örtüyü çekerek yırttı ve: “Sen Allah’ın Nur suresinde ne indirdiğini bilmiyor musun” dedi. Sonra bir baş örtüsünün getirilmesini isteyerek onu üzerine örttü. Bunu İbn Sa’d, Muvatta’da İmam Malik ve başkaları rivayet etmiştir.

2- Cilbâb:

Çoğulu “celâbîb” diye gelir. Cilbâb kadının başından ayaklarına kadar kendisiyle örtüdüğü üzerindeki elbise ve ziynetiyle bütün bedenini örten bir elbisedir.

Cilbâb’a mülâe, milhafe, ridâ, disâr ve kisâ da denilir. Arap yarım adasında kadınların giyindikleri “abâye” diye adlandırılan da budur.

Cilbâbı Giyinme Şekli:

Kadın cilbâbı başının üstüne, başörtüsünün üzerinde, bütün bedenini ve ziynetini ayaklarını örtünceye kadar salmasıdır.

Böylelikle kadının vucüt çizgilerini, üzerindeki elbiseleri ve süs eşyalarını örtmesi gereken abada bir takım şartların bulunması gerektiği anlaşılmaktadır:

Bu aba (cilbâb) kalın olmalıdır, ince ve şeffaf olmamalıdır.

Bu abanın başın üst tarafından giyilmesi gerekir. Omuzlar üzerinde değil. Çünkü omuzlar üzerinde giyilmesi yüce Allah'ın mü'min hanımlara farz kıldığı ve cilbâb adını alan elbiseden farklıdır. Ayrıca omuzlar üzerinde giyildiği takdirde vucudun bir bölümünün çizgileri de ortaya çıkar. Diğer taraftan erkeklerin kıyafetlerine, onların ridâ ve abalarını giyinmelerine benzeyiş te sözkonusudur.

Bu abanın özü itibariyle de bir ziynet olmaması gerekir, süslemek gibi, görünür bir ziynet de ilave edilmemelidir.

Abanın (cilbâbın) başın üst tarafından itibaren ayaklara kadar örtecek özellikte olması gerekir. Böylelikle dizlere kadar örten ve "nısfu fecce: yarım abaye" diye adlandırılan kıyafeti giyinmenin şer'î bir hicap olmadığı anlaşılmaktadır.

Burada şu hususa dikkat çekmemiz gerekir. Yeni alışkanlıklardan birisi de, adının yahut adının baş harflerinin arapça ya da başka bir dille görenin okuyabileceği bir şekilde yazılmasıdır. Oysa bu kadın hakkında yeni bir oyundur. Kadının başına türlü belâların gelmesine sebep olacak büyük bir fitnedir. Dolayısıyla böyle bir işi yapmak ve bu yolla para kazanmak haramdır.

III. Mü'min Hanımlara Hicabın Farz Oluşunun Delilleri:

Bilindiği gibi sahabe asrından ve onlardan sonra gelenlerden kesintisiz olarak devralınan uygulama, uyulması ve kabul ile karşılanması gereken şer'i bir delildir. Mü'min kadınlar arasında sürekli olarak devralınagelen amelî uygulamanın icma ile ortaya koyduğu şu ki: Onlar herhangi bir zaruret ya da bir ihtiyaç bulunmadıkça evlerinde kalır, dışarıya çıkmazlar aynı şekilde mü'min hanımlar erkeklerin karşısına ancak örtünerek çıkarlar, yüzlerini açmazlar, vucutlarından herhangi bir tarafı açıkta bırakmazlar, süs takınarak görünmezlerdi. Müslümanlar bu uygulamayı ittifakla yapagelmışlerdir. Sözkonusu bu uygulama onların iffet, temizlik, haya, edep ve namusa düşkünlük binalarını yükseltmek maksatları ile de uyum arzededen bir uygulamadır. Bu bakımdan kadınlarının yüzleri açıkta, bedenlerinin yahut ziynetlerinin herhangi bir bölümünü örtmeksizin dışarı çıkmalarına imkân vermemişlerdir. Bunlar İslam'ın ilk günlerinden, ashab ve onlara güzelce uyan tabiin dönemlerinden bu yana bilinegelen, miras olarak devralınagelen iki icma konusudur. Bunu aralarında Hafız İbn Abdilberr, İmam Nevevi, Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye ve başkalarının da bulunduğu büyük imamlar topluluğu nakledegelmıştır. Bu uygulama İslam devletinin devletçiklere bölünme zamanı olan -yaklaşık- hicri on dördüncü asrın ortalarına kadar devam edegelmiştir.

Açılma önce Mısır'da yüzün üzerinden örtülerin kaldırılması ile başladı. Bu uygulama daha sonra Türkiye'de, arkasından Suriye'de arkasından Irak'ta görüldü. Daha sonra İslam ülkesinin batısında ve arap olamayan müslümanların arasında da görülmeye başladı. Arkasından bu çıplaklık vücudu örten elbiselerin

tamamını çıkarmak demek olan açılıp saçılmaya kadar devam etti. İnnâ lillah ve innâ ileyhi râciûn.

Bu açılıp saçılmanın arap yarım adasında da bir takım başlangıçlarını görüyoruz. Yüce Allah'dan sapan müslümanları hidayete iletmesini ve onlara gelecek musibetleri bertaraf etmesini dileriz.

Şimdi bu husutaki delillerimizi ortaya koyalım:

A- Kur'an-ı Kerim'den Deliller:

Hicabın mü'minlerin bütün hanımları için genel ve ebedî bir farz olduğuna dair Nur ve Ahzab surelerinde çeşitli deliller yer almaktadır. Bu delilleri aşağıdaki şekilde sıralayabiliriz:

Birinci delil: Yüce Allah'ın: *“Evlerinizde oturun ”* buyruğudur:

Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Ey peygamber hanımları, siz diğer kadınlardan herhangi biri gibi değilsiniz. Eğer takvalı kimseler iseniz edâli ve yumuşak söylemeyin. O takdirde kalbinde hastalık bulunan kimse umutlanır. Siz hep uygun söz söyleyin. Evlerinizde oturun. İlk cahiliyyeninki gibi açılıp saçılarak, salınıp yürümeyin. Namazı da dosdoğru kılın, zekatı verin, Allah'a ve Resûlune itaat edin. Ey ehl-i beyt, Allah sizden ancak kiri giderip tam anlamıyla sizi temizlemek ister.” (el-Ahzab, 33/32-33)

Bu, yüce Allah'ın peygamber hanımlarına bir hitabıdır, mü'minlerin hanımları da bu hususta onlara tabidir. Yüce Allah'ın özel olarak peygamber hanımlarına hitap etmesi şerefleri, Resûlullah *sallallahu aleyhi vesellem*'in nezdindeki konunmları dolayısıyladır. Diğer taraftan onlar mü'minlerin hanımları için uyulacak örneklerdir. Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem*'e de pek yakındırlar. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler, tutuşturucusu insanlarla taşlar olan o ateşten, nefislerinizi ve ailelerinizi koruyunuz...” (et-Tahrîm, 66/6)

Mü'minlerin annelerinden –hâşâ- bir hayasızlık asla umulmamakla birlikte –ki Kur'an ve Sünnetteki bütün hitaplar da bu şekildedir- bu buyrukla umum kastedilmektedir. Çünkü şer'i hüküm koymak, geneldir ve ayrıca muteber olan lafzın genelliğidir. Sebebin özelliği değildir. Özel oluşuna dair delil olmaya elverişli bir delil varid olmadıkça bu böyledir. Burada da böyle bir delil yoktur. Yüce Allah'ın Resûlune şu hitabında da durum böyledir:

“Andolsun eğer Allah'a ortak koşarsan, hiç şüphesiz amelin boşa çıkar ve andolsun sen hüsrana uğrayanlardan olursun.” (ez-Zümer, 49/65)

İşte bundan dolayı bu iki âyet-i kerimenin ve benzerlerinin hükümlerinin, bütün mü'minlerin hanımları için genellik ifade etmesi öncelikle sözkonusudur. Nitekim Yüce Allah'ın: *“Onlara öf bile deme”* (el-İsra, 17/23) buyruğu da böyledir. O halde –mesela- anne babayı dövmek öncelikle haramdır. Hatta Ahzab suresindeki iki âyet-i kerimede sonradan gelen ifadeler, hükmün hem mü'minlerin anneleri hem de onların dışındaki kadınlar için umumi olduğuna

delil teşkil edecek ifadeler vardır. Bunlar da yüce Allah'ın: “*Namazı da dosdoğru kılın, zekatı verin, Allah'a ve Resûlune itaat edin*” buyruklarıdır. Bunlar dinden oldukları kesinlikle bilinen, herkesi kapsayan genel farzlardır. Bu husus böylece anlaşıldığına göre, bu iki âyet-i kerimede mü'minlerin bütün hanımlarına hicabın ve yüzün örtünmesinin farz olduğuna üç bakımdan delâlet bulunmaktadır:

Birincisi: Edalı söz söylemenin yasaklanması:

Yüce Allah mü'minlerin annelerine -mü'minlerin hanımları da bu hususta onlara tabidir- yumuşak ve edalı söz söylemeyi yasaklamıştır. Bu da erkeklerle konuşurken sözü yumuşatmak ve bir çeşit kısıtarak konuşmaktır. Bu yasak, kalplerinde zina arzusu hastalığı ve zinaya götüren sebepleri yapmak için kalbinin tahrik olma hastalığı bulunan kimselerin ümitlerini kesmek içindir. Böyle konuşmak yerine kadın, konuşma esnasında sözü uzatmadan, gereksiz açıklamalar katmadan ve yumuşatmadan ihtiyaç kadarı ile konuşur.

Konuşmada yumuşak ve edalı söz söylemeyi yasaklayan bu şekil, hicabın mü'minlerin hanımlarına farz olduğuna öncelikli olarak delil teşkil etmektedir. Şüphesiz yumuşak ve edalı konuşmamak, mahrem yerini korumanın sebeplerindedir. Yumuşak ve edalı konuşmamak, ancak haya, iffet ve utangaçlık ile tahakkuk eder. İşte bu hususiyetler hicabda saklıdır. Bundan dolayı evlerin içerisinde hicaplı bulunmak emri, bundan sonraki şekilde sözkonusu edileceği üzere açık bir şekilde gelmiştir.

İkincisi: Yüce Allah'ın: “*Evlerinizde oturun*” buyruğudur. Bu ise kadınların bedenlerini yabancı erkeklere karşı evlerin içerisinde korumak hakkındadır.

Bu yüce Allah'ın mü'minlerin annelerine -ki bu şer'î hükümde mü'minlerin hanımları onlara tabidir- evlerde kalmalarına orada huzur ve sükûn bulmalarına, orada karar kılmalarına dair bir emridir. Çünkü kadının hayati görevinin karargâhı orasıdır. Herhangi bir zaruret ya da bir ihtiyaç olmadıkça kadın dışarı çıkmaktan kendisini alıkoymalıdır.

Abdullah b. Mesud *radiyallahu anh* dedi ki: Resûlullah *sallallahu aleyhi vesellem* buyurdu ki:

“*Kadın bir avrettir. Dışarı çıktı mı şeytan onu gözetler. Kadının rabbinin rahmetine en yakın olduğu hal, evinin içinde bulunduğu vakittir.*” Bu hadisi Tirmizi ve İbn Hibban rivayet etmiştir.

Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye –Allah'ın rahmeti üzerine olsun- fetvâlarında (XV, 297) şunları söylemektedir: “Çünkü kadının erkekten oldukça farklı olarak korunması ve muhafaza edilmesi gerekir. Bundan dolayı ona özel olarak hicap emri verilmiş, süslerini açığa vurmaya terketmesi, açılıp saçılmaktan vazeçmesi istenmiştir. Kadın hakkında elbiselerle ve evlerin içerisinde gizlenme emri, erkek hakkında sözkonusu olmayacak şekilde emredilmiştir. Çünkü kadının erkeklere görünmesi fitneye sebeptir; erkekler de onlar üzerinde hakimdirler.”

Fetvâlarında (XV, 379) şunları da söylemektedir: “Başkalarının avretine ve buna benzer muharremâta bakmaktan gözü sakınmayı kapsadığı gibi, insanların evlerine bakmaktan gözü sakınmayı da kapsar. Çünkü kişinin, elbiseleri

kendisini nasıl örtüyorsa evi de bedenini öylece örter. Şanı yüce Allah istizan (başkasının evine girmek için izin istemek) ile ilgili âyetten sonra, gözü haramdan sakınmayı ve edep yerini korumayı sözkonusu etmiştir. Çünkü evler tıpkı bedenün üstündeki elbiseler gibi örtücü şeylerdir. Nitekim yüce Allah şu buyruğunda iki tür giyimi bir arada sözkonusu etmiştir:

“Allah yarattığı şeylerden sizin için gölgeler yaydı. Dağlarda sığınip barınacağınız yerler yarattı. Sizi sıcaktan (ve soğuktan) koruyacak elbiseler ve (savaşta) kendinizi kuvvetinizden (düşmanınızdan) koruyacak zırhlar bağışladı.” (en-Nahl, 16/81)

Çünkü onların herbirisi sıcak güneş ve soğuk gibi yerine göre derinin gözeneklerinden içeriye işleyen rahatsızlık verici hususlara ve Adem oğullarının gözü, eli ve bunun dışındaki vasıtalarla verebileceği zararlara karşı bir koruyucudur.”

Üçüncüsü: Yüce Allah’ın: *“İlk cahiliyyeninki gibi açılıp saçılarak, salınarak yürümeyin”* buyruğundaki ifadelerdir.

Yüce Allah mü’minlerin annelerine evlerinde oturmayı emrettikten sonra çokça, dışarı çıkararak yüzleri açık, hoş kokular sürünüp süslenmiş, yüce Allah’ın örtülmesini emrettiği güzellik ve ziynetlerini açığa çıkarmış bir şekilde cahiliyye dönemindeki gibi açılıp saçılmayı yasaklamaktadır.

“Teberrüc: açılıp saçılmak” lafzı “burc” dan gelmektedir. Baş, yüz, boyun, göğüs, kol, bacak ve buna benzer yaratılış itibariyle ziynet (süs) olan güzellikleri yahutta sonradan edinilmiş süsleri göstermekte ileri gitmek te bu kabildendir. Çünkü çokça dışarı çıkmak yahut açılıp saçılmakla birlikte dışarı çıkmak, pek büyük bir fesat ve bir fitneyi ihtiva eder. İlk cahiliyye ile bunun nitelendirilmesi konuyu açıklığa kavuşturan bir nitelemedir. Tıpkı yüce Allah’ın: *“İşte bunlar tam on gündür”* (el-Bakara, 2/196) buyruğundaki “tam” lafzını andırmaktadır.

“İlk” lafzının bir benzeri de yüce Allah’ın: *“Ve o evvelki Âd’i helâk edendir”* (en-Necm, 53/50) buyruğunda geçmektedir.

“Teberrüc: açılıp saçılmak” Yüce Allah’ın izniyle ileride gelecek olan altıncı esasta açıklanacak bir kaç şekilde ortaya çıkar.

İkinci Delil: Hicap Âyeti:

Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler! Peygamberin evlerine sizin için yemeğe izin verilmeden girmeyin. Yemek vaktini de beklemeye kalkışmayın. Fakat davet olduğunuzda girin. Yemek yediniz mi dağılın, söze dalmak için de beklemeyin. Çünkü bu peygamberi rahatsız etmekte ama o sizden utanmaktadır. Allah ise haktan utanmaz. Hanımlarından ihtiyacınız olan bir şey istediğinizde onlardan perde arkasından isteyin. Bu sizin kalbiniz için de onların kalpleri için de daha temizdir. Sizin Allah’ın Rasûlüne eziyet vermeniz de, ondan sonra zevcelerini nikâhlamanız da ebediyen olacak bir şey değildir. Çünkü bu, Allah’ın yanında çok büyük bir iştir

Siz bir şeyi açıklar veya onu gizlerseniz şüphesiz ki Allah herşeyi çok iyi bilendir.

Hanımlar için babaları, oğulları, kardeşleri, kardeşlerinin oğulları, kendi (müslüman) kadınları ve sağ ellerinin malik olduğu (cariyeleri) hakkında günah yoktur. Allah'tan korkun. Şüphe yok ki Allah herşeye tanıktır." (el-Ahzap, 33/53-55)

Bu âyetlerin ilki "hicâb âyeti" diye bilinmektedir. Çünkü mü'minlerin annelerine ve hanımlarına hicabın farzoluşu ile ilgili nazil olan ilk âyet odur. Bu âyet hicretin beşinci yılı zü'l ka'de ayında inmişti.

Nüzûl sebebi, Enes *radıyallahu anh*'ın rivayet ettiği hadise göre şöyledir: Ömer *radıyallahu anh* dedi ki: Ben "Ey Allah'ın Resûlu, dedim. Senin huzuruna iyi kimseler de kötü kimseler de girmektedir. Keşke mü'minlerin annelerine hicabı emretsen." Bunun üzerine yüce Allah hicap âyetini indirdi. Hadisi, Ahmed ve Sahih'inde Buhari rivayet etmiştir.

Bu buyruk, vahyin mü'minlerin emiri Ömer b. el-Hattab'ın temennisine uygun olarak geldiği hususlardan birisidir. Ve bu onun için büyük bir meziyettir.

Âyet nâzil olunca Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* yabancı erkeklerin onların yanına girmelerini engelledi. Müslümanlar da hanımlarını yabancı erkeklere karşı örttüler. Bu, kadınların başlarından ayaklarına kadar bedenlerini örtmesi ve üzerlerindeki yapay ziynetleri setretmeleriyle oldu. O halde hicap, kıyamet gününe kadar her mü'min hanıma genel bir farzdır. Bu âyetlerin bu hükme delâletleri aşağıda görüleceği üzere bir kaç şekildedir:

Birinci Şekil: Bu âyet nâzil olunca Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* hanımlarını hicaba soktu, ashab-ı kiram da hanımlarını hicaba soktu. Bunu da yüzlerini, bedenlerinin diğer kısımlarını ve yapay süslerini örtmek suretiyle gerçekleştirdiler. Mü'minlerin hanımları bu şekilde uygulama yapıp devam ettiler. İşte bu âyetin hükmünün mü'minlerin hanımlarının tümünü kapsadığına, hükmünün genelliğine delâlet eden amelî bir icmadır. Bundan dolayı İbn Cerir – Allah'ın rahmeti üzerine olsun- bu âyetin tefsirinde (XXII, 39) şunları söylemektedir:

"Yüce Allah'ın: "*Hanımlarından ihtiyacınız olan bir şey istediğinizde onlardan perde arkasından isteyin*" buyruğuyla şunları söylemektedir: Eğer sizler Peygamber'in ve sizin eşleriniz olmayan mü'minlerin hanımlarından bir şey isteyecek olursanız, onlardan perde arkasından isteyiniz. Sizin ve onlar arasında örtücü bir cisim arkasından isteyiniz demek istiyor..."

İkinci Şekil: Bu hicab âyetinde: Yüce Allah: "*Bu sizin kalbiniz için de onların kalpleri için de daha temizdir*" diye buyurmaktadır. Bu buyruk, daha önce geçen Yüce Allah'ın: "*Onlardan perde arkasından isteyin*" buyruğundaki hicabı farz kılmanın gerekçesidir. Bunu ima ve dikkat çekme yoluyla ortaya koymaktadır. Buradaki sebep genel olduğundan ötürü hüküm de geneldir. Çünkü erkek ve kadınların kalplerinin temizliği, şüpheden uzak oluşu, bütün müslümanlardan istenen bir şeydir. Dolayısıyla hicabın mü'minlerin hanımları için de farz oluşu, mü'minlerin annelerine farz oluşundan daha önceliklidir. Çünkü her türlü eksiltici özellik ve kusurdan temizdirler. Allah tümünden razı olsun.

Böylelikle hicabın farz oluşunun, Peygamber'in hanımlarına has olmadığı ve bütün hanımlar hakkında umumi bir hüküm olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır. Çünkü hükmün gerekçesinin genel oluşu bu husustaki hükmün genelliğine de delildir. Bir müslüman çıkıp: Buradaki bu “*sizin kalpleriniz için de, onların kalpleri için de daha temizdir*” buyruğundaki illet (gerekçe), mü'minlerden herhangi birisi hakkında kastedilmiş değildir, diyebilir mi? Küçük olsun büyük olsun hicabın farzoluşunda gözetilen bütün maksatları kapsayan ve hiç birini dışarda bırakmayan ne büyük bir gerekçedir bu!

Üçüncü Şekil: Hükümün tahsis edildiğine (genelliğinin daraltıldığına, özelleştirildiğine) dair bir delil ortaya konulmadıkça muteber olan lafzın genelliğidir. Sebebin özelliği değildir. Kur'ân'ın bir çok âyetinin nüzul sebebi vardır. Bu âyetlerin hükümlerini herhangi bir delil bulunmadan sadece sebepleri dairesine hasretmek, teşrii iptal etmektir. O vakit diğer mü'minlerin bu hükümlerden payı nedir?

Bu, Yüce Allah'a hamdolsun ki açık bir husustur. Bunu biraz daha açıklayalım: Şeriatte hitabın muhataba yöneltilmesi kaidesi şudur: Bir kişiye yönelik hitabın hükmü ümmetin tamamını kapsar. Çünkü hepsi teklif hükümleri bakımından birbirlerine eşittir: Ancak tahsise delâlet eden bir delilin bulunması halinde, o vakit o delile dönülür. Burada ise tahsis edici bir delil bulunmamaktadır. Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* kadınlarla bey'atleştigi sırada şöyle demiştir: “*Ben kadınlarla tokalaşmam. Benim bir tek kadına söylediğim söz, hiç şüphesiz yüz kadına söylediğim söz gibidir*”

Dördüncü Şekil: Peygamber'in hanımları bütün mü'minlerin anneleri gibidir. Nitekim Yüce Allah: “*Ve onun hanımları mü'minlerin anneleridir*” (el-Ahzab, 33/6) diye buyurmuştur. Peygamber'in vefatından sonra onları nikâhlamak tıpkı bir kimsenin annesini nikâhlaması gibi ebediyyen haramdır.

“*Ondan sonra zevcelerini nikâhlamanız da ebediyyen olacak bir şey değildir.*” (el-Ahzâb, 33/53)

Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem*'in hanımları böyle olduğuna göre, hicabı mü'minlerin diğer hanımlarını dışarda tutarak munhasıran mü'minlerin anneleri hakkında kabul etmenin hiçbir anlamı yoktur. Bundan dolayı hicabın farz oluş hükmü, bütün mü'min hanımları kapsayan kıyamete kadar genel bir hükümdür. Daha önce geçtiği üzere, onların hanımlarını hicaba sokmaları uygulamasından görüldüğü gibi, ashabın anladığı da budur.

Beşinci şekil: Hicabın Farz olduğu hükmünün mü'minlerin hanımları hakkında da delil teşkil eden karinelere birisi de Yüce Allah'ın âyetin baş tarafında: “*Ey iman edenler, Peygamber'in evlerine sizin için yemeğe izin verilmeden girmeyin...*” diye buyurmuş olmasıdır. Bu izin isteme bütün mü'minlerin evlerine girmek için genel bir edeptir. Kimse çıkıp ta bu hüküm mü'minlerin diğer evleri dışarda kalacak şekilde, sadece Peygamberin evlerine munhasırdır, diyemez. Bundan dolayı merhum İbn Kesir Tefsirinde (III, 505) şunları söylemektedir: “Müslümanların cahiliyye döneminde ve İslam'ın başlangıç dönemlerinde uyguladıkları şekilde Resûlullah *sallallahu aleyhi vesellem*'in

hanelerine girmeleri mü'minlere yasaklanmaktadır. Yüce Allah bu ümmet için gayrete gelince, bunu (izin istemeyi) emretti. Bu da Yüce Allah'ın bu ümmete olan ikramlarından. Bundan dolayı Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem*: “*Sakın (yanlız başına bulunan) kadınların yanına girmeyiniz...*” diye buyurmuştur.

Hicabın farz oluşunun peygamberin hanımlarına özel olduğunun söyleyen kimselerin, izin isteme hükmünün de ona munhasır olduğunu söylemesi gerekir ki; böyle bir kanaât bildiren olmamıştır.

Altıncı şekil: Hükmün genellik ifade ettiğini ortaya koyan husulardan birisi de bundan sonraki Âyet-i Kerimede: “*Hanımlar için babaları, oğulları ... hakkında günah yoktur*” diye buyurulmuş olmasıdır. Günah olmaması genel olan asıl hükümden bir istisnâdır ki, bu hüküm hicabın farz olduğudur. Asıl hükmün tahsis edildiği (özelleştirildiği) iddiası, ona bağlı olan fer'î hükmün tahsis edilmesini de gerektirir. Ancak icma ile böyle bir şey kabul edilmemiştir. Çünkü kadının mesela babası gibi mahremlerin önüne elleri ve yüzünü örtmeksizin çıkmasının günah olmadığı herkes hakkında genel bir hükümdür. Mahrem olmayanlar hakkında ise kadının hicaba girmesi farzdır.

İbn Kesir Allah'ın rahmeti üzerine olsun- bu âyetin tefsirinde (III, 506) şunları söylemektedir: “Yüce Allah hanımlara yabancılara karşı hicaba girmeyi emrettikten sonra, bu akrabalara karşı hicaba girmenin gerekmediğini açıklamaktadır. Tıpkı Nur suresinde: “*Ziynetlerini eşlerinden, babalarından başkasına sakın göstermesinler* (en-Nur, 24/31) buyruğunda onları istisna ettiği gibi, burada da etmiştir. Bu âyet-i kerime tamamıyla dördüncü delilde ele alınacaktır. Merhum İbnü'l-Arabî bu âyete “*Damair (zamirler) âyeti*” adını vermektedir. Çünkü Yüce Allah'ın kitabında zamirleri en çok ihtiva eden âyet budur.

Yedinci şekil: Bu surede hükmün umumi olduğunu ve tahsis (hükmünü daraltıp özelleştirme) davasının bâtil olduğunu ortaya koyan Ahzab suresi 59. Âyet-i Kerimesi: “*Ey Peygamber, zevcelerine, kızlarına ve mü'minlerin hanımlarına de ki: cilbâblarını üzerlerine giyinsinler*” buyruğunda yer alan “*mü'minlerin hanımlarına*” buyruğudur. Bu ifade ile hicabın ebediyete kadar bütün müminlerin hanımlarına farz oluşunun genel bir hüküm olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır.

Üçüncü Delil: Cilbâbları yüzlere sarkıtmayı emreden ikinci hicab âyeti:

Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“*Ey Peygamber, zevcelerine, kızlarına ve mü'minlerin hanımlarına de ki: Cilbâblarını üzerlerine giysinler. Bu onların tanınıp incitilmemeleri için daha uygundur. Allah bağışlayandır, merhamet buyurandır*” (el-Ahzab, 33/59)

Suyuti –Allah'ın rahmeti üzerine olsun- şöyle demektedir: “Bu hicap âyeti diğer kadınlar hakkındadır. Bu âyet-i kerimede onların baş ve yüzlerini örtmelerinin farz olduğu hükmü belirtilmektedir.”

Şanı yüce Allah, bu âyet-i kerimede özellikle Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem*'in hanımlarını ve kızlarını sözkonusu etmesi onların şerefleri ve bu

tesettürün diğer kadınlara nisbetle Peygamber Efendimize yakınlıkları sebebiyle onların hakkında daha kesin oluşundan dolayıdır. Yüce Allah da: “*Ey İnsanlar, kendinizi ve aile halkınızı ateşten koruyun*” (et-Tahrîm, 66/6) diye buyurmaktadır.

Daha sonra Yüce Allah, hükmü bütün mü'minlerin hanımları hakkında umumileştirmektedir. Bu âyet-i kerime tıpkı birinci hicap âyeti gibi, bütün mü'minlerin hanımlarının yüzlerini, bütün bedenlerini ve sonradan edindikleri yapay ziynetlerini kendilerine yabancı sayılan erkeklere karşı bütünüyle örtmenin farz olduğu hususunda çok açık hüküm ihtiva etmektedir. Bu ise onların cilbâb ile örtünerek tessettüre bürünmeleriyle olur. Cilbâb yüzlerini, bütün bedenleri ve onun ziynetlerini örtüp setreder; bununla onlar açılan cahilî kadınlarından ayırd edilmektedirler. Bu onların başkaları tarafından herhangi bir eziyete maruz kalmaması ve herhangi bir kimsenin onlardan yana ümide kapılmaması içidir.

Bu âyet-i kerimede yüzün setredilip örtülmesinin kastedildiğine dair bir kaç bakımdan delil vardır. Sözkonusu bu şekilleri şöylece açıklayabiliriz:

Birinci Şekil: Âyet-i kerimede ki cilbâbın anlamı Arap dilindeki anlamının kendisidir. Bu da vücudun tamamını örten geniş elbise demektir. Mülâe, abae anlamındadır. Bu kadının elbiselerinin üzerinden, başının üstünden, yüzünün ve bedeninin diğer kısımları ile bedenindeki yapay ziynetleri ve ayaklarını örtecek şekilde uzatılan elbisenin adıdır.

Böylelikle hem sözlük, hem de şer'î anlamı itibariyle bedeninin diğer bölümleri gibi yüzün de cilbâb ile örtülmesi gerektiği sabit olmaktadır.

İkinci Şekil: Cilbâbın yüzü örtmeyi de kapsamı kastedilen ilk anlamdır. Çünkü cahiliyye döneminde kimi kadınların bedeninden görünen kısımları yüzleri idi. O bakımdan yüce Allah, Peygamber'in ve mü'minlerin hanımlarına cilbâbı üzerinden sarkıtarak yüzlerini setredip örtmelerini emretmiştir. Çünkü buradaki “idnâ: sarkıtmak, salmak” fiili “alâ: üzerine” harfi (edatı) ile geçişli fiil haline getirilmiştir. Bu ise gevşek bir şekilde sarkıtmak anlamını ihtiva ettiğini göstermektedir. Gevşek bir şekilde sarkıtmak ise, ancak yukarıdan aşağıya olur. Burada başların üzerinden yüzlerin ve bedenlerin üzerine sarkıtmakla gerçekleştirilmesi sözkonusudur.

Üçüncü Şekil: Cilbâbın yüzü, bütün bedeni ve bedeninin üzerindeki -yapay ziynet olan- elbiseleri örtmesi gerektiği, ahabın hanımları tarafından anlaşılmuş bir hükümdür. Şöyle ki Abdürrezzak'ın Musannef'inde Umm Seleme *radiyallahu anha*'dan şöyle dediğine dair bir rivayet nakledilmektedir: “Şu: ‘*Cilbâblarını üzerlerine salsınlar*’ âyeti nazil olunca ensar hanımları üzerlerinde giyindikleri siyah örtüleri olduğu halde dışarı çıktıklarında vakarlarından adeta başlarının üzerinde kargalar varmış gibi göründüler.”

Âişe *radiyallahu anha*'dan da şöyle dediği rivayet edilmektedir: “Yüce Allah ensar hanımlarına rahmet buyursun! Çünkü “*Ey Peygamber, zevcelerine, kızlarına ve mü'minlerin hanımlarına de ki...*” âyeti nazil olunca çarşaflarını yırttılar. Onlara büründüler, Resûlullah *sallallahu aleyhi vesellem*'in arkasında

başlarının üzerinde kargalar konmuş gibi namaza durdular” Bu hadisi de İbn Merduyeh rivayet etmiştir.

Âişe *radiyallahu anha*’dan şöyle dediği rivayet edilmiştir: “Allah ilk muhacir hanımlara rahmet buyursun. Çünkü Yüce Allah: “*Baş örtülerini de yakalarının üzerine indirsinler*” (en-Nur, 24/31) buyruğunu indirince onlar çarşaflarını yırtıp onlarla örtündüler” Bu hadisi Buhari, Sahih’inde rivayet etmiştir.

Her iki hadisde de hanımların yüzlerini örttüklerinden bahsedilmektedir.

Umm Atiyye *radiyallahu anha* dedi ki: Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* bizlere Ramazan ve Kurban bayramlarında kadınları, ay hali olanları ve henüz evlenmemiş genç kızları dahil (namazgâha) çıkarmamızı emretti. Ay hali olanlar namaza durmayacaklar, fakat hayra ve müslümanların dualarına (ve ibadetlerine) tanık olacaklar. Ben

“Ey Allah’ın Rasulu, ya bizim herhangi birisinin cilbâbı yoksa ne yapsın?” diye sordum. Peygamber şöyle buyurdu:

“*Kız kardeşi ona kendi cilbâbını versin*” Hadis Buhari ve Müslim tarafından rivayet edilmiştir.

İşte bu kadının cilbâbsız olarak yabancı erkeklerin önüne çıkmasının yasak olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Doğrusunu en iyi bilen Allah’dır.

Dördüncü Şekil: Âyet-i kerimede cilbâbın bu anlamına ve ensar ve muhacirlerin hanımlarının (Allah hepsinden razı olsun) cilbâblarını üzerlerine salmak suretiyle yüzlerini örtmek için ellerini çabuk tuttıkları bu uygulamalarına delalet eden nassda zikredilmiş bir karine de bulunmaktadır. Bu karine Yüce Allah’ın “*Ey Peygamber, zevcelerine... de ki*” buyruğundadır. Buna göre Peygamber, hanımlarını hicaba büründürmek ve yüzlerini örtmelerini sağlamakla yükümlüdür. Bu hususta müslümanlar arasından farklı bir kanaat belirten hiç bir kimse yoktur. Bu âyet-i kerimede Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem*’ın hanımlarının kızları ve mü’minlerin hanımlarıyla birlikte sözkonusu edildiğini görüyoruz. İşte bu bütün mü’min hanımların cilbâblarını salmak suretiyle yüzlerini örtmelerinin farz olduğuna açık bir delalettir.

Beşinci Şekil: “*Bu, onların tanınıp incitilmemeleri için daha uygundur*” buyruğundaki gerekçe (illet), Yüce Allah’ın: “*Giysinler, salsınlar*” buyruğundan anlaşılan salmak ile alakalıdır. Bunun böyle olması yüzün setredilmesinin vucubunu öncelikle gerektiren bir durumdur. Çünkü yüzün örtülmesi iffetli kadınların bilinip de herhangi bir eziyete maruz kalmamaları için bir alâmettir. Bu âyet-i kerime yüzün örtülüp kapatılması hususunda açık bir nasıttır. Diğer taraftan yüzünü örten bir kadının, bedeninin geri kalan bölümünü ve avretini açması asla ümit edilemez. Dolayısıyla hicabın yüzün üzerinden açılması, serseriler tarafından eziyete maruz kalmasına bir sebeptir. O halde bu gerekçe mü’min kadınların cilbâb ile bütün bedenlerini ve ziynetlerini örtmelerinin farz oluşunun gerekçesidir. Böylelikle iffetli oldukları onların şüphe ve kötü niyetli kimselerin düşündüklerinden uzak, örtülü, tesettürlü kimseler oldukları bilinsin; kendileri fitneye maruz kalmasin, başakalarını fitneye çekmesin ve böylelikle eziyete maruz kalmasinlar. Bilindiği gibi kadın

son derece tesettürlü olduğu takdirde kalbinde hastalık bulunan bir kimse ona hiç bir şekilde ilişemez. Hain bakışlar ona bakmaz. Oysa yüzünü açan, saçılan bir kadın böyle değildir; herkes ondan bir şeyler umabilir.

Şunu bilelim ki cilbâb ile tesettür, iffetli kadınların tesettürüdür. Daha önce cilbâbın nasıl giyileceğine dair açıklamalarda geçtiği üzere; cilbâbın başın üzerinden salınması gerekir. Omuzların üzerinden değil. Aynı şekilde cilbâbın – abanın- bizatihi ziynet olmaması da gerekir, Ona herhangi bir nakış ya da dikiş yoluyla ziynet ve dikkat çekici bir şey katılmamalıdır. Aksi takdirde bu, şari'in bedeni ve ziyneti saklamak onu ona yabancıların gözlerinden örtmekteki maksadını gerçekleştirmemiş olur.

Müslüman kadın, hiç bir zaman erkeklerin karşısına çıkmalarından, yabancıların dikkatini çekmekten zevk alan, erkekleşmiş kadınlara sakın kanmasın. Bunlar yaptıkları ile açılıp saçılan kimseler arasında sayıldıklarını açıkça ilan etmektedirler. Bunlar evlerin ışığı olan iffetli, takvalı, tertemiz, şerefli ve hoş kadınlar olmaktan sarfı nazar etmiş kimselerdir. Yüce Allah mü'minlerin hanımlarına iffet ve iffete götüren yollar üzerinde sebat versin.

Dördüncü Delil: Nur Suresi'nde yer alan iki âyet-i kerimedir:

Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Mü'minlere söyle ki: gözlerini (haramdan) sakınsınlar, mahrem yerlerini de korusunlar. Böylesi onlar için daha temizdir. Şüphesiz ki Allah yaptıkları işlerden çok iyi haberdar olmaktadır.

Mü'min kadınlara da de ki: Gözlerini (haramdan) sakınsınlar, mahrem yerlerini korusunlar. Dışarıda kendiliğinden görünen kısmı hariç süslerini göstermesinler. Başörtülerini de yakalarının üzerine indirsinler. Ziyetlerini eşlerinden, babalarından, kocalarının babalarından, oğullarından, kocalarının oğullarından, kardeşlerinden, kardeşlerinin oğullarından, kızkardeşlerinin oğullarından, kendi (müslüman) kadınlarından, cariyeleri (olan müslüman ve kâfir kadınları)ndan, kadınlara meyli olmayan erkeklerden ve kadınların avret yerlerini henüz anlamayan erkek çocuklardan başkasına sakın göstermesinler. Gizledikleri ziyetleri bilinsin diye de ayaklarını vurmasınlar. Ey iman edenler. Allah'a topluca tevbe edin ki felah bulasınız.” (en-Nur, 24/30-31)

Bu iki âyet-i kerimede hicabın ve yüzün örtülmesinin farz oluşuna dair delâlet, biri diğeri ile alakalı dört şekilde ortaya çıkmaktadır. Şöyleki:

Birinci Şekil: Birinci âyette ve ikinci âyetin başında aynı zamanda hem erkeklere hem de kadınlara gözlerin haramdan sakınılması ile mahrem yerlerinin korunması emrinin verildiğini görüyoruz. Bunun tek sebebi zina günahının büyüklüğü ve gözü haramdan sakınmak ile mahrem yerlerini korumanın hem dünyada hem de ahirette mü'minler için daha temiz oluşu ve bu hayasızca günaha düşmekten uzak tutmasıdır. Şüphesiz mahrem yerinin korunması ancak bu hususta esenliğe kavuşup günahattan korunmak için gerekli sebepleri gerçekleştirmekle olabilir. Bu sebeplerin en büyüğü gözün haramdan sakınmasıdır. Gözün haramdan sakınması ise ancak bedenin bütünüyle ve gerçek anlamda örtülmesiyle gerçekleşir. Yüzün açılmasının, yüze bakıp ondan

zevk almaya sebep olduğu hususunda akli başında hiç bir kimsenin şüphesi yoktur. Gözler de zina eder. Gözlerin zinası bakmaktır. Vesile ve sebeplerin hükmü maksatlarına göre değişir. Bundan dolayı bundan sonraki şekilde açıklayacağımız gibi hicab emri açıkça gelmiş bulunmaktadır.

İkinci Şekil: “*Dışarıda kendiğilinden görünen kısmı hariç, süslerini göstermesinler.*” Yani bilerek ve kasdî olarak yabancılara hiç bir ziynet göstermesinler. İsteyerek değil de zorunlu olarak kendiliğinden görünen müstesnadır. Kadının buluz ve başörtüsünün üstüne giyindiği cilbâb –aba- nın dış yüzü gibi gizlenmesine imkan bulunmayan şeyler, buna örnektir. Bu gibi şeylerin görünmesi, onlara bakılması, yabancı kadının bedeninden herhangi bir tarafı görmeyi gerektirmez. İşte bu gibi şeylerin görülmesi affedilmiştir.

Yüce Allah’ın: “*Süslerini göstermesinler*” buyruğundaki ilahi ifadenin bir sırrı üzerinde dikkatle duralım. Yüce Allah burada süsün gösterilmemesi fiilini kadınlara isnad etmiş bulunmaktadır. Bu muzari bir fiildir. Bilindiği gibi nehiy eğer muzari kipi ile gelirse haram hükmünü daha da vurgulu bir şekilde ifade eder. İşte bu da bedenün tümünün ve üzerinde bulunan yapay süslerin örtünmesinin vucubuna açık bir delildir; yüzün ve ellerin örtülmesi ise öncelikle söz konusudur.

Diğer taraftan, “*Kendiliğinden görünen müstesnâ*” ifadesindeki istisnâda; fiil, kadınlara isnad edilmemiştir. (Yani “kendiliğinden gösterilen” denilmeyip “kendiliğinden görünen”denilmiştir.) Çünkü bu fiil geçişli değil, geçişsiz olarak zikredilmiştir. Bu da şunu gerektirmektedir: Kadın mutlak olarak süsünü gizlemekle emrolunmuştur. Onun herhangi bir bölümünü açığa çıkarmakta serbest bırakılmış değildir. Kasıt bulunmaksızın zorunlu olarak kendiliğinden görünen kısmı müstesna. Süsün herhangi bir kısmını kasdî olarak açması caiz olamaz. Zorunlu olarak görünenden dolayı ise onun için bir günah sözkonusu değildir. Rüzgar yahut tedavi ve buna benzer zorunlu haller sebebiyle ziynetinin herhangi bir kısmı açılması buna örnektir. Bu durumda bu istisnânın anlamı zorluğu kaldırmaktır. Yüce Allah’ın: “*Allah hiç bir kimseye gücünün yeteceğinden başkasını yüklemeyiz*” (el-Bakara, 2/286) buyruğu ile; “*O size kaçınılmaz olarak kendisine ihtiyaç duyduklarınızı müstesnâ kılarak neyi haram kıldığını ayrı ayrı açıklamıştır*” (el-En’âm, 6/119) buyruklarında olduğu gibi.

Üçüncü Şekil: “*Başörtülerini de yakalarının üzerine indirsinler*”: Şöyle ki:

Yüce Allah mü’min kadınlara bedenlerini ve az önce sözü edilen iki yerdeki süslerini örtmelerini emrettikten, kadının ziynetinin herhangi bir kısmını açmayı kasdetmemesini buyurduktan, kasıt olmadan görüneninin afedileceğini analattıktan sonra, burada tesettürün mükemmelliği için başkasına gösterilmesi haram olan süsün kapsamına bedenün tamamının girdiğini açıklamaktadır. Buluz adeten boynun, gerdanın ve göğsün bir bölümünü gösterecek şekilde yaka bölümü kesik olduğundan ötürü, Yüce Allah onun setredilip örtülmesinin vucubunu ve kadının buluzün örtmediği bölüm üzerine hicabını nasıl indireceğini belirterek: “*Başörtülerini de yakalarının üzerine indirsinler*” diye buyurmaktadır. Bu buyruktaki “*darp: indirmek*” bir şeyi bir şeyin üzerine

düşürmek demektir. “Onların üzerine zillet darbedildi” (Âli İmran, 3/112) buyruğunda da bu anlamdadır. Yani nasıl ki çadır kurulduğu zaman altındakileri örtüyor ise, zillet te onları öylece örtmüştür.

“Humur: Başörtüleri” lafzı “himâr” lafzının çoğulu olup “hamr” dan alınmıştır. Bu da setretmek ve örtmek demektir. Şaraba “hamr” denmesi de bundan ötürüdür. Çünkü şarap akli setredip örter. Hafız İbn Hacer –Yüce Allah’ın rahmeti üzerine olsun- Fethu’l-Bari’de (VIII, 489) şunları söylemektedir: “Kadının himârı da buradan gelmektedir. Çünkü o kadının yüzünü örter” Kadın hicaba bürünüp yüzünü örttüğü vakit: “İhtemaratı’l-mar’atu ve tehammarat” denir.

“Cuyûb: yakalar” in tekili “ceyb” dir. Bu da buluzda uzunlamasına açılan bir yarık demektir. Buna göre “başörtülerini yakalarının üzerine indirsinler” buyruğu, yüce Allah’ın mü’min hanımlara yönelik bir emri olup onlardan başörtülerini açık yerlere sağlam bir şekilde sarkıtmaları emrini ihtiva etmektedir. Açık yerler ise baş, yüz, boyun, gerdan ve göğüstür. Bu da kadının başına koyduğu ve sağ taraftan sol omuzuna doğru doladığı başörtüsünü sarmakla olur. İşte “takannu: başın örtülmesi” budur. Bu şekil cahiliyye dönemi kadınlarının başörtülerini arkalarından salarak, ön taraflarını açık bıraktıkları uygulamalarından farklıdır. Bu buyrukla kadınlar tesettür ile emrolunmaktadır. Bundan önceki ifade ile uyum arzeden ve görüldüğü gibi Arap diline de uygun gelen bu tefsir, açıkça şunu göstermektedir: İşte ashabın hanımlarının anladıkları ve uyguladıkları da budur. Buna bağlı olarak Buhari, Sahih’inde açtığı başlıkta: “Başörtülerini yakalarının üzerine indirsinler” dedikten sonra senedini kaydederek Âişe radiyallahu anha’nın şu sözlerini nakletmektedir: “Allah ilk muhacir kadınlara rahmetini ihsan buyursun. Yüce Allah: “Başörtülerini yakalarının üzerine indirsinler” buyruğunu indirince çarşaflarını yırtarak onlar ile başlarını örttüler.”

İbn Hacer, Fethu’l-Bâri (VIII, 489) da bu hadisi açıklarken: “Onunla örtündüler, ifadesi yüzlerini örttüler demektir” dedikten sonra önce geçtiği şekilde örtünme şeklini açıklamaktadır.

Bu hususta tartışmaya koyularak yüzün açılacağını söyleyen ve buna Yüce Allah’ın bundan açıkça sözetmediğini ileri süren kimseye şunları söyleriz: Şanı Yüce Allah burada aynı şekilde başı, boynu, gerdanı, göğsü, pazuları, kolları, elleri de sözkonusu etmemektedir. Acaba buraları açmak caiz midir? Eğer bize: Hayır, diyecek olursa biz de ona: Yüz de böyledir, onun da açılması öncelikle caiz olmaz, deriz. Çünkü yüz güzelliğin ve çekiciliğin toplandığı yerdir. Şeriat nasıl olur da başın, boynun, gerdanın, göğsün, kolların, ayakların setredilmesini emreder de yüzün setredilip örtülmesini emretmez. Oysa o daha çok fitneye düşürücüdür. Bakana ve kendisine bakılana daha çok etki eder. Aynı şekilde ashabın hanımlarının âyeti anlayışı hakkında ne söyleyebilirsiniz- Çünkü onlar bu âyet nâzil olunca yüzlerini de örtmekte adeta birbirleriyle yarıştılar.

Dördüncü Şekil: “Gizledikleri ziynetleri bilinsin diye de ayaklarını vurmasınlar” buyruğundadır.

Yüce Allah süsün gizlenmesini emredip nasıl başörtüsü kullanılacağını onun yüzün, göğsün ve benzeri organların üzerine bırakılacağını sözkonusu ettikten sonra, tesettürün mükemmel olması ve fitneye düşmeye iten sebepleri ortadan kaldırılması için mü'min hanımlara yürüdükleri takdirde ayaklarını yere vurmalarını yasaklamaktadır. Ta ki üzerlerindeki halhal ve buna benzer süs eşyaları ses çıkarmasın. Bu yolla ziynetleri bilinmesin ve fitneye sebep teşkil etmesin. Böyle bir uygulama şeytanın işindedir.

Bu şekilde üç türlü delâlet vardır:

1- Mü'min hanımların üzerlerindeki süslerinin bilinmesi için ayaklarını yere vurmaları haramdır.

2- Mü'min hanımların ayaklarını ve ayakları üzerindeki süsleri setretmeleri gerekir bunları açmaları caiz değildir.

3- Yüce Allah mü'min hanımlara fitneye çağıran herbir şeyi haram kılmıştır. Kadının yabancı erkekler karşısında yüzünü açması, öncelikle ve daha güçlü bir şekilde haramdır. Çünkü yüzün açılması fitnenin çıkması ve harekete geçirilmesi için daha güçlü bir sebeptir. Dolayısıyla yüzün örtülmesi ve yabancıların önünde açılmaması daha doğrudur. Akli başında hiç bir kimse bu hususta şüphe etmez.

Şimdi bu âyetin yabancı erkeklerle karşı kadının başın üzerinden ayaklara kadar hicaba bürünmesi gerektiğini nasıl ortaya koyduğuna ve bedeninin yahutta süslerinin herhangi bir bölümünü fitneye düşürür ihtimali dolayısıyla kasten açmaya götüren kapıları nasıl kapattığına dikkat edelim. Şer'i hükümlerini koyup bu hükümlerini hikmetli ve sapasağlam kılan Allah'ın şanı ne yücedir!

Beşinci Şekil: Yaşlı kadınların hicabı bırakabileceklerine dair ruhsat ve bu ruhsatı kullanmayışlarının kendileri için daha hayırlı oluşu:

Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Nikâh ümidi kalmamış, yaşlanıp oturmuş kadınlar için süslerini göstermemek şartıyla dış giysilerini bırakmakta onlar üzerine vebal yoktur. Bununla beraber iffet etmeleri onlar için hayırlıdır. Allah çok iyi işitendir çok iyi bilendir.” (en-Nur, 24/60)

Yüce Allah yaşları ilerlemiş ve bunun sonucunda ay halinden kesilmiş, çocuk doğurma ihtimalleri kalmamış kadınların, yüce Allah'ın sözünü ettiği mü'min hanımların hicaba bürünmelerini farz kılan âyet-i kerimedeki dış giyimleri olan cilbâb ve himârı bırakmalarına ruhsat vermiştir. Böylelikle yüzlerini ve ellerini açabileceklerdir. Yüce Allah iki şartla bu hususta onlardan günahı kaldırmış bulunmaktadır:

Birinci Şart: Kendilerinde süs namına herhangi bir şey kalmamış ve arzu duyulacak halden çıkmış olmalıdırlar. Bunlar ise evlenme ümitleri kalmamış olan ve kendilerinin de böyle bir şeyi ummadıkları gibi kendileriyle kimsenin de evlenmeyi ümit etmeyeceği kimselerdir. Buna sebep ise onların kendileri de arzu duymayan ve kendilerine arzu duyulmayan derecede yaşlanmış olmalarıdır. Bir dereceye kadar güzelliği devam eden ve kendisine arzu duyulan kadınların ise bundan yararlanmaları caiz değildir.

İkinci Şart: Herhangi bir ziynet ile süslenmemelidirler. Bu da şu iki hususla birlikte gerçekleşir:

1- Bunlar dış elbiseleri giymemekle, açılıp saçılmak maksadını gütmemelidirler. Bundan maksatları ihtiyaç duymaları halinde elbise yüklerini hafifletmek olmalıdır.

2- Ziyinet eşyası sürme, boya, dış elbiselerle güzelleşmek ve buna benzer çekici olan herhangi bir ziynete bürünmemiş olmalıdırlar.

O halde mü'min kadının yaşlanmış bir kadın olmadığı halde kendini böyle saymak suretiyle; bu ruhsatı kullanmak yahut herhangi bir ziynet türü ile süslenerek dışarı çıkmak hususunda işi sıkı tutmalıdır.

Daha sonra Yüce Rabbimiz: *“Bununla beraber iffet etmeleri onlar için hayırlıdır”* buyurmaktadır. Bu ise nikâh ümidi kalmamış olan kadınların iffetli tarafı tercih etmeleri için bir teşviktir. Bir ziynete bürünmeseler bile bu tarafı tercih etmelerinin onlar için daha hayırlı ve daha faziletli olduğunu belirtmektedir. Bu âyet-i kerime mü'min hanımların yüzlerini de bedenlerinin diğer kısımlarını da, süs eşyalarını da örterek hicaba bürünmelerinin farz olduğuna delildir. Çünkü bu ruhsat, kendilerinden günahın kaldırıldığı, haklarında vebalin sözkonusu edilmediği, nikâh ümidi kalmamış kadınlar içindir. Zira böyleleri hakkında kötü zan beslemek, bu yaşa ulaşmış oldukları halde sözkonusu olmaz. Ruhsat ise ancak azimetin sözkonusu olduğu halde sözkonusu olur. Azimet ise bundan önceki âyet-i kerimelerde sözü geçen hicabın farz kılınmasıdır.

Nikâh ümidi kalmamış kadınların iffetli davranmalarının, yüz ve ellerini açma ruhsatını kullanmalarından daha hayırlı olması da gösteriyor ki mü'min hanımlar arasından bu yaşa gelmemiş olan kimseler hakkında iffetli davranmak, bir farzdır ve bu onlar için öncelikli olarak sözkonusudur. Böylesi fitne sebeplerinden ve hayasızca işlere düşmekten daha bir uzaklaştırıcıdır. Eğer böyle bir iş yapacak olurlarsa günah ve vebal sözkonusu olur.

Bundan dolayı bu âyet-i kerime; yüzün, ellerin, bedenın diğer bölümlerinin ve süslerin, cilbâb ve himâr (başörtüsü) ile hicaba büründürülüp örtülmesinin farz olduğunun en güçlü delillerindendir.

B- Pâk Sünnetten Deliller

Temiz sünnetteki bu deliller, bir çok açıdan ve pek çok hadis-i şeriflerle gelmiş bulunmaktadır. Bu deliller kimi zaman yüzün setredilip örtülmesini açıkça ifade etmiş, kimi zaman cilbâbsız dışarıya çıkılmayacağını, kimi zaman ayakları setretmeyi ve bunları setretmek için elbisenin sarkıtılması emrini ifade etmiş, kimi zaman kadının avret olduğu, avretin de setredilmesi gerektiğini dile getirmiş, bazan halveti (yalnızca başbaşa kalmayı) ve kadınların yanına yalnızken girmeyi haram kılmakla, kimi zaman evlenmek isteyen kimsenin evlenmek istediği kişiye bakma ruhsatını vermekle bu hükümler dile getirilmiş bulunmaktadır. Bu şekilde mü'min hanımları koruyan ve onları iffet, haya,

ırzlarını himaye çerçevesinde koruyan, sünnetten çeşitli deliller gelmiş bulunmaktadır

İşte bu hususta peygamberin yol gösterici sünnetinden bazı rivayetleri aşağıya kaydediyoruz:

1- Mü'minlerin annesi Âişe *radiyallahu anha*'dan dedi ki: “Bizler Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* ile birlikte ihramda bulunuyor iken kafileler yanımızdan geçip giderdi. Bizim hizamıza geldiklerinde bizden herhangi bir kadın cilbâbını başından yüzü üzerine sarkıtırdı, yanımızdan geçip gittiler mi onu açardık.”

Bu hadisi Ahmed, Ebu Davud, İbn Mace, Darakutnî ve Beyhakî rivayet etmiştir. İşte bu, Âişe *radiyallahu anha*'nın, Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* ile birlikte ihrama girmiş sahabe hanımlarının biri mü'min hanımın yüzünü örtmesi, diğer ihramlı kadının yüzünü açması şeklindeki birbiriyle çakışan iki farz ile ilgili davranışlarını açıklayan bir rivayettir. Bu durumda ihramlı kadın yabancı erkekler karşısında ise asıl olan hükmü uygulamaya geçiriyordu. Bu hüküm ise hicabın farziyyetidir. Bundan ötürü yüzünü örtüyordu. Eğer yanında ona yabancı bir erkek bulunmuyorsa ihram halinde yüzünü açma hükmüyle amel ediyordu. İşte bu -Allah'a hamdolsun ki- bütün mü'min hamınlarının hicaba bürünmelerinin farz oluşuna açık bir delildir.

Genel bir hüküm ile ilgili olarak buna dair açıklamalar daha önceden el-Ahzab, 33/53 âyetin tefsirinde geçtiği gibidir. Bu hükmün umumi oluşunu bundan sonra zikredeceğimiz hadis de desteklemektedir.

2- Ebu Bekr'in kızı Esmâ *radiyallahu anha*'dan dedi ki: “Bizler erkeklere karşı yüzlerimizi örterdik. Bundan önce de ihramlı iken saçlarımızı tarardık.”

Hadisi İbn Huzeyme ve Hakim rivayet etmiş olup, Hakim: Bu Buhari ve Müslim'in şartına göre sahih bir hadistir demiş, Zehebi de bu hususta ona muvafakat etmiştir.

3- Mü'minlerin annesi Âişe *radiyallahu anha*'dan dedi ki: “Allah ilk muhacir hanımlarına rahmetini ihsan etsin! “*Başörtülerini yakalarının üstüne salsınlar*” buyruğu nâzil olunca onlar çarşaflarını yardılar ve onunla örtündüler.”

Bu hadisi Buhari, Ebu Davud, Tirmizi, Tefsir'inde İbn Cerir, Hakim, Beyhakî ve başkaları rivayet etmiştir.

Hafız İbn Hacer -Allah'ın rahmeti üzerine olsun- Fethu'l-Bâri, (VIII,490) da şunları söylemektedir: “*onunla örtündüler*” lafzı yüzlerini örttüler anlamındadır. Hocamız Muhammed el-Emin -Allah'ın rahmeti üzerine olsun- Advâu'l-Beyân, VI, 594-595'te şunları söylemektedir:

“Bu sahih hadis burada sözü geçen sahabe hanımlarının Yüce Allah'ın “*Onlar başörtülerini yakalarının üzerine salsınlar*” buyruğundan yüzlerini de örtmeleri gerektirdiği manasını çıkartmış oldukları hususunda açık bir delildir. Bunun için örtülerini yarmış (onlara yaka yapmış) ve böylece başlarını örtmüşlerdir. Yani o örtülerıyla Yüce Allah'ın yüzlerini de örtmelerini gerektiren “*Başörtülerini yakalarının üstüne salsınlar*” buyruğundaki emrine uyararak yüzlerini de örtmüşlerdir. Böylelikle insafli bir kimse kesin olarak şunu anlar: Kadının

erkeklere karşı hicaba bürünmesi ve yüzünü onlara karşı örtmesi, Yüce Allah'ın Kitabını açıklayıcı durumdaki sahih sünnette sabit bir husustur. Aişe *radiyallahu anha* Yüce Allah'ın Kitabındaki emirlere uymak için ellerini çabuk tutan o kadınlardan övgüyle söz etmiştir. Bilindiği gibi onlar Yüce Allah'ın: “*Başörtülerini yakalarının üzerine salsınlar*” buyruğundan yüzlerin de örtülmesi anlamını, ancak Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem*'den öğrenmişlerdir. Çünkü Peygamber aralarında bulunuyor ve onlar ona dinleri ile ilgili içinden çıkamadıkları her hususa dair soru soruyorlardı. Şanı Yüce Allah da: “*İnsanlara kendilerine ne indirildiğini açıklayasın diye sana da bu zikri indirdik*” (en-Nahl, 16/44) buyurmaktadır. Dolayısıyla onların kendiliklerinden bu buyruğu böylece açıklamalarına imkân yoktur. İbn Hacer, Fethu'l-Bari'de şunları söylemektedir: İbn Ebi Hatim'in Abdullah b. Osman b. Heysen'den, onun Safiyye'den buna açıklık getiren bir rivayeti vardır. O rivayetin lafzı şöyledir: Biz Aişe'nin huzurunda Kureyş kadınlarını ve onların faziletlerini sözkonusu ettik te şunları söyledi: Şüphesiz Kureyş kadınları faziletlidirler. Ama ben Allah'a yemin ederim ki ensar kadınlarından daha faziletisini görmedim. Onlar kadar Allah'ın Kitabını tasdik eden, onlar kadar indirilen ilahi buyruklara iman eden kimse görmedim. Nur suresindeki “*Başörtülerini yakalarının üzerine salsınlar*” buyruğu indirilince erkekleri hemen onlara gidip bu surede Allah'ın indirdiği buyruğu onlara okudu. İstisnasız herbir kadın hemen kalktı ve örtüsüne yöneldi. Sabah olduğunda sabah namazını örtülerine bürünmüş olarak, başları üzerinde kargalar varmış gibi namaz kıldılar.” Nitekim bu az önce sözü geçen Buhari'nin rivayetinde de açıkça geçmiş bulunmaktadır. Aişe *radiyallahu anha* bilgisi, anlayışı ve takvası ile birlikte, o kadınlardan böyle büyük bir övgüyle söz etmekte ve Yüce Allah'ın Kitabını onlardan daha çok tasdik eden, indirilen buyruklara onlardan daha çok iman eden kimse görmediğini açıkça ifade etmektedir. İşte bu, onları Yüce Allah'ın: “*Başörtülerini yakalarının üzerine salsınlar*” buyruğundan yüzlerini de örtmeleri gerektiğini anladıklarına açık bir delil olduğu gibi; bu anlayışlarının Allah'ın Kitabını tasdik etmenin, onun indirdiği buyruklarına iman etmenin, bir neticesi olduğunu göstermektedir. Ayrıca bu kadınların erkeklerle karşı hicaba bürünmelerinin yüzlerini örtmelerinin, Allah'ın Kitabını tasdik etmek ve indirdiği buyruklarına iman etmek demek olduğu da –görüldüğü gibi- açık bir ifadedir. İlme müntesip kimselerin kalkıp Kitapta da Sünnette de kadının yabancılara karşı yüzünü örtmesine delil teşkil edecek herhangi bir hususun varid olmadığını söyleyenlere gerçekten hayret doğrusu. Halbuki ashab kadınları, bu işi Allah'ın buyruklarına iman ederek Kitabında indirmiş olduğu emre uyarak yaptılar. Bu anlamdaki açıklamalar az önce Buhari'deki rivayette de geçtiği gibi, sahih hadiste sabittir. Ve bu görüldüğü üzere bütün müslüman hanımlarının hicaba bürünmeleri gereği hususunda en büyük ve en açık delillerdendir.”

4- Aişe *radiyallahu anha*'nın İfk hadisesi ile ilgili hadisinde şu ifadeler yer almaktadır: “Safvan hicab emrinden önce beni görüyordu, ben onun beni teşhis

etmesi üzerine, *istircâi* (innâ lillah ve innâ ileyhi râciûn demesi) üzerine uyandım. Hemen ona karşı *cilbâbımla yüzümü örttüm.*”

Bu hadisin sahih olduğu üzerinde ittifak vardır (Buhari ve Müslim tarafından rivayet edilmiştir.)

el-Ahzab, 33/53. âyetin tefsirinde mü'minlerin anneleri ile bütün mü'min hanımlar hakkında hicabın farz olduğuna dair açıklamalar geçmiş bulunmaktadır.

5- Âişe *radiyallahu anha*'dan; süt amcası Ebu'l-Kuays'ın kardeşi Eflah ile başından geçen olaya dair hadis nakledilmiştir. O hicabın nüzulünden sonra yanına girmek üzere izin istemek için geldiğinde Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* amcasının girmesine izin verinceye kadar o da ona izin vermedi. Bunun (Peygamber'in izin vermesinin) sebebi ise Eflah'ın onun süt amcası oluşudur. Bu hadis te Buhari ve Müslim tarafından rivayet edilmiştir.

İbn Hacer –Allah'ın rahmeti üzerine olsun- Fethu'l Bâri'de (IX, 152) şunları söylemektedir: “Bu hadisten kadının yabancı erkeklere karşı hicaba bürünmesinin farz olduğu anlaşılmaktadır.”

İşte Hafız İbn Hacer'in hicab emrinin genel oluşu hususundaki tercihini ortaya koymaktadır; doğru olan da budur.

6- Aişe *radiyallahu anha*'dan dedi ki: “Mü'min hanımlar Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* ile birlikte sabah namazına *cilbâblarına bürünmüş* olarak gelirlerdi. Sonra namazı bitirdiklerinde evlerine geri dönerlerdi de alacakaranlıktan ötürü kimse onları tanıyamazdı.”

Hadisi Buhari ve Müslim rivayet etmiştir.

7- Umm Atiyye *radiyallahu anha*'nın rivayet ettiği hadise göre Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* kadınların bayram namazgâhına çıkartılmasını emredince onlar: “Ey Allah'ın Resûlu bazan birimizin *cilbâbı bulunmayabilir* (bu durumda ne yaparız?)” diye sormuşlar. Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* da: “*Kızkardeşi ona cilbâb(lar)ından birisini versin*” diye buyurmuştur. Hadis Buhari ve Müslim tarafından rivayet edilmiştir.

Hadisin bu husustaki delalet yönü gayet açıktır. Şöyle ki kadının bütün vücudunu örten *cilbâbı* ile hicaba bürünmeden evinden dışarıya çıkması caiz değildir. Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* hanımlarının döneminde, Mü'min hanımların uygulamaları bu idi.

8- İbn Ömer *radiyallahu anhuma*'dan; dedi ki: Resûlullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu:

“*Her kim büyükenek elbisesini sürükleyecek olursa kıyamet gününde Allah ona bakmayacaktır.*” Umm Seleme bunun üzerine şöyle sordu:

“Peki, ya kadınlar elbiselerinin alt taraflarını ne yapacaklar?” Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu:

“*Bir karış gevşek tutarlar.*” Umm Seleme:

“O vakit ayakları görünür”, deyince Peygamber şöyle buyurdu:

“*Bu sefer bir zîra kadar gevşek tutarlar ve bundan fazla gevşetmezler*”

Hadisi Ahmed, Sünen sahipleri ve başkaları rivayet etmiş olup Tirmizi: Hasen sahih bir hadistir, demiştir.

Bu hadis iki bakımdan delil olarak gösterilebilir:

a- Kadın kendisine yabancı olan kimseye karşı bütünüyle avrettir. Buna delil Peygamber Efendimizin ayakların örtülmesini emretmesi ve bu önemli maksat dolayısıyla elbiselerini ve cilbâblarını sürüklemelerinin haram oluşundan, kadınların istisna edilmesidir.

b- Bedenin tamamının örtülmesinin vacib oluşunun delâleti ise kıyasa göre öncelikle (kıyas-ı evlâ) sözkonusudur. Mesela, yüzün çekiciliği ayaklardan daha ileridir. O halde yüzün örtülmesi ayakların örtülmesine göre daha bir vaciptir. Daha önemsiz olanın örtülmesi emredilirken daha çekici ve fitneye düşürücü olan bölümün açık bırakılmasını istemek, herşeyi bilen herşeyden haberdar olan Allah'ın hikmetine uygun değildir.

9- İbn Mes'ud *radiyallahu anh* dedi ki: Resûlullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu:

“Kadın avrettir. O dışarı çıktı mı şeytan onu kendisine yakınlaştırır. Kadının rabbine en yakın olduğu hal, evinin içerisinde bulunduğu zamandır.” Hadisi Tirmizi, İbn Hibban ve el-Kebir'de Taberânî rivâyet etmiştir.

Hadisin delâlet yönü şudur: Kadın avret olduğuna göre hakkında avret adının kullanılabilceği her tarafını setretmesi ve örtmesi de icab eder.

Ebu Talib'in İmam Ahmed'den rivayetinde şöyle dediği nakledilmiştir: *“Kadının tırnağı avrettir. Kadın evinden çıktığı takdirde ayakkabısı da dahil hiç bir şeyi dışarıda bırakmamalıdır”* Yine ondan şöyle dediği rivayet edilmektedir: *“Kadının tırnağı dahil her şeyi avrettir”* Bu rivayeti Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye zikretmiş olup: “Bu aynı zamanda İmam Malik'in de görüşüdür” demiştir.

10- Ukbe b. Âmir *radiyallahu anh*'dan rivayete göre Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurmuştur:

“Sakın kadınların yanına girmeyiniz.” Ensardan bir adam:

“Ey Allah'ın Rasulu! Ya kayın(lar) hakkında ne dersin?” diye sordu. Peygamber:

“Kayın ölümdür” diye buyurdu. Hadisi Buhari ve Müslim rivayet etmiştir.

Bu hadis hicabın farz oluşuna delildir. Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* yalnızken kadınların yanına girmekten sakındırmış ve erkeğin yakın akrabasını ölüme benzetmiştir. Bu tabir ise bu husustaki sakındırmanın oldukça ileri derecede olduğunu ortaya koyar. Erkeklerin kadınların yanına girmeleri ve onlarla başbaşa kalmaları yasak olduğuna göre –başka hadislerde de sabit olduğu üzere- onlardan ancak hicap arkasından birşeyler isteneceği öncelikle sözkonusudur. Onların yanına giren hicabı delmiş olur. Halbuki bu, bütün kadınlar hakkında umumi bir emridir. O bakımdan bu buyruk da Yüce Allah'ın: *“Onlardan perde arkasından isteyiniz”* buyruğu gibi bütün kadınlar hakkında genel bir hükümdür.

11- Evlenmek talebinde bulunan erkeğin evlenmek istediği hanıma bakmasına ruhsat veren hadisler:

Bu hadisler pek çoktur. Bunları; aralarında Ebu Hureyre, Câbir, Muğire, Muhammed b. Mesleme ve Ebu Humejd (*Allah tümünden razı olsun*) gibi ashabı kiramdan bir topluluk rivayet etmiştir.

Biz bu hususta Câbir *radıyallahu anh*'ın rivayet ettiği hadis-i şerif ile yetiniyoruz. O dedi ki: Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu:

“Sizden herhangi bir kimse bir kadına talip olduğu takdirde şayet onun ile nikâhlanmasına kendisi için yeterli olacak kadarı ile onu görebilirse bunu yapsın.” Bunun üzerine ben de onu görmek için gizlenip saklandığım, sonunda kendisini nikahlayıp onunla evleneceğim kadarıyla onu görebildiğim bir kıza talip oldum. Bu hadisi Ahmed, Ebu Davud ve Hakim, rivayet etmiş olup Hakim Müslim'in şartına göre sahihtir, demiştir.

Bu hadisin delaleti bir kaç yönden gayet açıktır:

a- Aslolan kadınların tesettürü ve erkeklere karşı hicaplı olmalarıdır.

b- Evlenme talebinde bulunacak olanın, kendisiyle evleneceği hanımı görmesine ruhsat verilmesi, bu hususta azimetin varlığına bir delildir. Burada azimet ise hicaptır. Eğer onların yüzleri açık olsaydı böyle bir ruhsat olmazdı.

c- Evlenmek talebinde bulunacak olan Câbir *radıyallahu anh* onun için gizlenip saklanmak yolunu tutmuştur. Böylelikle kendisini nikâhlayacak kadar onu görmeye çalışmıştır. Eğer hanımların yüzleri açık olsaydı bu halleriyle girip çıksalardı, elbette talip olmak istediği kıızı görmek için saklanmaya gerek duymazdı. Doğrusunu en iyi bilen Allah'dır.

Şeyh Ahmed Şakir -Yüce Allah'ın rahmeti üzerine olsun- Müsned'in tahkikinde (XIV, 236); kendisiyle evlenilmek üzere talip olunan kadının görülebileceğine dair Ebu Hureyre'nin hadisini açıklarken şunları söylemektedir: “Bu hadis-i şerif –ve bu anlamda erkeğin talip olduğu hanımı görebileceğini belirten diğer rivayetler- çağımız inkârcılarından Avrupa'ya kadınlara ve şehvetlerine köle olan günahkârların, oyuncak edinmek istediği rivayetlerdir. Onlar bu gibi rivayetleri olmadık yerde delil diye kullanmakta ve bunları sağlıklı İslami anlamlarından uzaklaştırmaktadırlar. Bu anlam, erkeğin inceden inceye olmayan ve geçici bir şekilde bakmasıdır. Fakat bu günahkâr kâfirler alabildiğine inceleyen, tam anlamıyla bir görmenin caiz olduğu kanaatini çıkarmaktadırlar. Hatta daha da ileriye giderek kadının görülmesi caiz olmayan yerlerinin de görülebileceğini söylemektedirler. Daha da ileri vararak haram olan halvetin cevazına hüküm verdiler. Bu kadarıyla da kalmayarak arkadaşlığa, birlikte oturup kalkmaya kadar işi götürdüler. Bunlarda hiç mahzur da görmezler. Allah kahretsin onları, onların kadınlarını ve onların bu kanaatlerini beğenen herkesi! Bu hususta aralarında günahları en ağır olanlar ise, dine müntesip görünen kimselerdir. Halbuki bu din onlardan uzaktır. Allah bize esenlik ihsan etsin ve bizleri dosdoğru yola iletsin!”

C- Kesin ve Açık Kıyas

Bedenin ve ziynetlerin diğer bölümleri gibi yüz ve elleri de örtmeyi kapsayan, bunların herhangi bir kısmını açmayı yahut dar kıyafet giyinmeyi haram kılacak şekilde, hicabın mü'min hanımlara farz olduğuna dair âyet ve sünnetten deliller bulunduğu gibi, bu nasslar aynı zamanda kıyas delili ile de bedeninin tamamının ve ziynet gibi yüzün ve ellerin de örtülmesi gerektiğine delâlet etmişlerdir. Kadınların karşısındaki fitne kapılarını kapatıp onların da fitneye düşmelerini önleyen Şeriatın yüce maksatlarını gerçekleştirmeye, iffet, temizlik, haya, gayret (namusu kiskanmak) gibi üstün ahlâkî değerleri korumaya; hayasızlık, kiskançsızlık, açılmak, saçılmak, ihtilat gibi bayağı ahlâkî önlemeye yönelik tertemiz şeriatın üstün kaidelerini uygulamayı hedeflemiştir. Maslahatların sağlanması, kötülüklerin giderilmesi; daha büyük bir kötülüğü önlemek için (zaruret halinde) daha küçük olanın işlenmesi; eğer dinde bir fesada ulaştırıyor ise mübahın terkedilmesi gibi kaidelerin uygulanması bu kabildendir. İşte bu esaslara binaen yapılan kıyaslardan bazıları:

Gözün haramdan sakınılması ve edep yerlerinin korunması emrine kıyasen, yüzün açılması, vücuda bakmaya daha çok davetkâr ve mahrem yerini korumamaya daha büyük çapta bir sebeptir.

Ayakların yere vurulmasına kıyasen, yüzün açılması fitneyi daha büyük çapta gerektiricidir.

Yumuşak edâlî konuşmanın yasaklanmasına kıyasen, yüzün açılması daha büyük bir fitnedir.

Ayakların, kolların, boynun ve saçın örtülmesinin nass ve icmâ' ile emredilmiş olmasına kıyasen, yüzün açılması fitneyi ve fesadı daha büyük çapta gerektirir.

Ve buna benzer açıkladıklarımızdan çıkartılabilecek daha pek çok kıyas yapılabilir. Bütün bunların sonucunda, yüzün ve ellerin örtülüp onların açılmamasının öncelikli ve kıyasa daha uygun olduğu ortaya çıkmaktadır. İşte bu tür kıyaslara da "celi (açık) kıyas" adı verilir. Böyle bir kıyas gayet açıktır ve hiç bir şekilde eleştirilemez. Âlemlerin Rabbi Allah'a hamdolsun.

Sonuç Ve Bir Uyarı:

Sonuç: Yapılan bu açıklamalardan Yüce Allah'ın, basiretine nur verdiği her kimse, mü'min hanımlar hakkındaki hicabın farziyyetinin, bedeninin tamamını, üzerinde bulunan yapay bütün ziynetleri kapsadığını, Kur'an ve Sünnetin meydana getirdiği hatadan uzak vahyin ve sahih kıyasın delâleti ile genel şer'i kaidelerinin nazar-ı itibara alınması halinde, tercihe değer bir şekilde açık delillerle sabit olduğunu görmüş olmaktadır. Bundan dolayıdır ki Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem*'in döneminden günümüze kadar Arap yarım adasında ve sair İslam diyarlarında mü'minlerin hanımları hep buna uygun uygulamalarda bulunmuşlardır. Bugün genel olarak İslam dünyasında görünen yüzün açılması, bedeninin çoğu bölgelerinin ve ziynetinin tamamının çıplaklığa, açılıp

saçılmaya, tefessühe varan açıklığın başlangıcını teşkil etmiştir. Bu açılıp saçılmaya çağımızda “açılmak” adı verilmektedir. Böyle bir bela ve musibet ancak hicretin öndördüncü asrın başlarında hristiyan araplar ile batılılaşmış sözümona araplardan ve müslüman iken hristiyanlığa dönmüş olan bir azınlığın eliyle gerçekleştirilmiştir ki; biz bunu ikinci bölümde açıklayacağız.

Bunun için hanımları bir dereceye kadar açılmış mü'min erkeklerin Allah'tan korkmaları, Allah'ın emrettiği şekilde hanımlarını cilbâb ve başörtüsüyle hicaba büründürmeleri, onların bu şekilde hicap üzerinde sebat gösterip onun dışına çıkmamaları için gerekli sebepleri gerçekleştirmeleri icab eder. Çünkü Yüce Allah kadınların velilerine İslami gayret ve dini hamiyet esasları üzere velâyetlerini yerine getirmelerini farz kılmıştır. Mü'min hanımların da hicab ve himâr emrine, Allah'a ve rasulüne; mü'minlerin annelerine ve hanımlarına uyararak gönül isteğiyle bu çağrıyı kabul etmeleri gerekir. Şüphesiz Allah erkek ve kadın kullarından salih olanların gerçek dostudur.

Uyarıya gelince; bu dine inanan erkek ve kadın her mü'minin, bu dinin düşmanlarının ister safların içinden ister dışlarından gelen batılılaşma çağrılarına mü'min kadınların iffetin tacı ve şeref ve haysiyetin koruyucusu olan hicaplarından çıkartılarak açılıp saçılmaya ve onları yabancı olan erkeklerin kollarına atma propagandalarına kanmayarak; bunlardan son derece sakınmaları; nassları delen temel esasları yıkan; iffet namus ve bunların korunmasını isteyen şer'i maksatlar ile çatışan bir takım şâz (temel kurallara uymayan) görüşlere aldanmamaları, bu şâz görüşleri kabul edenlerin ülkelerinde görülen açıklık ve ihtilat saldırılarının önünde durmaları icab eder.

Erkek kadın her mü'mine diyoruz ki tertemiz şeriatin bilinen hükümleri ile muhakkik ilim adamlarının kabul ettiklerine göre; açılmaya çalışanların açık ve sağlıklı hiç bir delili yoktur. Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem*'in döneminden öndördüncü asrın başlarında ortaya çıkan açılma olayının müslümanlar arasında görüldüğü zamana kadar dayanacakları sürekli bir uygulamaları da yoktur. Yüze ve ellerin açılmasına davet edenlerin getirdikleri bütün deliller hakkında şu üç durumdan birisi sözkonusudur:

1- Delil sahih ve sarih olmakla birlikte, hicabı farz kılan âyetlerle nesholmuştur. Bunu olayların tarihlerini tahkik eden herkes bilir. Yani ortaya koydukları bu delil ya hicretin beşinci yılından önce varid olmuştur; ya nikahtan ümidi kalmamış kadınlar hakkındadır yahutta kadınların avretlerini anlayacak yaşa ulaşmamış çocuklar ile ilgilidir.

2- Delil sahih olmakla birlikte sarih (ifadesi açık) değildir. Dolayısıyla Kitap ve Sünnetteki yüzün ve ellerin de beden diğer bölümleriyle zinet gibi setredilmesini, örtülmesini ortaya koyan kitap ve sünnetteki delâletleri kesin deliller karşısında delil olabilecek bir özellikte değildir. Müteşabih olan (delâleti açık olmayan) nassın, muhkem olana havale edilip onun ışığında anlaşılmaya çalışılması ise ilimde derinleşmiş kimselerin yolu olduğu bilinen bir husustur.

3- Delil sarih (açıkça anlaşılır) olmakla birlikte, sahih değildir; delil olmaya elverişli olamaz; Sarih ve sahih nasslara ve hanımların bütün bedenlerini ve

ziynetlerini, bu arada yüz ve ellerini örtmeleri şeklinde görülegelen kesintisiz uygulamaya karşı delil olarak ortaya çıkartılması caiz olamaz.

Bununla birlikte İslam tarihi boyunca fitnenin varlığı ve dine bağlılığın zayıfladığı, zamanın bozulduğu bir dönemde, yüz ve ellerin açılmasının caiz olduğunu hiç bir kimse söylemiş değildir. Aksine bir çok alimin de naklettiği üzere hepsi de yüz ve ellerin örtülmesi gerektiği hususunda icma halindedirler.

İşte fesada veren olaylar günümüzde açıkça ortadadır. Dolayısıyla bu olaylar, başka bir takım deliller olmasa dahi yüz ve ellerin örtülmesini gerektirmektedir.

İslam dünyasını kaplayan dine bağlılığın zayıflığı ve bunca fesad açıkça görülmekle birlikte; bu çağda kadınların yüzlerini açma propagandasını güçlendirmek için böyle bir görüşü kayıtsız ve şartsız mutlak olarak herhangi bir kimseye nisbet etmek; şüphesiz nakilde bir hainliktir.

Aslında farz olan, kadının bütün bedenini ve edindiği bütün yapay ziynetlerini örtmesidir. Bunun herhangi bir kısmını yabancı olan bir erkeğe kasten göstermesi caiz değildir. Yüce Allah'ın emri ile Rasûlünün emrini, ashabı kiramın hanımlarına yaptıkları uygulamayı kabul etmek; sürüp gelen İslam asırlar boyunca müslümanların uygulamalarına bağlı kalmak bunu gerektirir. Hamd âlemlerin Rabbi olan Allaha'dır.

IV. Hicabın Faziletleri

Yüce Allah mü'min hanımlara bütün bedenlerini ve ziynetlerini örterek, kendilerine yabancı olan erkekler karşısında hicabı farz kılmak suretiyle, kendisine ibadet etmelerini istemiştir. Bu şekildeki ibadetin yerine getirilmesi karşılığında sevap ve mükâfat; terkedilmesi halinde ise ceza sözkonusudur. Bundan dolayı hicap emrinin çiğnenmesi, insanı helâk eden büyük günahlardandır. Başka bir takım büyük günahlara düşmeye de sebeptir. Bedenin herhangi bir bölümünü kasden açığa çıkarmak, yapay ziynetin herhangi bir kısmını kasdi olarak göstermek, ihtilat, başkalarını fitneye düşürmek ve buna benzer hicap emrinin çiğnenmesinin sebep olduğu pek çok afet, buna örnektir.

O halde mü'min hanımlara düşen Yüce Allah'ın kendilerine farz kılmış olduğu hicab, tesettür, iffet ve haya emirlerine, ona ve Rasulüne itaat olmak üzere, gereği gibi uyup riayet etmektir. Şanı yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Allah ve Rasulu bir işi hükme bağladığında hiç bir mü'min erkek ve hiç bir mü'min kadına o işlerinde istediklerini yapmak hakları yoktur. Kim Allah'a ve Rasulüne isyan ederse şüphesiz apaçık bir sapıklıkla sapmış olur.” (el-Ahzab, 33/36)

Hem Yüce Allah bu emri farz kılmanın ötesinde pek çok hikmetler ve büyük sırlar, övülmeye değer erdemler, pek büyük amaç ve maslahatlar vardır. Bunların bir kısmını şöylece sıralayabiliriz:

1- Namusu Korumak: Hicap namusları korumanın şer'i bir himyesidir. Şüphe, fitne ve fesada sebep olan hususların bertaraf edilmesidir.

2- Kalplerin temizliğini sağlaması: Hicab mü'min erkek ve hanımların kalplerinin temizliğini, takva ile mamur hale gelmesini, haram kılınan hususlara karşı gereken saygının gösterilmesini sağlar. Nitekim Yüce Allah: *"Bu sizin kalbiniz için de onların kalpleri için de daha temizdir"* (el-Ahzab, 33/53) buyruğu ile bunu dile getirmektedir.

3- Yüksek ahlâkî değerler: Hicap; iffet, ihtişam, haya ve kıskançlık gibi yüksek ahlâkî değerlere sahip olmayı sağlar; örtülmesi gereken yerlerini açılıp saçılmaya, aşağılık bir konuma düşmeye, fesada kapılmaya ve benzeri kötü hallerle kirlenmeye karşı onu muhafaza eder.

4- İffetli hanımların alameti olması: Hicab hür ve iffet sahibi hanımlar için iffetli, şerefli olduklarına; şüphe ve onlar hakkında kuşku duyulacak kirli hallerden uzaklıklarına dair şer'i bir alamettir:

"Bu, onların tanınıp incitilmemeleri için daha uygundur" (el-Ahzab, 33/59) buyruğu bunu göstermektedir. Ayrıca hicap, kalbin temiz oluşuna, dışarıdan görünen açık bir delildir. Şüphesiz iffet kadının baş tacıdır. İffet bir yuvanın üzerinde kanat çırpacak olursa mutlaka o yuvada huzur ve sükûn olur.

Burada hatırlanması hoş bir husus ta şudur: Şair en-Numeyrî, Haccac'ın yanında kendisinin:

"Onlar takvalarından ötürü parmak uçlarını dahi örterler

Ve gece karanlığı içerisinde örtülerine bürünerek dışarı çıkarlar"

beytini okuyunca, Haccac: İşte hür müslüman kadın böyle olur, demiştir.

5- Başkalarının ümide kapılmalarını ve şeytanî vesveselerini kesip atar: Hicap türlü rahatsız edilmelere, erkek ve kadınların kalplerindeki hastalıklara karşı toplumsal bir koruyucudur. Kötü umutların ardını arkasını keser, hainâne bakışları geri çevirir, erkeğin namusuna kadının da namusuna ve mahremlerine gelebilecek rahatsız edici her bir şeyi geri çevirir. Muhsan (namuslu ve iffetli) hanımların hayasızlık yaptıkları iftirasına, onlar hakkında kötü sözler söylenmesine, şüphe ve tereddütler uyanmasına ve buna benzer şeytani bir takım vesveselere karşı koruyucudur.

Bir şair şöyle demiştir:

"Onlar hür kadınlardır; kötü bir şüpheyi gerektirecek hiç bir şeyi hatırlarından geçirmemişlerdir;

Tıpkı avlanılmaları haram olan Mekke ceylanları gibidirler."

6- Hayanın muhafaza edilmesi: "Haya" kelimesi hayat'tan alınmıştır. Hayasız hayat olmaz. Bu Yüce Allah'ın üstün ve şerefli kılmayı murad ettiği ruhlarda yerleştiği bir huydur. Bu huy kişiyi erdemli davranışlarda bulunmaya iter ve bayağı ve adi hareketleri defeder. Haya insanın özelliklerindedir. Fıtratın bir hasleti ve İslam'ın bir ahlakıdır. Haya imanın kollarından bir koldur. Arapların İslam tarafından da onaylanıp kendisine davet edilen övülmeye değer hasletlerindedir. Abs oğullarından olan Antere şöyle demiştir:

"Komşu hanım bana görünecek olursa, sakınırım, gözümü ona bakmaktan Komşu olan o hanım, evine girip saklanıncaya kadar"

Hayanın etkisi ile kişi erdemlere bezenir; kişiyi kötülüklerden alıkoyan bir muhafazaya bürünür. Haya nefsi düşük ahlaki davranışlara düşmekten alıkoyup engeller.

Hicap ise hayanın korunması için etkin bir araçtır. Hicabın bırakılması ise hayanın terkedilmesidir.

7- Haya açılıp saçılmanın ve ihtilâtın müslüman toplumlarına sızmasını engeller.

8- Hicap zinaya ve herşeyi mübah gören ibâhî akıma karşı bir himayedir. Bunun sonucunda kadın her köpeğin yaladığı bir kap olmaz.

9- Kadın bir avrettir. Hicap ise bu avreti örten unsurdur. Bu da takvadan ileri gelir. Nitekim yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Ey Adem oğulları, size avret yerlerinizi örtecek bir libas ile giyinip süsleneceğiniz bir elbise indirdik. Takva elbisesine gelince o, daha hayırlıdır.” (el-A’raf, 7/26)

Abdurrahman b. Eslem –Yüce Allah’ın rahmeti üzerine olsun- bu âyetin tefsirinde şunları söylemektedir: “Allah’dan korkup da avretini örtmesi takva elbisesinin kendisidir.”

Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem*’e kadar ulaşan bir hadiste şöyle dua ettiği zikredilmektedir: *“Allah’ım avretlerimi ört, korkularımı güvenliğe çevir.”* Bu hadisi Ebu Davud ve başkaları rivayet etmiştir. O halde Allah’ım; bizim de mü’minlerin hanımlarının da avretlerini setret ört. Âmin.

10- Gayreti (namus ve iffeti, kıskanmayı) koruması: Buna dair geniş açıklamalar onuncu esasta yapılacaktır.

4) Kadının Evinde Kalması Şer’î Bir Azimettir. Dışarı Çıkması İse İhtiyaç Kadarı İle Ölçüsü Tesbit Edilen Bir Ruhsattır

Aslolan kadınların evlerinde kalmalarıdır. Çünkü Yüce Allah: *“Evlerinizde oturun”* (el-Ahzab, 33/33) diye buyurmuştur.

O halde evlerde oturmak, kadınlar hakkında şer’î bir azimettir. Evlerden çıkmaları ise ancak bir zaruret yahut bir ihtiyaç dolayısı ile sözkonusu olabilecek bir ruhsattır.

Bundan dolayı daha sonra: *“İlk cahiliyyeninki gibi açılıp saçılarak salınıp yürümeyin”* diye buyurulmuştur. Yani cahiliyye mensubu kimselerin alışkanlık ve adetleri gibi süslenerek ya da hoş kokular sürünerek dışarıya çokça çıkmayın. Evlerde kalma emri hanımlar için duvarlarla, perdelerle yabancıların önüne çıkıp görünmeye ve ihtilâta karşı bir hicaptır. Yabancıların önüne çıkacak olurlarsa, o takdirde hicap bütün vücudu ve sonradan edinilmiş yapay ziynetleri örten elbiseye bürünmekle gerçekleşir.

Kur’an-ı Kerim’in âyetlerine bakan kimse şunu görür: Evler Yüce Allah’ın Kitabındaki üç âyet-i kerimede kadınlara izafe edilmiştir. Oysa evler aslında erkeklere yahutta hanımların velilerine aittir. Bu izafetin yapılmasının sebebi – doğruyu en iyi bilen Allah’tır- kalmalarının devamlılığının gözönünde bulundurulmasıdır. O halde buradaki izafet, onların orada iskân olmalarından,

meskenlerinde kalıp oradan ayrılmamalarından dolayıdır. Yoksa evlerin onlara mülk olarak verilmesi anlamında bir izafet değildir.

(Sözü edilen bu üç âyeti kerimede) Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“*Evlerinizde oturun!*” (el-Ahzab, 33/33);

“*Evlerinizde okunan Allah’ın âyetlerini ve hikmeti hatırlayın!*” (el-Ahzab, 33/34);

“*Evlerinden onları çıkarmayın!*” (et-Talak, 65/1)

Bu asıl ilkenin korunması sayesinde aşağıdaki şer’i maksatlar da gerçekleşir:

1- Fıtratın, insan varlığının durumunun ve âlemlerin Rabbinin şeriatinin öngördüğü, kulları arasındaki adaletli görev paylaşımı olan kadının evin içerisinde, erkeğin de dışında çalışması şeklindeki iş bölümüne riayet etmek.

2- Şeriatın gereği olan İslam Toplumu –karma karışık olmaması anlamında- bireysel bir toplum olduğu ilkesine riayet etmek. Çünkü kadının kendine has bir toplumu vardır ve o da evin içerisinde; erkeğin de kendine has bir toplumu vardır ve o da evin dışındadır.

3- Kadının hayatî görevini ifa edeceği evinde kalması ona çok yönlü görevini yerine getirecek zamanı ve duyguyu kazandırır. Onun bu çok yönlü görevi eş, anne, kocasının evini koruyup gözetmek, onun yanında sükuna kavuşanın (eşinin) haklarına vefakârlık göstermek, yiyecek, içecek, giyecek hazırlamak ve bir nesil yetiştirmektir.

İbn Ömer (*radiyallahu anhumâ*)’ın rivayet ettiği hadiste sabit olduğuna göre Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurmuştur: “*Kadın kocasının evinde bir çobandır ve güttüklerinden sorumludur.*” Hadisi Buharî ve Müslim rivayet etmişlerdir.

4- Kadının evinde oturması, Yüce Allah’ın ona farz kıldığı namaz ve benzeri diğer rükünleri eksiksiz yerine getirmesini sağlar. Bundan dolayı kadının üzerinde evinin dışında bir görev yoktur. Namazları cemaatle kılıp, cumalara katılma yükümlülüğü ondan kaldırılmıştır. Kadının üzerindeki hac farızası, onunla beraber hacc edecek bir mahremi varlığı şartına bağlıdır.

Lays’li Ebû Vâkid’in rivâyet ettiği hadiste sabit olduğuna göre Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* hac ettiği esnada hanımlarına şunları söylemiştir: “*İşte bu böyle! Artık bundan sonra hasırların sırtı (üzerinde kalacaksınız).*” Hadisi Ahmed ve Ebu Davud rivayet etmiştir.

Merhum İbn Kesir Tefsirinde şunları söylemektedir: “Yani bundan böyle sizler hasırların sırtı üzerinde kalınız, evlerinizden dışarıya çıkmayınız”

Şeyh Ahmed Şakir -Allah’ın rahmeti üzerine olsun- bu hadis ile ilgili olarak Umdetu’t-Tefsir’de (III, 11) şunları söylemektedir: “Hac, Allah nezdinde Allah’a yaklaşıtıncı ibadetlerin en üstünlerinden birisi olmakla birlikte, farz olan haccın edasından sonra yapılacak olan haclarla ilgili yasak böyle dile getirildiğine göre, bu çağda İslâm’a müntesip hanımların şehirler arasında gidip gelmeleri hakkında ne denir? Öyle ki bunlar, küfür diyarına tek başlarına mahremsiz olarak yahut ta adeta varlığı ile yokluğu farketmeyen şekilde

kocalarıyla yahut bir mahrem ile birlikte küfür diyarına açık-saçık, isyankâr bir halde bile çıkacak hale gelmişlerdir. Ah nerede erkekler nerede erkekler?”

Yüce Allah kadına cihadı da farz kılmamıştır. Bundan dolayı Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* hiç bir zaman cihad için herhangi bir kadına bir sancak vermemiştir. Ondan sonraki halifeler de böyledir. Hiç bir zaman bir kadın savaşa yahut ta savaş ile ilgili herhangi bir göreve çağırılmamıştır. Aksine savaşlarda kadınların yardımını istemek ve onların katılımı ile çok görünmeye çalışmak, ümmetin zayıflığına ve düşünce ve yaklaşımlarındaki dengenin altüst olduğuna delildir.

Umm Seleme *radıyallahu anha*’dan şöyle dediği rivayet edilmiştir: “Ey Allah’ın Rasulu, erkekler gazaya çıkıyor. Biz ise çıkmıyoruz. Üstelik biz mirasın yarısını alıyoruz”, deyince Yüce Allah: “*Allah’ın kendisi ile kiminizi kiminize üstün kıldığı şeyleri temenni etmeyin*” (en-Nisa, 4/32) buyruğunu indirdi. Bunu Amed, Hakim ve başkaları sahih bir senedle rivayet etmişlerdir.

Şeyh Ahmed Şakir –yüce Allah’ın rahmeti üzerine olsun- bu hadis ile ilgili olarak Umdetu’t-Tefsir (III, 157) de şunları söylemektedir: “Bu hadis mü’minler arasında hayasızlığın yayılmasını tutkuyla isteyen çağımızdaki müfteri yalancılara söylediklerini redd etmektedir. Bunlar kadını korunağından, yuvasından, içinde bulunduğu himaye ortamından ve Allah’ın kendisine emrettiği tesettürden soyutlayarak onu kolları, baldırları çıplak, önde yahutta arkalarda açık saçık günahkâr bir vaziyette askerliğe almak istemektedirler. Onlar böylelikle aslında, askerlik yaptıkları sırada kadınlardan mahrum kalan genç askerleri lanetli bir şekilde rahatlatmak için bunu istemektedirler. Böylece Yahudiler ile diğer kafirlere benzemeğe çalışmaktadırlar. Kıyamet gününe kadar Allah’ın kesintisiz lanetleri onların üzerine olsun”

5- Pak şeriatın kendileriyle etrafını çerçevelediği kadının şeref ve haysiyetinin, iffetinin korunması, evdeki görevlerini eda edip yerine getirmesinin gereği kadarıyla takdir edilmesini sağlamak.

Böylelikle kadının, evin dışında çalışmasının, erkeğin özel alanında erkeğe ortaklık demek olduğu anlaşılmaktadır. Bu iş bütün bu maksatları ortadan kaldırır yahut ta onları ihlal eder. Kadının dışarıda çalışması, erkeğin özel görev alanında onunla çatışması anlamına gelir. Erkeğin kadının işlerini, sorumluluklarını yüklenmesini ortadan kaldırır, erkeğe de haksızlık olur. Çünkü erkeğin biri mübah rızkı kazanıp elde etmek, geçimini kazanmak ve hayatı kurmak uğrunda mücadele ve cihad etmek –ki bu evin dışındadır- diğeri ise sükûn, rahat ve huzur ortamı –ki bu da evin içerisindedir- olmak üzere iki dünyada yaşamak zorundadır. Kadının evinden çıkması oranında erkeğin iç dünyasında dengesizlik meydana gelir. Erkeğin dışarıdaki çalışmalarını bozacak şekilde rahat ve huzurunu kaybeder. Hatta ailelerin çözülmesi sonucunu verecek şekilde, erkek ve kadın arasında problemlerin çıkmasına sebep olur. Bundan dolayı “erkek toplar getirir, kadın da yuva yapar” denilmiştir.

Yabancılarla karışmanın (ihtilatın) sonucu olarak kadın için olumsuz etkiler sözkonusu olur.

Şüphesiz İslâm, fitrat dinidir Kamu menfaati insanın fitratı ve mutluluğu ile aynı noktada birleşir. O halde kadına ancak fitratı, tabiatı ve dişiliği ile uyuşan görevleri yapması mübahtır. Çünkü o gebe kalan, çocuk doğuran, emziren bir eştir, ev hanımıdır. Çocukların annesidir, ilk okulları olan evde aile yuvasında nesillerin eğiticisidir.

Kadınların evlerinde kalmalarının emredilmesi şeklindeki bu esas böylece sabit olduğuna göre, şüphesiz Yüce Allah bu evlerin saygınlığını da korumuş, herhangi bir şüphe veya tereddüt uyandırıcı hususlara karşı himaye etmiş, evlerin mahremiyetlerini açığa çıkartan herbir durumu yasaklamıştır. Bu da evin içerisindekilerin görülmemesi için evlere girmek istendiği vakit gerekli iznin alınmasının meşru kılınması ile gerçekleştirilmiştir. O bakımdan Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler! Kendi evlerinizden başka evlere izin alıp o ev halkına selam vermeden girmeyin. Bu sizin için daha hayırlıdır. Olur ki (bunları düşünüp) öğüt alırsınız:

Eğer evlerde kimse bulamazsanız size izin verilmeye kadar oralara asla girmeyin. Eğer size geri gidin denilirse geri dönüp gidin. Bu sizin için daha temizdir. Allah sizin ne yaptığınızı çok iyi bilir

Oturulmayan ve içlerinde size ait meta bulunan evlere girmenizde size günah yoktur Allah açıkladığınızı da gizlediğinizi de bilir.” (En-Nur, 24/27-29)

İzin almak, izin istemek ve selam verip girmenize müsaade edilerek, selamınızın alınması demektir.

Başkalarının evini kendilerinin izni olmaksızın görüp gözeten kimsenin; gözünün çıkarılması halinde gözünün heder olduğuna (bunun karşılığında göz çıkarmanın cezalandırılmayacağına) dair sahih pek çok sünnet gelmiş bulunmaktadır. Yine bu husustaki sünnetlere göre izin isteyen kimse, kapının önünde durmamalıdır. Sağında veya solunda beklemeli, kapıyı aşırıya kaçmaksızın hafif bir şekilde vurmali, esselamu aleykum demelidir. Bu şekilde izin istemeyi üç defaya kadar tekrarlayabilir.

Bütün bunlar müslümanların avretleri olan evlerin korunması içindir. Peki o avretlerin (hanımların) evlerin dışına açık, saçık ve erkeklerle karmakarışık bir halde dışarıya çıkarılmalarını isteyen hali ne olacak? O halde ey Allah'ın kulları! Allah'ın size verdiği emirlere sıkı sıkıya bağlı kalın.

Kadınların herhangi bir zorunluluk ya da bir ihtiyaç bulunmaksızın; evlerinden dışarıya çıkmaları başgösterdiği takdirde; bu hiç şüphesiz kadınlar üzerinde gerekli sorumluluğun yerine getirilmesinde bir zaaftan yahut bunun büsbütün ortadan kalkmasından kaynaklanır. Bizler evlenmek isteyen kimseye seçimini güzel yapmasını, olur olmaz çıkıp giren, işinde olduğu zamanları yollarda gezmek için fırsat olarak değerlendiren adaylardan uzak kalmasını öğütleriz. Bu ise onun çevresindeki kadınların tabiatından ve aile halkının yetişmesinden anlaşılabilir bir durumdur.

5) İhtilât Şer'an Haramdır

İffet, ihtilâtın paramparça ettiği bir hicaptır. Bundan dolayı İslâm'ın izlediği yol, yabancı erkek ile kadını birbirinden ayırmak ve uzak tutmak şeklindedir. Önceden de geçtiği üzere İslam toplumu dual değil ferdi bir toplumdur. Yani erkeklerin kendine has toplum ve toplantıları, kadınların da kendine has toplum ve toplantıları vardır. Kadın şeriatın dışarı çıkmak için koymuş olduğu ilkeler çerçevesinde ancak bir zaruret yahut bir ihtiyaç dolayısıyla erkekler topluluğu arasına çıkar.

Bütün bunlar, ırzların, neseplerin korunması, erdemlerin himaye edilmesi, şüpheli hallerden ve bayağılıklardan uzak kalınması, kadının evindeki temel görevlerinden başka şeylerle uğraştırılmaması içindir. İşte bu sebepten ötürü, ihtilat haram kılınmıştır. İster öğretim, ister çalışma, ister kongre ve toplantı, ister özel ve genel toplantı için olsun isterse başka bir sebepten olsun. Çünkü ihtilatın sonucunda namus ve şerefin çiğnenmesi, kalplerin hastalanması, kalpten kötü düşüncelerin geçmesi, erkeklerin kadınlaşmaya, kadınların da erkekleşmeye doğru değişime uğraması, hayanın ortadan kalkması, iffet ve ihtişamın gerileyip kıskançlığın ortadan kalkması sonuçlarını doğurur. İşte bundan dolayı müslümanların, kadınları kendilerine yabancı olan erkeklerle karışık oldukları bir dönemleri görülmemiştir. İslam topraklarında ihtilâtın başlatıcısı olan ilk kıvılcım, emperyalist, yabancı ve uluslar arası okullar aracılığıyla olmuştur. Bunlar İslam toprakları arasında ilk olarak Lübnan'da açılmıştır. Nitekim ben bu hususu daha önce "Uluslararası yabancı ve emperyalist okullar, bu okulların tarihleri ve İslam toplumu açısından tehlikeleri" adlı eserimde açıklamış bulunuyorum.

Tarihen bilindiği üzere böylesi, yönetilenleri zelil kılıp onlara boyun eğdirmenin en güçlü yoludur. Yani onların şeref ve haysiyetlerini ayakta tutan unsurları ortadan kaldırmak ve toplumu erdemli hallerinden soyutlayıp uzaklaştırmak. -lâ havle velâ kuvvete illa billah-.

Yine tarihen bilindiği üzere açılıp saçılmak ve ihtilât, uygarlıkların çöküşünün, devletlerin sona erişinin en büyük sebepleri arasındadır. Nitekim Yunan ve Roma uygarlıklarında görülen budur. Saptırıcı hevâ ve görüşlerin akibetleri de böyledir. Nitekim Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye -Allah'ın rahmeti üzerine üzerine olsun- Fetvâlarında (XIII, 182) şunları söylemektedir: "İşte Emevi devletinin çöküşü Muattile'ye mensup Ca'd ve buna benzer diğer sebeplerden ötürü olmuştur." İşte ihtilata ve erkeklerle kadınların birbirlerinden uzak tutulması sünnetinin çiğnenmesine götüren sebepler, bundan dolayı haram kılınmıştır. Bu sebeplerin bazıları:

Yabancı kadının yanına girmenin ve onunla başbaşa kalmanın haram oluşu. Çünkü bu hususta pek çok sahih hadis varid olmuştur. Şoförün, hizmetçinin, doktorun ve başkalarının zaman zaman kadın ile başbaşa kaldıkları görülmektedir. Kimi zaman bir halvetten ötekine intikâl ettiği görülür. Evde

hizmetçi, arabada şoför, muayenehanede doktor kadın ile başbaşa kalabilmekte ve benzeri halvetler ortaya çıkmaktadır.

Yanında mahremi bulunmadan kadının yolculuk yapmasının haram kılınması. Bu hususta da bilinen mütevatir pek çok hadis vardır.

Erkek ve kadının birbirlerine kasdi olarak bakmaları Kur'an ve Sünnetin nassı ile haramdır.

Erkeklerin –kocanın akrabaları olan- kayınlar da dahil, yalnız bulunan kadınların yanına girmeleri haram kılınmıştır. O halde kadınların ziynetleri ile birlikte fitneye düşürücü yerlerini göstererek yumuşak ve edalı konuşup gülerek... ihtilâtlı ailevi oturmaları ne demeli.

Erkeğin selamlaşmak kasdiyle tokalaşmak dahil, yabancı kadının bedenine dokunmasının haram oluşu.

Erkeğin ve kadının birbirlerine benzemeye çalışmalarının haram kılınışı.

Kadının namazını evinde kılmasının meşru kılınması. Bu İslamî evin şîârlarındandır. Kadının evinde namaz kılması mahalle mescidinde namaz kılmasından daha hayırlıdır. Mahalle mescidinde namaz kılması Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem*'in mescidinde namaz kılmasından hayırlıdır. Nitekim bu hususta hadis böylece sabit olmuştur.

Bundan dolayı kadın üzerinde cuma namazı kılmak farziyyeti yoktur. Kadına aşağıdaki hükümler çerçevesinde mescide gitmesine izin verilmiştir:

- 1- Kendisi sebebiyle ve kendisi hakkında fitneden yana emin olunması.
- 2- Kadının mescide gelmesi dolayısıyla şer'i bir mahzurun ortaya çıkmaması.
- 3- Yolda da camide de erkekler arasında sıkışmaması.
- 4- Hoş koku sürünmeksizin dışarı çıkması.
- 5- Herhangi bir süse bürünmeden hicablı olarak dışarı çıkması.
- 6- Mescitlerde hanımlara has ayrı kapıların tahsis edilmesi. Kadınlar bu kapıdan girecek ve bundan çıkacaklar. Nitekim bu hususta Ebu Davud'un Sünen'inde ve başkalarında hadis sabit olmuş bulunmaktadır.
- 7- Kadınların safları erkeklerin saflarının arkasında olmalı.
- 8- Kadınların saflarının, en hayırlısı erkeklerinkinin aksine sonuncusudur.
- 9- İmam namaz esnasında herhangi bir yanlışlık yapacak olursa erkekler tesbih eder (sübhaneallah der), kadınlar ise el çırparlar.
- 10- Kadınlar erkeklerden önce mescitten çıkarlar. Erkekler de kadınlar evlerine gidinceye kadar beklerler. Nitekim Sahih-i Buhari'de ve başkasında yer alan Umm Seleme *radıyallahu anha*'nın rivayet ettiği hadiste böyle belirtilmiştir.

Ve buna benzer erkekler ile kadınların arasındaki mesafeyi, ihtilâtı uzaklaştıran daha başka hükümler de vardır.

Burada şuna dikkat çekmek kaçınılmazdır: Herşey mubah olsun çağrısı yapanların, önceleri önemsiz görünen bir takım başlangıç noktaları vardır. Bu önemsiz görülen başlangıç noktaları çok büyük tuzaklar ihtiva eder. Bunlardan birisi de ihtilâat yapı taşını yerleştirmektir. Onlar bu işe çocuk yuvalarından ve haber programlarından başlarlar. Çocuklar arasında basın yoluyla tanışma esnasından, toplantılarda her iki cinsin karşılıklı olarak birbirlerine çiçek

sunmaları ile başlarlar. Böylece çoğu kimsenin önemsiz gördüğü bu gibi başlangıçlarla ihtilâttan nefret engelini kırmaya götüren işlerle devam ederler. Müslümanlar velâyetleri altında bulunanlar hakkında Allah'tan korkmalıdırlar. Hayatlarında attıkları adımların hesabını yapmalıdırlar. Yüce Allah'ın sorumlulukları altına verdiği, himaye etmekle yükümlü oldukları kimseleri korusunlar. Sapıklık basamaklarında adım adım ilerlemek için fitneye yapılan çağrıyı kabul etmek ve bu hususta kusurlu hareket etmekten çok, ama çok sakınmak gerekir. Herkes kendisini hesaba çekebilecek durumdadır.

6) Açılıp Saçılmak Şer'an Haramdır

Saçılmak (teberrüc), açılmak (süfûr) dan daha geneldir. Çünkü açılmak, sadece yüzün üzerindeki örtüyü açma anlamındadır. Saçılmak ise kadınının bedeninin yahut yapay ziynetinin bir bölümünü, kendisine yabancı olan erkeklerin önünde açıp göstermesi demektir. Buna dair açıklamayı şöylece yapabiliriz:

Teberrüc (saçılmak), ortaya çıkmak ve görünmek anlamındadır. Burada bununla; kadının bedeninin yahut ziynetinin bir bölümünü göstermesi demektir. Gezegenerlere “semanın burçları” adının verilmesi de bu kökten gelmektedir ki; semanın ziyneti demektir. Bu ismi alış sebepleri ise açıkça görülmeleridir. Teberrücün, kadının burcundan yani köşkünden çıkıp görünmesi anlamından alındığı da söylenmiştir. Çünkü burûc (burçlar) köşkler demektir. Nitekim Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Yüksek burçlar içinde olsanız bile...” (en-Nisa, 4/78)

Kadının burcu ise evidir. Yüce Allah kadınlar hakkında şöyle buyurmaktadır:

“Evlerinizde oturun! İlk cahiliyyeninki gibi açılıp saçılarak salınıp yürümeyin.” (el-Ahzab, 33/33)

Köşke “burç” adının verilmesi, genişliğinden ötürüdür ve bu “genişlik” demek olan “burc” lafzından alınmıştır. Dua eden bazı kimselerin söyledikleri: “Allahummebruc li ve lehu” sözleri “benim için de onun için de genişlik ver” demektir.

Açılmak (süfur) ise “sefr” den alınmış olup örtüyü açmak demektir. Bu aynı şeyler hakkında kullanılır. “İmra'atun safirun, imra'atun safiratün” tabirleri, üzerindeki ve yüzündeki örtüyü açan kadın hakkında kullanılır. Bundan dolayı yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“O günde apaydınlık (süfûr ile aynı kökten: müsfire) yüzler vardır.” (Abese, 80/38)

Bu da aydınlık ve parıldayan yüzler demektir. Şanı Yüce Allah aydınlık ve parlaklık niteliğini, bedeninin geri kalan kısımları arasında yalnızca yüze tahsis etmiş bulunmaktadır.

Geçen bu açıklamalardan anlaşıldığı üzere süfûr (açılma), yüzü açmak demektir. Teberrüc (saçılma) ise, yüzün yahut onun dışında bedeninin ya da yapay ziynetinin açığa çıkartılması ile gerçekleşir. O halde süfûr (açılmak), teberrüc (saçılmak) dan daha özel bir anlam ifade eder. Kadın eğer yüzünü açacak olursa aynı

zamanda hem açılmış hem saçılmış (safira müteberrice) olur. Eğer yüzün dışında bedeninin yahut yapay ziynetinin bir bölümünü açacak olursa, o kadına müteberrice hasire (bedeninin gösteren, saçılan kadın) denilir. İşte teberrec ve süfurun hakikati budur. Kitap, sünnet ve icma kadının teberrecünün (saçılmasının) haram olduğunu ortaya koymuştur. Teberrec kadının bedeninin yahut ta kendisine yabancı erkeklerin önünde açığa çıkartılmasını kadına haram kıldığı yapay ziynetinin bir bölümünü açması demektir.

Aynı şekilde Kitap, Sünnet ve amelî icma da kadının süfurunun yani yüzünün üzerinden örtüyü açmasının haram olduğuna delil teşkil etmiştir. Teberrec ve diğer fesadı ortaya koyan görünümlemler hakkında tekeşşüf (açılmak), tehettük (hayasızca giyinmek), çıplaklık, ahlakî çözümlüş, hayatın kanunu ihlal etmek ve ibahiyyenin (zinanın) davetçisi gibi tabirler kullanılır. Açılıp saçılmak önceki şariatlerde de haram kılınmıştır. Beşeri kanunlarda da kağıt üzerinde yasaktır. Fakat pratikte bu yasağın hiç bir etkinliği yoktur. Çünkü bu kanun zoru ile öngörölmüş bir yasaktır.

İslam'da ise bu, iman, imanın müslümanların kalpleri üzerindeki egemenliği sayesinde haram kılınmıştır. Müslüman bu yasağa Yüce Allah'a ve Rasulüne itaat ederek, iffet ve fazilete bezenerek, bayağılıklardan uzak kalarak, günahlardan sakınarak, ecir ve mükâfat umarak, can yakıcı azaptan korkarak riayet eder. Müslüman hanımların –o halde- Allah'tan korkmaları ve Yüce Allah'ın ve Rasulunun yasakladıklarından uzak durmaları gerekir. Taki müslümanların arasında fesadın, hayasızlıkların yayılması, aile ve yuvaların yıkılması, zinanın yaygınlaşması suretiyle müslümanların arasında fesadın sirayet etmesinde bir pay sahibi olmasınlar. Ve hain bakışları, hasta kalpleri üzerlerine çekerek günaha girmesinler, başkalarını da günaha sokmasınlar.

Teberrüc (Açılıp Saçılmak) Bir Kaç Şekilde Olur

Teberrüc, hicabın çıkartılması ve kadının kendisine yabancı olan erkekler önünde bedeninin bir bölümünü açık bırakması ile olur.

Teberrüc, kadının cilbâbının altındaki elbiseleri gibi yapay ziynetinden bir bölümünü açığa çıkarmasıyla olur.

Teberrüc, kadının erkekler önünde yürürken kırıntısıyla, sağa sola eğilip bükülmesiyle olur.

Teberrüc, kadının sakladığı ziyneti bilinsin diye ayakların yere vurulmasıyla olur. Bu ziynetin kendisine bakmaktan daha çok arzu uyandıran bir davranıştır.

Teberrüc, yumuşak ve edâlı konuşmakla olur.

Teberrüc, erkeklerle karışmak, kadınların bedenlerinin erkeklerin bedenlerine tokalaşmakla dokunması, vasıtalarda, dar yollarda ve benzeri yerlerde sıkışmak suretiyle olur.

Teberrüc halindeki kadınlar erkeklere benzeyen, onlar gibi olmaya çalışan yahutta kafir kadınlara benzemeye çalışan kadınlardır.

Erkeklerle benzeyen kadınlara bazı Avrupalılar “üçüncü tür cinsiyet” adını verirler.

Teberrücün haram oluşuna dair Allah’ın Kitabından bir takım âyetler vardır. Bunların ikisi teberrücü açıkça yasaklamaktadır:

“*Evlerinizde oturun! İlk cahiliyyeninki gibi açılıp saçılarak salınıp yürümeyin.*” (al-Ahzab, 33/33)

“*Nikâh ümidi kalmamış, yaşlanıp oturmuş kadınlar için süslerini göstermemek şartıyla, rubalarını bırakmakta onlar üzerine vebal yoktur. Bununla beraber iffet etmeleri onlar için hayırlıdır. Allah çok iyi işitendir, çok iyi bilendir*” (en-Nur, 24/60)

Hicabı farz kılan âyetler ile bunun hem mü’minlerin anneleri hem mü’minlerin hanımları için farz kılınması, ziynetlerini açığa çıkarmalarının yasaklanması da aynı şekilde teberrücün ve süfûrun (açılıp saçılmanın) haram oluşuna dair kesin naslardır.

Sünnet-i seniyyeden delillerden birisi de Ebu Hureyre *radiyallahu anh*’ın rivayet ettiği şu hadistir: Resûlullah *sallallahu aleyhi vesellem* buyurdu ki:

“*Henüz kendilerini görmediğim cehennem ehli iki sınıf insan vardır. Bunların biri beraberlerinde inek kuyruklarını andıran ve kendileri ile insanları vurdukları kamçılar taşıyan bir topluluk; diğeri ise giyinmiş fakat çıplak, kendisi meyleden, başkalarını kendilerine meylettiren, başları deve hörgücünü andıran kadınlardır. Bu kadınlar Cennete girmeyecek, kokusunu dahi almayacaklardır. Ve şüphesiz onun kokusu şöyle şöyle bir uzaklıktan dahi alınır.*”

Hadisi Müslim Sahih’inde rivayet etmiştir. Bu hadiste çok ağır bir tehdit vardır. Bu ifadeler teberrücün (saçılmanın) büyük günahlardan olduğunu göstermektedir. Çünkü büyük günah; cehennem ateşi, gazap, lanet, azap yahutta cennetten mahrum olmak gibi ilahî bir tehdidin sözkonusu olduğu herbir günahdır.

Allâme San’ânî’nin “Minhatu’l-Gaffar alâ Davi’n-Nehâr” adlı haşiyesinde (IV, 2011-2012) belirttiği üzere müslümanlar teberrücün haram olduğunu icma ile kabul etmişlerdir.

Diğer taraftan mü’min hanımların Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* döneminde açılıp saçılmamaları, buna karşılık beden ve ziynetlerini setretme uygulamalarını, icma ile uygulamaya gelmişlerdir. Bu uygulama bin üç yüz kırk iki hicri senesinde Osmanlı devletinin çöküşü ve İslam dünyasının dağılıp emperyalizmin oralara girmesine kadar devam etmiştir.

Bir şairin açılıp saçılmaya davet edenlere karşı etkileyici bir kasidesi vardır ki ilk beyiti şöyledir:

“Yasaklamıştır açılıp saçılmayı Kitabımız ve Peygamberimiz
İstiyorsanız hanımlar, bu husustaki rivayetlere ve âyetlere bakınız”

Müslüman, mahremi olan kadınlar arasında teberrücün baş göstermesinden sakınmalıdır. Bu ise küçük kızlarının; buluşa ermiş büyük bir kız olup, aynısını giyinmesi halinde fasıklık ve facirlik olarak değerlendirilecek kıyafetler giyinmesine göz yummasıyla başlar. Ona kısa, dar elbiseler, pantolon, tenini

gösteren ince elbiseler giydirmek, az önce sahih hadiste geçtiği gibi cehennemliklerin elbiselerini giydirmek bu türdendir. Çünkü böyle yapılacak olursa açılıp saçılmaya bir çeşit alışkanlık sağlanmış; bundan nefret duyma engelinin kırılmış, hayanın izale olmuş olacağı açıkça anlaşılan bir husustur. O halde Yüce Allah'ın velâyet sorumluluğu verdiği kimselerin Allah'tan korkmaları gerekir.

7) Zinayı Haram Kılan Allah Zinaya Götüren Yolları Da Haram Kılmıştır

Pak şeriatın şu kaidesi vardır: Şanı yüce Allah bir şeyi haram kılmışsa ona götüren yolları, araçları ve sebepleri de haram kılmıştır. Böylelikle onun haramlığını gerçekleştirmek, ona ulaşmayı ya da onun çevresine yakınlaşmayı engellemek, günah işlemeye karşı ve fert ve topluma zarar veren etkilerinin görülmesine karşı korumaktır.

Eğer Allah bir hususu haram kılmakla birlikte ona götüren yollar mübah kılınacak olsa, bu o işin haram kılınması ile bir çelişki olur. Âlemlerin Rabbinin şeriatı ise böyle bir çelişkiden münezzehtir.

Zina hayasızlığı, dinin kesin hükümlerine karşı tehlike zarar ve sonuç itibariyle en ağır ve en çirkin ve en büyük hayasızlıklardandır. Ondan dolayı zinanın haram kılması, dinin kesin olarak bilinen hükümlerindedir.

Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Zinaya yaklaşmayın. Çünkü o gerçekten bir hayasızlıktır, kötü bir yoldur.” (el-İsra, 17/32)

İşte bundan dolayı zinaya götüren açıklık, onun yolları, saçıklık ve yolları, ihtilat ve yolları, kadının erkeğe ve kafir kadınlara benzemesi ve buna benzer şüpheli yollar, fitne ve fesada ulaştıran bütün yollar da haram kılınmıştır.

Şimdi Kuran-ı Kerim'in îcâzı ve sırlarından büyük bir sır olan şu husus üzerinde düşünelim: Şanı yüce Allah, Nur suresinin baştarafında zina suçunun çirkinliğini ve nihai olarak haram kılındığını sözkonusu ettikten sonra, bu surenin başından itibaren otuz üçüncü âyetin sonuna kadar zinaya karşı koruyucu bu hayasızlığı engelleyici, temizlik ve iffetin toplumu olan müslüman toplumunda bunun gerçekleşmesine karşı on dört koruyucu yol da sözkonusu etmiştir. Söz konusu bu koruyucu yolların kimi fiilî, kimi kavli, kimisi de iradîdir. Bunları şöylece sıralayabiliriz:

1- Zina eden erkeklerle kadınları öngörülen had cezası ile temizlemek.

2- Zinakâr kadının nikâhlanması ile zinakâr erkeğe kadın nikâhlanmaktan –tevbe edip bu hususta samimi oldukları bilininceye kadar- uzak kalmak suretiyle temizlenmek.

Bu iki yol, fiilî koruyucu yollardır.

3- İnsanlara zina hayasızlığını işledikleri iftirasını yapmaktan dilleri temizlemek, arındırmak. Delili olmaksızın bu işi söyleyen kimseye ise kazf haddi uygulanır.

4- Erkeğin dilinin, delili olmadan hanımına zina iftirasını yapmaktan arındırılması. Aksi takdirde liân sözkonusudur.

5- Müslüman bir kimsenin fuhuş işlediğine dair kötü zan beslemekten yana ruhları temizleyip kalpleri uzak tutmak.

6- Müslümanlar arasında hayasızlığın yaygınlık kazanmasını arzu etmekten yana iradenin arındırılması ve böyle bir şeyi istemekten alıkonulması. Çünkü hayasızlığın yayılması ona karşı tepki gösteren tarafı zayıflatır; fasıklar ve bu işi mübah görenlerin tarafını güçlendirir. Bundan dolayı bu kesimin azabı diğerlerinden daha ağırdır. Nitekim Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Şüphe yok ki mü’minler arasında hayasızlıkların yayılmasını sevenlere dünyada da âhirette de çok acıklı bir azap vardır.” (en-Nur, 24/19)

Hayasızlığın yayılmasını istemek, ister sözlü, ister fiili ister yapılan işe tepki göstermemek, ister sebeplerini teşvik etmek, ister herhangi başka bir yolla olsun bu hayasızlığa götüren bütün çirkin yolları sevmeyi de kapsar.

Böyle bir ağır tehdit ise, İslâm diyarında müslüman kadının hicabdan çıkartılmasına ve kadının iffetini haya ve ihtişamını sağlayan şer’î emirlerden kurtulmaya çağıran kimseleri de kapsamına alır.

7- Şeytanın mü’minleri fuhuşa düşürmek için nefislerine doğru attığı ilk adım olan çeşitli vesvese ve kötü düşüncelerden nefsi korumak suretiyle genel koruma tedbiri. Bu ise hayasızlıktan, fuhuştan korumakta en ileri bir adımdır. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler, şeytanın adımlarını izlemeyin. Kim şeytanın adımlarını izlerse şunu bilsin ki o çirkin işleri ve münkeri emreder.” (en-Nur, 24/21)

8- Evlere girilmek istendiğinde izin istemek meşru kılınmıştır. Ta ki evde bulunan halkın, görülmesi istenmeyen avretleri görülmesin.

9, 10- Gözün yabancı hanıma yahut hanımın kendisine yabancı erkeğe haram bakıştan arındırılması.

11- Kadının kendisine yabancı olan erkeklere karşı ziynetini göstermesinin haram kılınışı.

12, 13- Kadının halhalının sesi duyulup ta hasta ruhluların dikkatini kendisine çekmesi için yürürken ayağını yere vurmak gibi erkeği tahrik eden davranışların yasaklanması.^{1[1]}

14- Evlenmeye gücü yetmeyen bu iş için gerekli yollara başvurma imkanını bulamayan kimselere iffetli davranmalarının emredilmesi.

Kur’ân-ı Kerim ve yüce sünnet, gerek erkekler gerek kadınlar hakkında bu hayasızca işten koruyan tedbirleri ve yolları ihtiva eden teşrî’lerle dolup taşmaktadır.

Bunların bir kısmı erkeklerin erkekler ile birlikte olmaları hali hakkındadır: Bu durumda erkeğin avretini örtmesi gerekir. Erkeğin göbek ile diz kapağı arasında avretini bir başka erkeğe göstermesi caiz değildir.

Bu teşrî’lerin bir kısmı erkeğin yabancı kadınlara bakmasının önlenmesi ile ilgilidir.

Bir kısmı erkeğin tüysüz erkeklerle oturup kalkmasının ve zevk alacak şekilde onlara bakılmasının yasaklanmasıyla ilgilidir.

^{1[1]} Bu teoriye günümüzde globalizm, universalizm ya da küreselleşme gibi isimler verilmektedir

Bu teşrî'î hükümlerin bir bölümü kadınların kadınlarla birlikte olmaları hali hakkındadır: Kadın kadına karşı avretini örtmelidir.

Kadının kocasına bir başka kadından niteliklerini belirterek söz etmesi haramdır. Zinaya karşı koruyucu en büyük sebep ve tedbirlerden birisi de, müslüman hanımlara hicabın farz oluşudur. Çünkü hicab kadınları korur, iffet, tesettür içerisinde yaşamalarını sağlar, onları muhafaza eder, haya ve ihtişamlarına gölge düşmesini engeller, çirkinliklerden uzaklaşmalarını sağlar. Bütün bunların zıddı olan açılıp saçılmak, bayağılaşmak ve hayasızlaşmaktan uzak tutar.

8) Evlilik Erdemin Baştaçısıdır

Evlilik, Nebi ve Resûllerin bir sünnetidir. Yüce Allah: *“Andolsunki biz senden önce peygamberler göndermiş, onlara da eşler ve evlatlar vermişizdir.”* (er-Ra'd, 13/38) diye buyurmaktadır.

Evlilik aynı zamanda yüce Allah'ın şu emrine uyararak mü'minlerin de izledikleri bir yoldur:

“İçinizden evli olmayanları köle ve cariyelerinizden de salih olanları evlendirin eğer onlar fakir iseler Allah onları lütfu ile zengin kılar. Allah rızık ve lütfu bol olandır, her şeyi çok iyi bilendir. Nikah için imkan bulamayanlar da Allah lütfundan kendilerine zenginlik verinceye kadar iffetlerini korusunlar.” (en-Nur, 24/32-33)

İşte bu, şanı yüce Allah'ın velâyetleri altında bulunan evli olmayan erkek ve kadınları nikâhlayarak evlendirmelerini emretmektedir. Hayasızlıktan korunmak ve iffetlerini sürdürmek için bizzat kendilerinin nikahlanmalarına dair bu emrin onlara da yönelik olması ise öncelikle söz konusudur.

Diğer taraftan evlilik, Allah Rasûlünün emrine de uymanın bir gereğidir. İbn Mesud *radiyallahu anh*'in rivayetine göre Resûlullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurmuştur:

“Ey gençler topluluğu, aranızdan evlenmeye gücü yetenler evleniversin. Çünkü o, gözü haramdan daha iyi korur; insanın mahrem yerini daha güzel muhafaza eder. Kim de evlenmeye güç yetiremiyorsa oruç tutmaya baksın. Çünkü o (şehveti) keser.”

Hadis, Buhari ve Müslim tarafından rivayet edilmiştir.

Bu anlamdaki hadisler pek çoktur.

Yüce Allah'ın iyi kullarının yaptıkları dualar arasında şu da vardır:

“Ve onlar ki: Rabbimiz, eş ve çocuklarımızdan bize gözlerimizin aydınlığı olacak salih kimseler ver; bizi takva sahiplerine önder yap, derler” (el-Furkan, 25/74)

Bundan dolayı Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* geceleyin namaz kılmak, gündüzün oruç tutmak için evlenmek istemeyen kimselere tepki göstererek şöyle buyurmuştur:

“Bana gelince Allah'a yemin ederim ben aranızda Allah'tan en çok korku duyan ve aranızda en takvalı olanım. Bununla berbaber oruç tuttuğum günler de olur;

tutmadığım günler de olur. Namaz kıldığım da olur, uyuduğum da olur. Hanımlarla da evlenirim. Benim sünnetimden kim yüz çevirirse benden değildir.”

Hadis, Buhari ve Müslim tarafından rivayet edilmiştir.

Evlenmek, erkek ve dişi türlerinde fitrî olarak bulunan evlenme ihtiyacının, temiz ve semereli bir yoldan karşılanmasıdır.

İşte bu ve benzeri hususlar dolayısıyla müslümanlar evliliğin meşruiyeti konusunda ihtilâf etmemişler, kendisinin günaha düşeceğinden hayasızlık işleyeceğinden korkan kimse hakkında da asıl hükmün vacib olduğunu kabul etmişlerdir. Özellikle dine bağlılık zayıf ve harekete getiren şartlar çok ise. Çünkü kul kendi iffetini korumak ve kendisini haramdan kurtarmakla yükümlüdür. Bunun yolu da evliliklidir.

Bundan dolayı ilim adamları evlenecek kimsenin evlenmesi ile sünneti yerine getirmeyi, din ve iffetini korumayı niyet ederek evlenmesini müstehab kabul etmişlerdir. Bundan dolayı şanı yüce Allah, evlenmek isteyen kadını evlenmekten alıkoymayı yasaklayarak şöyle buyurmuştur:

“Artık o kadınların kocalarıyla nikâhlanmalarına engel olmayınız.” (el-Bakara, 2/232)

Bundan dolayı şanı yüce Allah evliliğin büyük bir müessese olduğuna dikkat çekmiş ve: *“Ve onlar sizden kuvvetli bir söz almışken”* (en-Nisa, 4/21) buyruğunda, ondan *“Kuvvetli bir söz”* diye söz etmiştir.

Nikâh akdine verilen bu parlak isme dikkat ediniz! Nasıl kalpleri etkilediğine, kalplere bu akde karşı bir saygı ve gereken riayeti gösterme duygusu yerleştirdiğine dikkat ediniz. Artık müslümanlar, kafirlerin yolunun izlendiği bu sarhoşluk halinde, müslüman ülkelerin bir çoğuna girmiş bulunan *“kutsal sözleşme”* şeklindeki kilise lakabını kullanmaktan, uzak kalacaklar mı?

Çünkü evlilik şer’i bir bağıdır. Erkek ile kadın arasında şer’an muteber olan şart ve rükünleri ile yerine getirilen bir akittir. Önemi dolayısıyla muhaddis ve fukahanın bir çoğu bunu cihattan önce ele almışlardır. Bunun bir diğer sebebi de cihadın ancak erkeklerle yapılan ve cihada ancak evlenmek yoluna ulaşılabileceğidir. O bakımdan evlenmek hayatın kurulmasında ve dosdoğru yol almasında daha üstün bir mertebeyi ifade eder. Çünkü nikahın muhtevâsı içerisinde pek büyük maslahatlar, pek çok hikmetler ve oldukça üstün fayda vardır. Bunların bazılarını sayalım:

1- Şeriatın uygulanması, dinin yüceltilmesi, kâinatın imar edilmesi, yeryüzünün ıslah edilmesi için İslam toplumunun oluşması maksadıyla insan türünün doğarak çoğalması, nesil benesil devam ederek neslinin korunması. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Ey insanlar, sizi tek bir candan yaratan ve ondan da zevcesini var eden, her ikisinden bir çok erkek ve kadın türeten rabbinizden korkun!” (en-Nisa, 4/1)

Bir başka yerde de şöyle buyurmaktadır:

“Ve o sudan insan yaratan, ondan neseb ve sıhrî akrabaları çıkaran O’dur. Rabbin herşeye güç yetirendir.” (el-Furkan, 25/54)

Yani insanı hakir bir sudan yarattıktan sonra ondan kalabalık bir zürriyet yayan, bunları dağıtık ve toplu olarak neseb ve sıhri akrabalıklar ile bir araya getiren şanı yüce Allah'tır. Bütün bu unsurlar o değersiz sudan yaratılmıştır. Herşeye güç yetiren, her şeyi görenin şanı ne yücedir! Bundan dolayı Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* çokça evlenmeye teşvik etmiş bulunmaktadır. Enes *radiyallahu anh'*dan rivayete göre Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurmuştur:

“Çok doğuran ve çok seven kadınlarla evleniniz. Çünkü ben kıyamet gününde çokluğunuzla diğer peygamberlere karşı övüneceğim.”

Hadisi İmam Ahmed, Müsned'inde rivayet etmiştir.

İşte bu, erdemini daha önce de sözünü ettiğimiz esasını teşkil eden “evlerde oturma” esasını öne çıkarır. Çünkü neslin sayıca artırılması bizatihi maksat değildir. Fakat maksat onun çoğalması ile birlikte salih olması, dosdoğru yolda olması, eğitilmesi ve yetiştirilmesidir. Böylelikle bu yeni nesil ümmetin arasında hem salih, hem ıslah edici, hem anne babasının gözbebeği olabilsin vefatlarından sonra da onların adını güzel bir şekilde hatırlatsın. Böyle bir sonuç ise hiç bir zaman evine olur olmaz girip çıkan, evdeki hayati görevinden alıkonulmuş olan bir eşten alınamaz. Bu çocuğun babası da onun korunup gözetilmesi için kazanmak ve harcamak yükümlülüğündedir. İşte bu, erkek ile kadın arasındaki farklılıkların sebepleri arasında yer alır.

2- Namusun korunması, mahrem yerin muhafaza edilmesi, ihsân (hayasızlıktan uzak kalma) özelliğinin gerçekleştirilmesi, hayasızlık ve günahlardan uzak iffet ve erdem niteliklerine sahip olunması.

Bu amaç da zinanın ve zinaya götüren yollar olan açılıp saçılmanın, ihtilatın, harama bakmanın haram kılınmasını gerektirdiği gibi, mahremelerin namus ve iffetlerinin çiğnenmesine karşı kollanmalarını, onlara kötü maksatla yaklaşılmasını engelleyecek şekilde gerekli duvarların örülmesini gerektirmektedir. Bunların en önemlileri ise, kadınların hicaba bürünmeleridir. İşte bu iki amacın daha önceden geçtiği üzere erdemini esaslarının elde edilmesi ile nasıl uyum arz ettiklerine dikkat edelim.

3- Erkeğin keder ve yorgunluğundan, kadının da çalışıp çabalayıp kazanmak sıkıntısından uzaklaşıp huzur bulacakları bir ortamın varlığı gibi evliliğin diğer maksatlarının gerçekleştirilmesi; *“Kadınların üzerlerindeki haklar gibi kendilerinin de maruf şekilde hakları vardır.”* (el-Bakara, 2/228) Kadınların zaaf noktalarının erkeklerin güçlü oldukları yönle bir araya gelip nasıl tamamlandıklarına ve böylelikle iki cinsin birbirlerini nasıl mükemmelleştirdiklerine bir bakalım!

Evlilik, zenginliğin elde edilmesinin, fakirlik ve ihtiyacın da bertaraf edilmesinin yollarındandır. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“İçinizden evli olmayanları, köle ve cariyelerinizden de salih olanları evlendirin. Eğer onlar fakir iseler, Allah onları lütfu ile zengin kılar. Allah rızık ve lütfu bol olandır, her şeyi çok iyi bilendir” (en-Nur, 24/32)

Evlilik eşlerin herbirisini tenbellik ve fitne yaşayışından, gayret, çalışkanlık ve iffet yaşantısına taşır. Meşru olan evlilik yoluyla zevk ve lezzetlerinin ihtiyaçlarının gerçekleşmesini sağlar.

Evlenmekle eşlerin herbiri özelliklerini tamamlar. Özellikle erkek, hayatın sıkıntılarına karşı durmak ve sorumluluk yüklenmek suretiyle erkekliğinin kemal derecesine ulaşır.

Evlilikle eşler arasında sevgi, merhamet, şefkat ve dayanışma esasları üzerinde yükselen bir ilişki ortaya çıkar. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Sizin için nefislerinizden kendileri ile sükûn bulacağınız ve aranızda muhabbet ve merhamet kıldığı eşler yaratmış olması da O’nun âyetlerindedir. Muhakkak bunlarda düşünen bir topluluk için âyetler vardır.” (er-Rum, 30/21)

Evlilik ile hayat, akraba ve sıhrî yakınlıkların ortaya çıkardığı diğer ailelerle ilişkili olarak devam edip gider. Bunun da yardımlaşmak, sağlam bağlar kurmak ve karşılıklı faydalar elde etmek bakımından pek büyük bir etkisi vardır.

Evlenmenin çokluğuyla artan, azalmasıyla azalan, yokluğuyla da ortadan kalkan, sayılabilecek daha pek çok menfaat ve maslahat da vardır.

Evliliğin maksatları üzerinde durmakla evlilikten yüz çevirmenin zararları da anlaşılabilir: Neslin sonunun gelmesi, hayat kandillerinin sönmesi, ülkelerin harap olması, iffetin, afifliğin geri çekilmesi ve kötü âkibetler...

Evlilikten yüz çevirmenin en güçlü gerekçelerinden birisi de yeni yetişmekte olan neslin ruhundaki dinî terbiyenin zayıflığıdır. Bu eğitimi güçlendirmenin yolu ise iman ile olur. İman yetişmekte olan nesle iffet ve kendini haramlardan korumak özelliklerini kazandırır. Böylelikle kişi kendisini kötülöklere karşı koruyabilmek için gerekli gayreti kendi nefsinde toplamış olur:

“Kim Allah’tan korkarsa ona bir çıkış yolu ihsan eder.” (et-Talâk, 65/2)

Evlilikten yüz çevirmenin en güçlü sebeplerinden birisi de açılıp saçılmanın ve ihtilât ortamlarının yaygınlık kazanmasıdır. Çünkü iffetli bir kimse iffeti ve kendisini korumayı önemsemeyen bir eşle evlenmekten korkar. Günahkâr kimse de arzusunu gerçekleştirmek için hayasızlık yuvalarında gidip gelerek haram bir yol bulur.

Kötü âkibetten Allah’a sığınırız. O halde evlilikten yüz çevirmeye karşı mücadele görevi için çıplaklığın, açılıp saçılmanın ve ihtilatın karşısında durmak ve onlara karşı da mücadele vermek gerekir. Böylelikle evliliğin, daha önce açıkladığımız erdemlerin esasları ile uyum arzettiği anlaşılabilir olmaktadır.

9) Çocukların Sapıklığa Götüren Başlangıç Noktalarından Korunması Gereği

Evliliğin en büyük sonuçlarından birisi çocuk sahibi olmaktır. Onlar velileri olan anneleri, babaları yahut diğer velileri nezdinde bir emanettir. Şer’an bu emaneti çocukların İslam’ın hidayet yoluna uygun olarak eğitmek ve din ve dünya hususlarında kendileri için gerekli olan hususları onlara öğretmek suretiyle bu emanetin gereğini yerine getirmek icab eder. İlk görev Allah’a, meleklerine,

kitaplarına, Resûllerine, âhîret gününe, hayrıyla şerriyle kadere iman, akidesini yerleştirmek, ruhlarında katıksız tevhidi kalplerinin her tarafını işgal edecek şekilde derinleştirmek; İslam'ın rükünlerini nefislerinde yaygınlaştırmak; namazı onlara emretmektir. Onların sahip oldukları kabiliyetleri geliştirmek, istidatlarını üstün ahlâkî değerler ve güzel adab ile geliştirip kötü arkadaşlardan ve düşük seviyeli kimselerle oturup kalkmaktan korumak gerekir.

Eğitimin bu kilometre taşları, dinin bilinen kesin gerçeklerindedir. Önemleri dolayısıyla ilim adamları özel olarak bu hususlara dair eserler yazmış, fikhî teliflerde ve diğerlerinde küçük çocuklara dair ahkâmı ardı arkasına söz konusu etmişlerdir.

Bu eğitim, peygamberlerin sünnetlerinden ve seçkin kimselerin ahlâkındandır. Şimdi de Lokman'ın oğluna vermiş olduğu şu kapsamlı öğüde faydalı ve geniş çerçeveli vasiyete dikkat edelim:

“Hani Lokman oğluna öğüt verirken şöyle demişti: ‘Oğulcuğum Allah’a şirk koşma! Muhakkak şirk, büyük bir zulümdür’.

Biz insana ana babasını (onlara iyilik yapmasını) tavsiye ettik. Annesi onu güçsüzlük üstüne güçsüzlükle taşımıştır. Onun süttten kesilmesi de iki yılda olur. ‘Bana ve ana babana şükret, dönüş yalnız banadır’ dedik.

Eğer onlar bilmediğin şeyi bana ortak koşmak için zorlarsa sen onlara itaat etme! Bununla beraber dünyada onlarla iyi geçin ve sen bana dönenlerin yoluna uy! Sonra dönüşünüz bana olacaktır. Ben de sizlere neler yapmakta olduğunuzu haber veririm.

(Lokman dedi ki): ‘Oğulcuğum, eğer sen bir kaya içinde veya göklerde yahut yerde olsan ve o (yaptığın) hardal tanesi ağırlığına dahi olsa, Allah onu getirir. Muhakkak Allah lütuflukardır, herşeyden haberdardır.

Oğulcuğum, namazı dosdoğru kıl! İyiliği emret, kötülükten alıkoy, sana isabet edene de sabret! Çünkü bunlar kesin olarak emredilen işlerdendir

İnsanlardan yüzünü çevirme! Yeryüzünde şımarıklıkla yürüme! Çünkü Allah büyüklük taslayan ve böbürlenlen kimseleri sevmez.

“Yürüyüşünde mutedil ol! (Konuşurken) sesini alçalt! Çünkü seslerin en çirkini eşeklerin sesidir.” (Lokman, 31/13-19)

Babanın evladına verdiği bu öğüt, eğitimin, çocuğu yetiştirmenin temel esaslarını ihtiva etmektedir. Bu, vasiyyet üzerinde düşünen kimseler için gayet açıkça anlaşılan bir öğüttür.

Şanı Yüce Allah: *“Ey iman edenler! Tutuşturucusu insanlarla taşlar olan o ateşten kendinizi ve ailelerinizi koruyunuz!” (et-Tahrim, 66/6)* diye buyurmaktadır.

Evlad babasındandır, dolayısıyla “kendinizi” lafzı onu da kapsar. Evlad aynı zamanda aile halkındandır. Dolayısıyla *“ailelerinizi”* ifadesi de evladı kapsamaktadır. Bu âyetin tefsiriyle ilgili olarak Ali b. Ebi Talib *radiyallahu anh*'in şöyle dediği nakledilmiştir: *“Onlara ilim öğretiniz ve onları edeplendiriniz”* Bunu İbn Ebi'd-Dünya el-İyal, (I, 495) de rivayet etmiştir.

Salih bir zürriyet Yüce Allah'ın şu buyruğunda görüldüğü gibi mü'minlerin dualarında istedikleri bir şeydir:

“Ve onlar ki: Rabbimiz, eş ve çocuklarımızdan bize gözlerimizin aydınlığı olacak (salih) kimseler ver, bizi takva sahiplerine önder yap, derler.” (el-Furkan, 25/74)

Hasan-ı Basrî -Yüce Allah'ın rahmeti üzerine olsun- şunları söylemektedir: “Bu kişinin hanımının ve çocuklarının yüce Allah'a itaatkâr olduğunu görmesidir. Kişinin hanımını ve çocuklarını şanı yüce Allah'a itaat ettiklerini görmesinden daha çok gözünü aydınlatan ne olabilir!” Bunu İbn Ebi'd-Dünya Kitabı'l-İyâl, (II, 617) de zikretmiş bulunmaktadır.

Buhari ve Müslim tarafından ittifakla rivayet edilen hadiste İbn Ömer (*radiyallahu anhuma*) Resûlullah *sallallahu aleyhi vesellem*'ın şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

“Hepiniz çobansınız ve hepiniz güttüğünüzden sorumlusunuz. Erkek aile halkı arasında bir çobandır ve o onlardan sorumludur.”

Bu nasslardan çocukları İslam üzere eğitmenin farziyeti ve bu eğitimin çocukların velilerinin boynunda bir emanet olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Aynı zamanda bunun çocukların velileri olan baba ve diğerleri üzerindeki hakkı olduğu da anlaşılmaktadır. Bu anne babanın kendisi ile rablerine daha bir yakınlaşmaya çalışacakları salih ameller arasındadır. Bunun sevabı tıpkı câri sadaka gibi devam eder durur. Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem*'den şöyle dediği sabittir:

“Adem oğlu öldü mü onun ameli kesilir. Şu üç şey müstesnâ: Kendisi ile yararlanan bir ilim yahut kendisine dua edecek salih bir evlat yahut sadaka-i câriye (bırakırsa).”

Bu emanetin gereklerini yerine getirmekte kusurlu davranan kimse, Yüce Allah'a karşı günahkâr ve isyankârdır bu kişi hem rabbinin huzurunda bu isyanının günahını yüklenir, hem de kullarının önünde.

Humeyd ed-Dabbî'den şöyle dediği nakledilmiştir: “Bizler bir takım kimselerin aile halkları tarafından helâk olacakları yerlere sürüklendiklerini işitir, dururduk.” Bunu İbn Ebi'd-Dünya Kitabı'l-İyâl, (II, 622) de rivayet etmiş bulunmaktadır.

Şanı Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler; muhakkak ki eşleriniz ve evlatlarınızdan size düşman olanlar vardır. O halde onlardan sakının.” (et-Teğabun, 64/14)

Onların eğitilmelerinde kusurlu olmak, sonuç itibariyle günaha götürmesi, anne babaya düşmanlıklarının bir yansımasıdır.

Katade b. Deâme es-Sedûsi -yüce Allah'ın rahmeti üzerine olsun- şöyle demiştir: “Şöyle denirdi: Çocuk ergenlik yaşına vardığı halde babası onu evlendirmeyip o da bir fuhuş işleyecek olursa baba günah kazanır.” Bunu İbn Ebi'd-Dünya Kitabı'l-İyâl, (I, 172) de zikretmiş bulunmaktadır.

Mukatil b. Muhammed el-Atekî dedi ki: “Babam ve kardeşim ile birlikte Ebu İshak (İbrahim el-Harbî)'in huzurunda bulunduk. İbrahim el-Harbi babama:

“Bunlar senin çocukların mıdır?” diye sordu. Babam.

“Evet” deyince İbrahim şunları söyledi:

“Bunların seni Allah’ın sana yasak kıldığı bir yerde görmemelerine dikkat et! Aksi takdirde gözlerinden düşersin.” İbnu’l-Cevzi’nin Sıfatu’s-Safve adlı eserinde olduğu gibi.

Onlara karşı böyle bir kusur, kişinin velâyetten azledilmesini yahutta salih bir kimsenin onunla beraber bu işe görevlendirilmesini gerektirir. Çünkü kural, kafirin de fasıkın da velâyet yetkisinin olmadığı şeklindedir. Zira bu gibi bakıcılar çocuklara karşı müslümanlıkları ve ahlakları konusunda tehlikeli olurlar.

Burada mesele faydalı olan ile zararlı olanı birbirinden ayırd etmek suretiyle eşyayı birbirinden ayırdedebilecek aşamaya gelmiş olan çocukların karşı karşıya kaldıkları zararlı başlangıçlar ile saptırıcı öncelikleri teşhis etmek meselesidir. Ayırd etmek ise çocukların güçlerinin farklılığına göre farklılık arzeder. İşte bu şefkat ve merhamet saiki ile çocukların eğitimi hususunda gevşeklik görülen bir takım başlangıç noktalarıdır. Nihayet çocuk reşitlik yaşına varınca, bu rahatsız edici hususları benimsemiş, onun kanına ve kalbine işlemiş, kendisi ile kendisine zarar verecek yahut saptıracak şeyler arasındaki nefret engelleri kırılmış olur. Bunun sonucunda anne, baba ve veliler ne yapacaklarını bilemezler, çaresiz kalırlar ve çocuklarını tekrar esenlik yoluna geri çevirmek için mücadele verirler. Sanki hallerinin diliyle: “Allah’a karşı işlediğim kusurlardan vay benim halime!” (ez-Zümer, 39/56) derler.

O halde fitrat, sahih akide ve akl-ı selim üzere yükselen bu esas, Kitab ve sünnet çerçevesinde açıklamak ve velilerin bu hususa dikkatlerini çekmek, bizim boynumuzun borcudur. Böylelikle çocukların temel eğitimlerinin çerçevesi ortaya çıksın; din ve dünyalarına zarar verecek başlangıç noktalarına karşı korunabilsinler. Erdemli ahlâka ve özellikle de hicaba zararlı olan bu başlangıçlardan bazıları:

1- Fâsık kimsenin terbiye edici olması: Ebu Hureyre *radiyallahu anh*’dan rivayete göre Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurmuştur: “Her doğan fitrat üzere doğar. Fakat onun anne ve babası onu Yahudi, Hıristiyan yahut Mecusi yapar.” Hadisi, Buhari Sahihinde rivayet etmiştir.

İşte bu büyük hadis-i şerif, anne ve babanın çocuğun eğitimi üzerindeki etkisinin boyutunu ve sapsmaları halinde onu fitratın gereğinden küfre ya da fasıklığa dönüştüreceklerini ifade etmektedir. İşte başlangıçların da başlangıç noktası budur.

Buna göre eğer anne, hicaba bürünen yahut tesettüre uyan birisi değil ise; olur olmaz çıkıp giren birisi olup açılıp saçılan bir kadın ise, eğer kendisine yabancı erkeklerin toplu halde buldukları yerlere gidip geliyor ise ve benzeri nitelikleri varsa; bu onun yetiştirdiği kızı sapma esas üzere fiilî bir eğitimi olur. Bununla yetiştirdiği kızı salih terbiyeden, onu örtünme, tesettür, iffet ve haya gibi dosdoğru yolun gereklerinden uzaklaştırmış olur. İşte “fitri öğretim” denilen şey budur.

Bu da hizmetçinin yahutta evdeki dadının -olumlu ya da olumsuz- çocuklar üzerinde pek büyük bir etkisi olduğunu ortaya koymaktadır.

Bundan dolayı ilim adamları şunu tesbit etmişlerdir: Kafirin de fasıkın da hadane hakkı (küçük çocuğu eğitme hakkı) yoktur. Çünkü bu gibi çocuk eğitimcileri müslümanlıkları, ahlâkları ve istikametleri hususunda çocuklar için tehlikedirler.

2- Yataklarda karışıklık: Abdullah b. Amr (*radıyallahu anhuma*)’dan rivayete göre Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurmuştur:

“*Yedi yaşında çocuklarınıza namaz kılmayı emrediniz; on yaşına geldiklerinde (kılmazlarsa) namaz için onları dövünüz ve yataklarını ayırınız,*”

Hadisi, Ahmed ve Ebu Davud rivayet etmiştir.

Bu hadis, çocuklar on yaşına geldikleri takdirde evlerin içinde ihtilâtın başlangıcını yasaklamak hususunda açık bir nasıttır. O halde velilerin, çocukların yataklarını ayırmaları ve onları karıştırmamaları gerekir. Bundan amaç, iffet ve hayayı ruhlarında yerleştirmek. Bu başlangıçtaki karışıklığın ulaştırabileceği şehvet gâilelerinden korunmaktır. Çünkü tehlikeli bölge etrafında dolaşan bir kimsenin o tehlikeli bölgeye girmesinden korkulur.

İbrahim el-Harbî –yüce Allah’ın rahmeti üzerine olsun- şöyle demiştir: “Çocukların fesadlarının başı birbirlerindedir.” Nitekim İbnu’l-Cevzi’nin *Zemmu’l-Hevâ* adlı eserinde de böyle denilmektedir.

3- Çocuk yuvalarında ihtilât: Bu da evlerin dışındaki ihtilâtın ilk başlangıç noktasıdır. Kardeş olmakla birlikte babalarının kontrolü altında ve evlerin içinde çocukların yataklarda karışık yatmaları şeriatın nehyettiği bir husus olduğuna göre; anne babanın kontrolünün bulunmadığı evlerin dışındaki böyle bir karışıklık hakkında ne denir?

Anne ve baba çocukların, bu gibi karışık çocuk bakıcıları ortamlarından uzak tutmakta Allah’tan korkmaları gerekir.

4- Çiçek demetleri sunmak: Bu da açılıp saçılmanın, vücut hatlarını göstermenin, haya perdesini kaldırmanın, kıskançlığı paralamanın başlangıç noktalarındandır. Bu küçük kızın ruhuna bu başlangıçları yerleştirir ve onun hem cinsi olan kızlar, ateşin kuru otta alevinin yayılması gibi, onu etkilerler. O halde ey Allah’ın kulları, zürriyetleriniz hususunda Allah’tan korkun!

5- Giyim hususunda açılıp saçılmanın başlangıcı: Mümeyiz küçük kız çocuğuna, baliğ olan kıza haram olan kıyafetleri giydirmek. –Dar yahut şeffaf ya da kısa elbisede olduğu gibi, bedeninin tamamını örtemeyen elbiseler yahut üzerinde resim, haç bulunan ya da erkeklerin ve kâfir kadınların elbiselerine benzeyen kıyafetler giydirmek ve buna benzer ırzlarını satan fahişelerden geldiği açıkça sabit olan açılıp saçılmak ve benzeri hususlar.

Yüce Allah’tan bizleri setretmesini ve güzel akibet ihsan etmesini niyaz ederiz.

10) Mahremler Ve Mü’min Hanımlar İçin Kıskançlık Duyma Gereği

“Kıskançlık: gayret” Hicabı korumanın, açılıp saçılmayı ve ihtilâtı bertaraf etmenin manevî koruma duvarıdır. “Gayret:kıskançlık” her suçlu ve gaddar kimseye karşı mahremleri, şerefi ve iffeti koruyan Yüce Allah’ın kulda yerleştirmiş olduğu ruhi bir güçtür. İslam’da kıskançlık, övülen bir huydur ve şer’i dayanakları olan bir çeşit cihaddır. Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurmuştur:

“Şüphesiz Allah kıskançlık duyar ve şüphesiz mü’min de kıskançlık duyar. Şüphesiz Allah’ın kıskançlığı mü’min kimsenin yüce Allah’ın haram kıldığı şeyleri işlemesi dolayısıyla ortaya çıkar.”

Hadis, Buhari ve Müslim tarafından rivayet edilmiştir.

Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* bir başka hadisinde de şöyle buyurmaktadır:

“Her kim ailesi uğrunda öldürülürse, o da şehittir.”

Hadisi, Tirmizi rivayet etmiştir. Bir diğer lafızda: “Her kim namusu uğrunda ölürse, o da şehittir” şeklindedir.

İşte hicab, mahremlerin namus ve iffetlerinin çiğnenmesini yahutta onlara dil uzatılmasını önlemeğe karşı kıskançlığı geliştirebilen önemli bir unsurdur. Aynı zamanda hicap, bu yüce ahlâkın aile ve soydan gelenler arasında miras olarak devralınmasına da sebeptir. Böylelikle kadınlar kendi namus ve ırzlarını, şereflerini kıskanırlar; onların velileri de onları kıskanır; mü’min erkekler diğer mü’minlerin mahremlerine, onların saygı duyulması gereken haklarına dil uzatılmasını kabullenemez yahutta onların şeref ve haysiyetlerinin, iffetlerinin, arınmışlıklarının, yabancı bir kimsenin bir bakışı ile dahi olsa yaralanmasına müsaade etmezler, kıskanırlar.

İşte bundan dolayı “kıskançlık: gayret”in zıddı “deyyûsluk”dur “Gayyûr: gayret sahibi, kıskanç kimse” nin karşılığı da deyyûstur. Deyyûs ise; kendi namusu olan kadınların kötülüklerine ses çıkarmayan ve bundan dolayı onları kıskanmayan kimse demektir.

İşte bu sebepten dolayı pak şeriat, hicabın parçalanmasına ve deyyusluğa ulaştırılan yolları tıkamış, kapatmıştır. Şimdi merhum Şeyh Ahmed Şakir’in Ebu Hureyre *radiyallahu anh*’ın Peygamber Efendimizden naklettiği: “Herhangi bir kadın mescide gitmek için hoş bir koku sürünecek olursa, o kokusundan ötürü tıpkı cünüpluktan yıkanır gibi yıkanmadıkça, Allah onun hiç bir namazını kabul etmez” –Hadisi Ahmed rivayet etmiştir- hadisini şerh ederken Müsned tahkikinde (XV, 108-109 da) söylediği şu sözlere bir bakalım:

“Şimdi ey müslüman erkek ve ey müslüman hanım! Rasûlullah *sallallahu aleyhi vesellem*’ın Rabbine ibadet etmek maksadıyla mescide gitmek isterken hoş koku sürünmesinin hükmünü ne kadar ağırlaştırdığına bir bakalım! Eğer bu kadın o hoş kokunun etkisi silinsin diye cünüpluktan yıkanır gibi, bu hoş kokudan ötürü yıkanmayacak olursa, onun hiç bir namazı kabul olunmayacaktır. Şimdi bir buna bakalım, bir de günahkâr, açık saçık, çağımız kadınlarının yaptıklarına bakalım, bu kadınlar gerçekte ilgisi olmayan yalan yere İslam’a müntesiptirler. Yüce Allah’a ve onun Rasûlüne İslâm’ın apaçık hükümlerine karşı cüretkârlık

gösteren günahkâr erkekler de bu kadınlara yardım etmektedirler. Bunlar hep birlikte kadının açılıp saçılmasının, dışarıya çıplak ve günahkârca çıkmasının çarşı pazarlarda eğlenme ve günah mekânlarında erkeklerle karışmasının bir sakıncası olmadığını iddia etmekte ve hep birlikte cesaretlerini daha da ileriye götürerek İslam'ın kadına "bilimsel" adını verdikleri heyetler arasında yolculuk yapmasının haram olmadığını ileri sürmekte, siyasal mevkileri üstlenmesini caiz kabul etmektedirler.

Bu günahkâr kadınların çarşı pazarlarda, yollarda nasıl göründüklerine de bir bakın! Bunlar Allah'ın ve Resûlunun setredilmesini emrettiği avretlerini açıyorlar. Kadın başını açmış, süslenmiş, açık saçık vaziyette, göğüslerini açığa çıkarmış, sırtını örtmemiş, koltuk altları ve daha başka yerleri görünmekte, kendisini örtmeyen ve altındakini gösteren elbiseler giyinmekte, bütün bunları görünebildiği en güzel şekliyle dışa vurmaktadır. Hatta bizler Ramazan ayı gündüzlerinde bile bu münkerleri görebiliyoruz. Bu kadınlar bundan utanmıyor. Yüce Allah'ın onlardan sorumluluk konumuna getirdiği erkekler daha doğrusu erkeğe benzeyen o deyyuslar da utanmamaktadırlar. Şimdi kalk, bütün bunlara rağmen erkeğiyle, kadınıyla bunlar müslümandırlar, de bakayım."

Ben de diyorum ki: Hicabın ve kadınların yüzlerini yabancılara karşı örtmelerinin faziletini bilmek isteyen bir kimse, örtülü hanımların haline bakmalıdır. Onları kuşatan hayaya, onların çarşı pazarlarda erkekler kalabalığı arasına girmekten uzak kaldıklarına, rezil edici olaylara bulaşmaktan yahutta günahkâr bir kimsenin bakışlarının kendilerine uzanmaktan alabildiğine nasıl da korunduklarına bir bakalım! Onların velileri durumunda olan erkeklerin, nefisleri itibariyle ne kadar şerefli, mahremleri arasında bu erdemleri korumak için ne kadar uğraştıklarını görelim. Şimdi bunu, erkekler tarafından yüzündeki bütün güzellikleri görülen, yüzünü açan açık kadının durumu ile bir karşılaştıralım. Böyle bir kadın ne kadar açılıp saçılmışsa o oranda bu tür erdemleri kaybetmiş demektir. Bazan açık saçık günahkâr bir kadının yine günahkâr, yabancı bir erkekle konuştuğunu görürüz de onların bu hallerinden adeta Ebu Hureyre *radıyallahu anh*'ın şahitliği ile yapılmış bir akitle evli olduklarını zannederiz. Eğer bu kadını bu haliyle deyyus kocası görecektense, gayreti ölmüş olduğundan ötürü, onun kılı dahi kıpırdamaz. Gayretin ölümünden ve kötü akibetten Yüce Allah'a sığınırız.

Şimdi bu kocalar nerede, hanımına bakan bir kimseyi gördüğü için, mahremlerine kıskançlığından ötürü o hanımını boşayan o bedevi arap nerede? Bunu yaptığı için kendisine sitem edilince o bedevi arap ünlü Hâiyye (kafiyesi he harfi olan) kasidesini söylemişti. Şu beyitler bu kasidedendir:

"Buğzetmeksizin ona olan sevgimden vazgeçerim
Buna sebep ise bu husustaki ortakların çokluğudur
Bir yemeğe bir sinek düşecek olursa
Canım onu çekse dahi elimi çekerim
Yaklaşmaz artık arslanlar o suya
Köpeklerin ondan içtiklerini görünce."

Şimdi bu hanımlar nerede, yüzünün üzerinden örtüsü düşüp te eliyle örtüsünü alıp diğer eliyle yüzünü örten hanım nerede? İşte bu olayı anlatmak üzere şöyle denilmiştir:

“Düştü başörtüsü, hiç te onu düşürmek istemeden

(Bir eliyle) aldı onu, (diğer) eliyle de korudu bize karşı kendisini.”

Bundan daha yüce ve üstün olmak üzere Medyenli yaşlı adamın iki kızının kıssaları ile ilgili olarak kullanılan şu ifadelerdir:

“*Sonra onlardan birisi, utana utana yürüyerek ona geldi.*” (el-Kasas, 28/25)

Ömer *radiyallahu anh*'dan sahih bir senedle şöyle dediği rivayet edilmiştir:

“Yani kızı utanarak, elbisesiyle yüzünü örterek ona geldi. O kadın hiç bir zaman yüksek sesle bağırıp çağırın, olur olmaz girip çıkan kadınlardan değildi.” (İbn Kesir, Tesfir, III, 384)

Âyet-i kerimede aynı zamanda edep, iffet ve haya o derece ileri ki o yaşlı zatın kızı bunun neticesinde alabildiğine dikkatli ifadeler kullanmış ve kendisi hakkında kötü zan beslenmemesi için özen göstermiştir:

“*Bize (koyunlarımızı) sulamanın ücretini sana vermek üzere babam seni çağırıyor, dedi.*” (el-Kasas, 28/25)

Bu ifadeleriyle daveti babasının yaptığını söyleyerek, kendisi hakkında şüphe ve tereddüt uyandırıcı ifade kullanmaktan uzak kalmıştır.

KADINI HAYASIZLIĞA ÇAĞIRANLARIN ORTAYA ÇIKARTILMASI

Ebu Muhammed Abdu'l-Hak el-İşbilî *Rahimehullah* şöyle demiştir:

“Doğru dinden alıkoymasın bir grup seni

Hakkı aramakta en ufak bir desteğe mazhar olmayan

Kalpleri kördür onların, her türlü doğruya götürücü önderden uzaktırlar.

Çünkü onlar başkalarını taklit ederek Allah'ı inkâr etmişlerdir.”

(Muhibbuddin el-Hatîb, el-Hadîka)

İşte, mümin hanımların erdemi budur. Onun üzerinde yükseldiği ve ona yapılacak saldırılardan onu koruyacak esaslar da bunlardır. Fakat kalplerinde hastalık bulunan bir takım kimseler ne olursa olsun, bunlara karşı çıkmakta ve yüksek sesle bunu dile getirmektedirler. Münkerin açıkça ilan edilip ona davet edilmesiyle, marufun bastırılıp ona ulaşmanın alıkonulması gözle görülüp açıkça işitilmekle birlikte, bizden ıslaha, bu saldırganlığa karşı iyiliğe çağırın kimselerin olmamasından, yakına da uzağa da ulaşan bir sesin yükselmemesinden; Allah'a sığınmak gerekir. Bu sesle din savunulur, bu abes yaygaracıların uçurumuna düşmeye karşı müslümanlara öğüt verilir ve bununla erdemler korunulur, adilikler, aşağılıklar önlenir ve sefihlerin yapmak istedikleri engellenir. Bilindiği gibi münkerlerin, kötülüklerin yayılması büyük, küçük günahlara karşı susmakla, küçük günahların tevil edilmesiyle olur. Özellikle bizler şüphe ve fitne mensubu, kimlikleri bilinmeyen aynı zamanda bu hususta konuşmak gücü de olmayan, batıya yönünü çevirmiş, yüce Allah'ın dini ve

şeriatı ile oynamakla görevli kalemler taşımak ile görevlendirilip, yönlendirilmiş kalabalık bir kitle ile karşı karşıya bulunuyoruz. Bunlar gazetecilik ve medya kılığı ile her türlü münkere kalplerini açmış vaziyette aramızda dolaşmaktadırlar. Kötü sözlerle dillerini uzatmakta, çirkinliklerle kalemlerinin mürekkebi akmaktadır. Hepsinin söylediklerinin ortak noktası da şudur: Fıtrata karşı çıkmakta delicesine bir aşırılık, şeriate karşı çıkmak ve müslüman hanımların bayağılıklara sürüklenmesini sağlamak, erdemlerden onları soyutmaktır. Bunu da İslam dünyasında kadının özgürlüğünü, bütün hükümlerde kadın erkek arasında eşitliğini sağlamak gibi günahkârca bir propaganda ile yapmak istemektedirler. Böylelikle açılıp saçılmak, ihtilat suçuna ve örtüyü atmak cinayetine kadar işi götürmek istemektedirler. Kendilerini Allah'a teslim etmiş Abdullah'ın oğlu Muhammed'in önderliğini kabul eden müslüman hanımlarının elinde kalan örtüyü de bıraktırmak için gerekli sebepleri oluşturmak üzere, dört bir yandan hüsrana mahkûm seslerini yükseltmektedirler. Yüce Allah'tan bizlere de, o mümin hanımlara da sebat vermesini diler, sapıklıktan uzak olduğumuzu Allah'ın huzurunda bildirir, kötü âkıbetten yüce Allah'a sığınırız.

Şu müfteri, ümmetlerini aldatan, kendi hemcinslerine hatta bizzat kendilerine hiçbir fayda sağlamayan bu zararlı varlıkların cüretkârlıkları oldukça ileriye varmış, hile ve tuzakları ağızlarından çıkararak kalemlerine dökülecek hale gelmiştir. Çünkü bunlar doğru yolları yıkmaya ve adilliklere götüren yolları tıkayan engelleri delmeye, erdemlerin üzerine yürümeye, erdemleri küçümsemeye erdemlerle ve erdemlilerle alay etmeye de başladılar...

Evet, bu batızede kimseler, kadının bütün hayatı meselelerinde yazmaya, bilimsel her bir alana hatta anneliği, fıtrata ve erdeminin korunması hususlarına dahi dalmaya koyulmuşlardır.

Bütün bu zincirleme belâlar, günahkârca boş sözler, seviyesiz konuşmalar ile gazeteler ve başka organlar, kadının haklarını almak, kadını özgürlüğe kavuşturmak, bütün hükümlerde erkekle eşitliğini sağlamak adına, kadının yardımına koşmak, onun kötü haline ağlamak adına yapılmaktadır. Böylelikle batıcı bu küçük insanlar şu gayeye ulaşmak istemektedirler. Kadını hayatın bütün alanlarına indirmek, erkeklerle karışmasını sağlamak ve onu hicabından soyutmak. Hatta kadın kendi iradesiyle yüzünü eline uzatarak ona bağlı olan diğer erdemlerle birlikte, üzerinden başörtüsünü indirmesini sağlamak.

Eğer hicab yüzden çekilip alınacak olursa, artık gayret sahibi kimselerin ne kadar yıkılacaklarını, fazilet gölgesinin ne kadar geri çekileğini, adiliğin ve dinden uzaklaşmanın ne kadar yayılacağını, açıklığın, saçıklığın, çıplaklığın, erkek kadın zinakârlar arasında herşeyi mübah görmenin, kadını kendisini dilediği kimselere teslim edeceğinin hangi boyutlara ulaşacağını sorma gitsin.

Yüce Allah'ın: *"Allah tevbelerinizi kabul etmek ister; şehvetlerine uyanlar ise sizin büyük bir sapıklığa düşmenizi isterler"* (en-Nisa, 4/27) buyruğunu açıklarken İbn Cerir, Tefsir'inde Mücahid b. Cebr *-Allah'ın rahmeti üzerine olsun-*'in şu açıklamalarını nakletmektedir: *"Şehvetlerine uyanlar"* zinakârlar

demektir. “*Büyük bir sapıklığa düşmenizi isterler*” buyruğu hakkında da şu açıklamaları yapmaktadır: “Kendilerinin zina ettikleri gibi müslümanların da zina etmelerini isterler. Bu yönüyle Yüce Allah’ın “*Onlar senin kendilerine yumuşak davranmanı arzu ettiler, kendileri de bunun üzerine yumuşak davranacaklardı*” (el-Kalem, 68/9) buyruğunu andırmaktadır.”

Artık mesele, kadın meselesinden çıkıp bütün İslam dünyasını ifsad etmek meselesine doğru ilerlemektedir. Bu sapık plan bugün doğmuş değildir. Bu İslam dünyasının bir çok bölgesinde daha önceden kötü plan sahiplerinin izleyip durdukları bir yoldur. Nihayet iş, artık zinanın yaygınlaştığı, resmi izinlerle hayasızlık ve fuhuş yuvalarının kapılarının sonuna kadar açıldığı bir noktaya gelmiştir. Sahneler şarkı, dans ve temsil türünden seviyesiz sanatlarla dolup taşmakta, hadlerin uygulanmaması için kanunlar yapılmış isteyerek yapılan herhangi bir iş için en ufak bir ceza dahi sözkonusu edilmemektedir... İşte bütün bunlar, namus, ahlak, edep ve terbiyenin yerle bir edilmesinin sonuçlarındandır. Bugünkü herşeyi mübah gören bu günahkâr vakıya, Allah’ın, kalbinden basireti söküp aldığı kimselerden başkası taraftar olamaz.

Bu günün ücretli köleleri, diğer ülkelerin sefil ahlâkının ve günahkâr ve acı vakıasının ulaştığı hale ulaşmasını mı istemektedirler acaba?

İşte erdem üzerine bu hayasızca saldırı, adillığe verilen günahkârca destek, Allah’ın hudutlarının aşılması, onun pak şeriatinin haramlarının çiğnenmesi karşısında insanları düşmanlarının içlerinde gizledikleri kötü niyetlerden sakındırarak şunu açıklıyoruz: Meydanda batılılaşmış ücretli köleler vardır. Onların fasık ve akli seviyeleri düşük yine ücretli uyduları da vardır. Her bağırıp çağırmanın arkasından giden kimselerdir bunlar. Bunlar oklarını mümin hanımlardan erdemi çekip almak, onların seviyesizleşmelerini sağlamak için yöneltmektedirler; bunun için gayret ederler. Bütün bu olumsuz tabloyu yüce Allah’ın: “*Allah tevbelerinizi kabul etmek ister; şehvetlerine uyanlar ise sizin büyük bir sapıklığa düşmenizi isterler*” (en-Nisa, 4/27) buyruğu ifade etmektedir.

İbn Cerir Taberi -*Yüce Allah’ın rahmeti üzerine olsun*- Tefsir’inde (VIII,214-215 te) şunları söylemektedir: “Buyruğun anlamı şudur: Batıl ehli zina talebkârları baba bir kızkardeşleri ve Allah’ın kendileriyle evlenilmesini haram kıldığı diğer kimseleri nikâhlamak isteyen, şehvetlerine uyan o kimseler, sizlerin haktan ve Allah’ın size izin verdiği hususlardan sapmanızı ve böylelikle onun itaatini dışına çıkararak ona isyana düşmenizi, Allah’ın haram kıldığı şeyleri ve itaatini terk hususlarında kendi nefislerinin arzularına uymak bakımından kendilerine benzemenizi ve böylelikle “Haktan alabildiğine uzak” bir sapıklığa düşmenizi isterler. Bunun (âyetin anlamı ile ilgili olarak) doğruya daha yakın olduğunu söylememizin sebebi de Yüce Allah’ın: “Şehvetlerine uyanlar ise” buyruğunun umumi olması ve böylelikle onların kötü nefislerini şehvetlerine uymakla nitelendirmesi, onların bu vasıfları ile hepsini kapsamasıdır. Onları yerilmiş arzularının bir kısmına uymakla nitelendirmemektedir. Durum böyle olduğuna göre; o halde âyetin anlamı ile ilgili olarak âyetin en uygun

açıklaması, âyetin zahirinin delâlet ettiği açıklamadır. Herhangi bir asli dayanak ya da kıyas gibi hakkında bir tanık bulunmayan batınî anlamı olamaz. Durum böyle olduğuna göre şehvetlerine uyan kimselerin kapsamına yahudiler, hıristiyanlar, zinakârlar herhangi bir batıla tabi olan herkes girmektedir.Çünkü Allah'ın yasakladığı şeylere uyan herbir kimse, kendi nefsinin şehvetine, arzusuna uyan bir kimsedir. Bu anlam âyetin te'vili açısından daha uygun olduğuna göre, bizim bu te'vil ile ilgili olarak tercih ettiğimiz bu görüşün de doğru olması gerekmektedir.”

İşte bu caniler, bu amaçlarına ulaşmak için gerek lisan-ı halleriyle, gerek sözlü açıklamalarıyla hayatın bütün alanlarında son derece sapık ve İslam'a karşı duyulan öfkeden kaynaklanan bir takım planları uygulamaya koymuşlardır:

Kamusal Alanda:

1- Yüzü açarak, hicabı geriletmek ve cilbâbtan da temelli kurtulmak için çağrıda bulunmak.

Bu, hal dili ile aslında bedeninin tamamından hicabı çıkarmaya, çeşitleriyle fitneye düşürücü kıyafetlere bürünmeye bir çağrıdır. Bunlar şekliyle fitneye düşürücü kısa elbiseler giyinmekle, çıplaklık, organların çizgilerini belirten dar elbiseler, kadının tenini gösteren ince elbiseler giyinmek suretiyle çeşitli fitnelerdir.

Aynı zamanda kılık kıyafet konusunda erkeklere benzemeye;

Yine giyim hususlarında kafir kadınlara benzemeye bir çağrıdır.

2- Evlerde genel olarak hayatın bütün alanlarında yabancı erkeklerle ihtilâti istemek suretiyle, kadınların evlerdeki hicabı ortadan kaldırmalarına bir çağrı.

Bu aynı zamanda şunu da ihtiva etmektedir:

3- Hayatı geliştiren bütün alanlarda kadının da müdahale etmesine bir çağrı.

İşte bu, açık ve saçık bir şekilde yollarda ve kamuya açık mekânlarda kadının kendisini göstermesine yapılan bir çağrıdır.

4- Kadının toplantılara, heyetlere, kongrelere, konfranslara ve çeşitli klüplerdeki etkinliklere katılmasına çağrı.

Bu aynı zamanda kadının edalı konuşmasına, yumuşak söz söylemesine, kendisine yabancı erkeklerle tokalaşmasına –henüz aralarında akit yapılmamış nişanlısı ile tokalaşması da bu çerçevededir- bir çağrıdır.

Aynı zamanda bu kadının yabancıların önüne, evinden, elbisesiyle yürüyüşüyle fitneyi körükleyecek bir halde dışarı çıkmasına bir çağrıdır. Çeşitli makyaj malzemelerinin kullanılmasına, kokular sürünmeye, onları gençleştirecek kıyafetler giymeye, yüksek topuklu ayakkabılar giymeye ve buna benzer çeşitli tahrik edici fitneye düşürücü yollara da bir davettir.

5- Onlar için özel klüpler, şiir geceleri düzenlemeye ve bunlara herkesi davet etmeye yönelik çağrılar.

6- Kadınlara ait ve karma internet kahveler açmaya çağırmak..

7- Kadının araba ve diğer araçları kullanmasını istemek ve buna çağırmak..

8- Mahremler hususunda işi gevşetmeye çağırmak; bunlar arasında kadının beraberinde mahremi bulunmaksızın yolculuk yapmaya çağırmasıdır. Beraberinde mahremi bulunmaksızın öğrenim maksadıyla doğuya, batıya yolculuk yapması, iş adamlarının kongreleri için çeşitli yolculuklar yapması bu kâbildendir.

9- Yabancı bir kadınla başbaşa kalmaya çağırmak. Evlenmek isteyen gencin, aralarında henüz nikâh akdi yapılmadan evlenmek istediği kız ile başbaşa kalması bunlardandır.

10- Kadının sanat ile uğraşmasına çağırmak. Mesela:

11- Sanat, şarkı ve temsil gibi alanlarda üzerine düşen rolü yerine getirmesine çağırmak.

Bu, sonunda güzellik kraliçesi seçimine katılımına çağırılması ile biter.

12- Batılı kıyafetler dikiminde katılmaya çağırmak.

13- Kadın için spor kapılarını açmaya çağırmak. Mesela:

Bir kadın futbol takımını kurmak istemek.

Yarışmak için kadınların da at binicilik yapmalarını istemek.

Normal bisikletlere ve motosikletlere binerek kadınların spor yapmalarını istemek...

14- Çeşitli merkezlerde, klüplerde ve başka yerlerde kadınlara özel yüzme havuzlarının açılması.

15- Kadının saçına gelince: Bu hususta da günahkârca pek çok propaganda vardır. Kaşların aldırılması, erkeklere yahut kâfir kadınlara benzeyecek şekilde saçların traş edilmesi, kadınlar için kuaför salonlarının açılması...

Medya Alanında:

16- Kadının gazete ve dergilerde fotoğrafının neşredilmesi.

17- Kadının şarkıcı, oyuncu, defile mankeni, spiker ve benzeri rol ve görevlerde televizyonlara çıkması.

18- Kadınlarla erkekler arasında radyo ve televizyonda yumuşak ve edalı konuşmalara dayalı canlı yayınlar.

19- Çekici kadın fotoğraflarını yayınlamakla ünlü, düşük seviyeli dergi ve yayın organlarının yaygınlaştırılmaya çalışılması.

20- Reklam ve propagandalarda kadın unsurunun kullanılması.

21- Radyo, televizyon ve yazılı basın organlarında hazırlanan programlar çerçevesinde iki cins arasında arkadaşlıklar kurulmasına çağrı, şarkı ve benzeri karşılıklı armağanlar edilmesi.

22- Liderler ve bakanlar düzeyinde çeşitli medya organlarında erkeklerin eşleri ile kucaklaşmalarını ve öpüşmelerini gösteren fotoğrafların yayılması.

Öğretim Alanında:

23- Öğretimin ilk sınıflarında karma eğitim propagandası.

24- Kadınların erkeklere, erkeklerin de kadınlara öğretmenlik yapma propagandası.

25- Kız okullarına beden eğitiminin programa alınması.

Bu kızlar için güzel sanat okullarının açılmasını istemeyi de gerektirir.

İş ve Görev Alanında:

26- Kadınların erkekler gibi istisnasız bir şekilde hayatın tüm alanlarında görev yapmalarına çağrı.

27- Mağazalarda, otellerde, uçaklarda, bakanlıklarda, ticaret odalarında ve şirket ve benzeri diğer kurumlarda, bunların dışındaki bütün alanlarda kadının çalışmasının propagandası.

28- Turizm, mühendislik ve planlama amaçlı kadın bürolarının kurulmasını istenmesi.

Bu, su tesisatçısı, elektrik ve buna benzer bedeni çalışmayı gerektiren mesleklerde kadının da çalışmasının propagandasını yapmayı gerektirir.

29- Kadının satış temsilcisi olarak görevlendirilmesini istemek. Ayrıca kadının asker ve polis olarak görevlendirilmesini istemek (bunun için “dördüncü esas”a bakılabilir).

Kadının parlamentolarda, seçimlerde ve milletvekili olarak görev yapmak suretiyle siyasete girmesini istemek.

Kadınlar için fabrikalar kurulmasını istemek.

30- Kanuni belgelendirme dairelerinde (noterde) kadınların görevlendirilmesini ve mahkemelerde kadınlara ait özel bölümlerin açılmasını istemek.

Ve buna benzer uzunca istekler listesi. Yine bu liste istenmeyen şeyleri de kapsamına alır. Yüce Allah’tan onların tuzaklarını boşa çıkarmasını, onların kötülüklerini müslümanlardan uzak tutmasını dileriz. Ondan başka hiç bir ilâh yoktur.

Eleştiriler

İşte bunlar “Kadın meselesi” hakkında amel bakımından en büyük zarara uğramış kimselerin çağrı ve propagandalarından bazı örneklerdir. Bunlar üzerinde basın 1419 h. yılı boyunca kaşarlanmış bir yüzle durdu. Bu hususları her birisi gazete diye anılan sekiz kağıt tomarından özetledik. Bunların hepsinin sayıları, yazarlarının isimleri bellidir. Hepsi de bu batılılaşma ile mübtelâ kimselerdir. Kimileri bu hayasızlıklarına tesettür ve tesettürlülerle alay etmek ve yüce şeriatın bir takım hükümleri hakkında ağır sözler söylemek gibi bir günahı da katmıştır.

Hatta bunun dışında başka tavırlar takınanlar da olmuştur. Biz bu gibi kimseleri küfür, münafıklık, fasıklık ve günahkârlık arasında gidip gelen, pek büyük bir tehlike içerisinde görmekteyiz.

Bu tür eziyetler geçmiş bir zamanda arada sırada biri diğeri arkasında körükleniyor, ilim adamları bunlar ortaya çıkar çıkmaz işlerini bitiriyor ve yeryüzünün dörtbir yanında bunlara karşı seslerini yükselterek onların ardından alevli atışlarda bulunuyorlardı. İşte bu günümüzde bütün güçleriyle, cüretkârlıklarıyla, atılganlıklarıyla bir kaç ay içerisinde bu tür adilikleri ağız dolusu yeniden gündeme getirmeye başlamışlardır. Zorluk ve sıkıntılı zamanlar da olayların yoğunlaştığı bir dönemde bu gibi hususları gündeme getirmenin zamanı olarak tesbit etmeleri de, onların sinsice planlarının bir neticesidir.

Dışarıdan gelen ve getirilen bu propagandalar hem özleri hem konuları hem de şekilleri itibariyle pek çok çelişkileri bir arada ihtiva etmektedir.

Bu görüşleri dile getirenlere bakacak olursak, bunların müslüman ismi taşıdıklarını görüyoruz. Muhtevaya ve yapılan hazırlıklara bakacak olursak, bunun İslam'ı yıkmak için kullanılan bir kazma olduğunu görüyoruz. Böyle bir kazmayı ise ancak başkası tarafından yönlendirilen, kalbi hevâ ve frenkleşmek ile dolup taşmış bir kimse yapabilir. Bilindiği gibi söz ve davranış, kalpteki imanın ve münafıklığın bir göstergesidir. Kullanılan ifadelere baktığımız takdirde sonradan uydurulmuş kelimeler, basit terkipler, büyük dilbilgisi hataları, şuradan buradan çalınmış, kes yapıştır metoduyla kullanılan gazeteci ibarelerinin, yazar olabilecek gücüne erişememiş acizlerin yöntemiyle yazıldığını ve Arap dilinden, anlatım zevkinden en küçük bir paya sahip olan kimselere rahatsızlık verecek bir uslupta bunları sunduklarını görüyoruz.

İşte bu şekilde... Arap dilini ve Kur'ân'ı, sünneti bilmeyen bir kimse bu gibi gariplikler ortaya koyar.

Bununla birlikte birilerinin diğerlerini pohpohlaması neticesinde hepsini bir gurur ve bir kibir çevrelemiştir.

Acaba böyle başarısız bir kesimin basında köşe başlarını tutması ve ümmetin düşüncelerini yönlendirmesi uygun mudur? Eserleri bunlar olan bu gibi yazarların bulunduğu bir ümmet için insan gerçekten elem, keder ve üzüntüyle dolup taşar.

Böyle bir çağda müslüman cemaate muhalif onların yollarından uzaklaşmış hakkı örtmek ile hevâyaya yardımcı olmakla meşgul olmuş, güdülen ve saptırıcı bir kalem grubunun bu çağda ahlâkı yönlendirecek bir konumda olması, Allah'a yemin ederim ki utanılacak bir şeydir. Allah bunlara hakkettikleri cezayı versin! Hesaplarını Rabbimiz görecektir. Biz onlara Allah'ın gazabını, intikamını ve onlar üzerindeki tahakkümünü hatırlatır, sakındırırız. Hiç kimse Allah'ı yenik düşüremez. Onlara Yüce Allah'ın şu buyruklarını hatırlatmak istiyoruz:

“Bilin ki muhakkak Allah içinizdekini bilir. Artık O'ndan sakının!” (el-Bakara, 2/235);

“Dillerinizin yalan yere niteleyegeldiği şeyler için: ‘Şu helaldir, şu da haramdır’ demeyin. Çünkü Allah'a karşı yalan uydurmuş olursunuz. Şüphe yok ki Allah'a karşı yalan uyduranlar iflah olmazlar.

Pek az bir menfaat; ama onlar için acıklı bir azap vardır.” (en-Nahl, 16/116-117)

Herkesin gözü önünde sahife sütunlarındaki bu çığırkanlara Allah buğzeder, onlardan nefret eder. Nitekim Ebu Hureyre *radiyallahu anh*'ın rivayet ettiği hadise göre Rasulullah *sallallahu aleyhi vesellem*'ın şöyle buyurduğu sabittir: “*Böbürlenene ve büyüklük taslayan, çarşı pazarlarda yüksek sesle bağırıp çağıran, geceleyin bir leş, gündüzün bir eşşek (gibi) olan, dünya işlerini bilip âhiret işlerini bilmeyen her kişiye Allah buğzeder.*” Bu hadisi, İbn Hibban Sahih’inde rivâyet etmiştir.

Büyük ilim adamı muhaddis Ahmed b. Muhammed Şakir (vefatı 1377 -*Yüce Allah’ın rahmeti üzerine olsun*-) İbn Hibban’ın Sahih’ine düştüğü notlarda (I, 230) şunları söylemektedir:

“Peygamber Efendimizin bu bir grup insana -tövbe estağfirullah hatta hayvana diyecektim- dair yapmış olduğu bu tasvir, belağat ve anlatım güzelliği itibari ile zirveye ulaşmış bir nebevi anlatımdır. Bu nitelikleri her gün çevremizde bulunup İslam’a müntesip görünen pek çok kimsede görebiliyoruz. Hatta biz bunu İslam Ümmetinin -din değil de dünya- büyüklerinin çoğunda da görebilmekteyiz. Hatta biz bunları kendi kendilerine alim diyen kimselerde de görürüz. Bunlar ilmi İslam’da Kitap ve Sünetten bilinen gerçek anlamından uzaklaştırmakta, dünya ilimlerine sanat ve mala dair bilgilere bu ünvanı vermekte; sonra da bununla dolup taşarak tam bir cehalet olan bilgileri ile din hakkında ahkâm kesmek istemekte, İslam’ı müslümanlardan daha iyi bildiklerini iddia etmekte, İslam’ın bilinen hükümlerini red, İslam’ın kabul etmediği hükümleri uygun görmekte, kendilerine ya da ümmete dinini bilmek için izlenmesi gereken doğru yolu göstermeye çalışanları ise sert bir şekilde her bir mütekebbir ve büyüklük taslayana yakışan bir şekilde reddetmektedirler. Şimdi bu hadis üzerinde iyice düşünüp aklımızı kullanacak olursak her yerde bunları gözümüzün önünde görürüz.”

Bizler bu cani kimseler için, İslam adabını, öğretmenlerin ve küçük çocukları eğitenlerin disiplini altına koyarak, çocuk öğretim yuvalarına koymaktan daha uygun bir yerleri olduğu görüşünde değiliz. Allah büyük ilim adamı Ahmed b. Muhammed Şakir’e rahmetini ihsan eylesin. O bu gibi bedbaht kimselerin geçmişlerinin halini defalarca açıklamış bulunmaktadır. Merhum, Camiu’t-Tirmizi’yi tahkik mukaddimesinde (I, 71-72) şunları söylemektedir:

“Misyonerlerin aklına, kalbine egemen olup ancak onların gözleriyle gören, ancak onların kulaklarıyla duyan, ancak onların gösterdikleri yolu gören, onların ateşlerinin ışığında görerek o ateşi nur zanneden, diğer taraftan annesi babası tarafından kendisine müslüman ismi verilmiş bulunup nüfus kütüklerinde ve sayım kayıtlarında müslümanlar arasında sayılan, fakat kendisine bir tabiiyyet kazandırmakla birlikte, kendisinin dini bir akide olarak benimsemediği böyle bir İslam’dan başkasını savunmayı kabul etmediğinden, Kur’ânı üstadlarından öğrendiklerine boyun eğdirecek şekilde te’vil etmeye kalkışan, onların görüşlerine ve koydukları ilkelere uymayan hiç bir hadisi kabul etmeyip kendisi ondan hiç bir şey anlamadığından ötürü bunları delil diye ortaya koyanların, İslam’a karşı delil olacağından korkan kimseler arasından bilmek isteyenler,

şunu bilsin ki... Aynı şekilde bir önceki kimse gibi olmakla birlikte kendisini rahata vererek ruhuna üfledikleri din ve akideye sarılıveren, arkasından müslüman ismini taşımak yahut bazı nikâh ve miras ile ilgili meseleler ve ölümlerin gömülmesi gibi hususlar dışında din olarak İslam'ı bilmek yahut kabul etmek istemeyen kimseler de bilmeli ki... Yine müslümanlara mensup okullarda öğrenim görüp pek çok ilmi bilmekle birlikte pek az bazı hususlar yahut kabuktaki bir takım meseleler dışında dinine dair bir şey bilmeyen, diğer taraftan batı uygarlığı ve bu uygarlığın bilgileri karşısında ruhunda yenik düşen, böylelikle onların uygarlıkta mükemmelliğe ve üstünlüğe eriştiklerini, ilmî nazariyelerde kesinliği ve apaçık gerçekleri yakaladıklarını zan eden, bunun sonucunda yanlış kanaatlerinin etkisi ile kendisinin bu dini bizzat bu dinin alimlerinden, bu dini bellemiş ve bu dini samimi olarak savunan kimselerden daha iyi bildiğini iddia edip din hakkında sağda solda olmadık şekilde ahkâm kesen ve böylelikle dini din adamlarının donukluğundan kurtarmayı, din adamlarının vehimlerinden arındırmayı ümit eden... Yahut içindekini açığa çıkartıp bu dini inkâr ettiğini, ona düşman olduğunu ortaya koyan bunlar... Başkalarını taklit ederek Allah'ı inkâr etmişlerdir, sözleri kendilerine revâ görülen kimseler... Bu dönemde Mısır toplumunun başına bela kesilerek büyük, edebiyatçı Kamil Kîlânî'nin “el-müceddidiynât”^{2[2]} adını verdiği kimseler... Yahutta şu kâbilden veya bu kâbilden olan kimseler...”

İşte bu sapık istekler, kadını özgürleştirmek adına iki çerçeve içerisinde sunulmaktadır. Bunlar kadının özgürlüğü ve kadın ile erkek arasındaki eşitliktir. Bu iki görüş şer'an de aklen de batıl, batıcı görüşlerdir. Müslümanlar bunları tanımaz, bunlar amelleri bakımında hüsranda olanların yoluna doğru başkalarını çekmektedir. O hüsrana uğrayanlar, daha önceden İslam dünyasının diğer bölgelerinde haddi aşarak baş kaldırmışlar ve bu iki görüş çerçevesi içerisinde mümin hanımları dinleri hususunda fitneye düşürmeye, aralarında hayasızlıkları yaygınlaştırmaya, müminlerin yolundan uzaklaşmış bu istekleri dile getirerek, sapıtmışlardır. Sonra da başlangıç noktasını açıkça dile getirerek bunun yüzün açılması olduğunu belirtmişler, daha sonra yüzün örtüsünü kaldırmak için de fiilen uygulamaya geçmiş, onu ayaklar altında çiğnemiş, ateşe atmışlardır. Bu işlerin akabinde o vakit Türkiye, Tunus, İran, Afganistan, Arnavutluk, Somali ve Cezayir gibi bir takım cumhuriyetlerde yüzün örtülmesini yasaklayan ve yüzünü örten kadının suçluluğunu ortaya koyan bir takım kanunlar çıkarılmış, bazı ülkelerde örtünen kadınlar hapis yahutta para cezası ile cezalandırılmışlardır.

İşte böylece insanlar kanun zoru ile seviyesiz davranışlara ve batıcı ilişkilere sürüklenirler. Nihayet İslam dünyasında çoğu mümin kadın artık açılıp saçılmakta her türlü kayıttan uzaklaşıp ibahîliğe yönelmekte, resmi izinle fuhuş yuvalarının açılmasında kâfir batı ile yarışacak duruma gelmişlerdir. Hatta mübah kılmanın da ötesinde fuhuş için zina eden erkek ve kadının

^{2[2]} Evet Allah'a yemin ederim ki büyük edebiyatçımız böylelerine bu şartıcı ismi kullanmıştır. Birisinin ona bunun ne anlama geldiğini sorması üzerine bundan daha şartıcı ve daha harika bir cevap vermiştir. Bu erkekliği ve dişliliği olmayan kimseler için yapılan bir çoğuldur. Ona bu soruyu soran bir kimse Arap dilinin bu dönemde böyle bir çoğul tarzına son derece ihtiyaç duyduğunu belirtmiştir.

sigortalanması için resmi düzenlemeler dahi getirmişlerdir. Bunlara bağlı olarak hadler kaldırılmış, fuhuş yayılmıştır. Kadın çok erken dönemde bakireliğini kaybetmiş, hatta yakın akrabalarla zina, kadının bir başka kadınla evlenmesi, rahimlerin kiralanması gibi hadiseler dahi ortaya çıkmıştır.

Bunun arkasından hamileliği önleme yolları ücretsiz gerçekleştirilmiş, bunun için basında yoğun propagandalar yapılmıştır. Bununla birlikte en basit gerekliliğe dahi riayet edilmemiştir. Mesela bu konuda tıbbi gereklilik halinde evli olan bir kadının kocasının izni ile alınmış bir doktor reçetesi dahi istenmemiştir. Kadınlar arasında suç oranları yükselmiş ve intihar oranı artmıştır. Çünkü maneviyatları paramparçadır.

Bunun arkasından doğum kontrolü, çok kadınla evliliğin yasaklanması, evlilik dışı doğmuş çocukların evlat edinilmesi, metresler edinmek gibi uygulamalar görülmüştür. Bu lanetli hal o duruma varmıştır ki beraberinde yabancı bir kadın bulunan kimse, onun arkadaşı olduğunu söyleyecek olsa hemen serbest bırakılır. Fakat ikinci hanımı olduğunu, söyleyecek olsa ona o meş'um kanun uygulanır.

Görülüyor ki Allah'ın meşru kıldığı evlilik ve çocuk sahibi olmak, kanunda alabildiğine dar sınırlara hapsedilmişken, Allah'ın haram kıldığı gizli dost edinmek ve zina evlatlarını evlad edinmek ise kanunen kayıtsız ve şartsız mübah kabul edilmiştir.

Şimdi bu kanaatleri savunanlar Yüce Allah'ın: *"Allah'ın dini hususunda her ikisine de acıyacağınız tutmasın"* (en-Nûr, 24/2) buyruğu hakkında ne düşünürler!

Bu ibâhiliğin karşısında evde kalmışların sayısı, en basit bir neden dolayısıyla boşananların sayısı artış göstermiş, şer'î doğumların sayısı düşmüştür. Buna sebep te kadının evinin dışında işleriyle meşgul olması gösterilmiştir. Zina mahsulü çocukların sayısı artmış, tedavisi doktorları çaresizleştiren müzmin hastalıklar yaygınlık göstermiştir.

Bunun sonucunda müslüman topluluğu batılılaştırdılar –*Allah haklarından gelsin-* ve onları namus ve dinlerinde kanayan yaralarla takatsiz duruma düşürdüler. Bu hallerine kâfirlere sevindirdiler, müslümanları günaha soktular, dinlerinden uzaklaştırdılar. Kendileri de hak dinlerinden uzaklaştıkları gibi, Yahudi, Hıristiyan, inkârcı, komünist ve başka kâfirlere hizmetkârlık ettiler. Her iki diyar yani hem dar-ı İslam hem küfür diyarı bu bayağı hayvanilik derekesinde bir araya geldiler. Öyleki artık müslüman bile bu hususta iki diyar arasında bir ayırım gözetmemektedir. İnnâ liillâh ve innâ ileyhi râciûn.

Şimdi de bu isteklerin, taleplerin tenkidinin münhasıran iki noktada toplanmasına söz sırası gelmiş bulunmaktadır:

Birinci nokta: Hürriyet ve eşitlik nazariyesinin tarihi ve bunların İslam dünyasındaki yıkıcı etkileri ile ilgilidir:

Şunu bilelim ki kadının özgürlüğü ve kadının erkek ile eşitliği nazariyeleri çerçevesinde kadının özgürleştirilmesi çağrısı, hıristiyan Avrupa'da Fransa'da doğmuştur. Hıristiyanlık kadını bütün günahların kaynağı biliniyordu. Bütün kötülükler ve hayasızlıkların saklandığı yer o kabul ediliyordu. O kendisinden

uzak kalınması gereken, amelleri boşa çıkartan necis bir cinstir. Bu ister anne, ister kız kardeş olsun böyledir.

İşte Avrupa'da hıristiyan rahipler böylece kadına karşı bu düşmanca ve gergin konumu yaygınlaştırmışlardır. Halbuki bu rahiplerin bizzat kendileri hem beden hem ruhen tepeden tırnağa pis idiler. Ahlâkî her türlü günah onlarda odaklanmıştı. Kiliselerde terbiye etmek ve kindar rahipler halinde yetiştirmek amacıyla çocukları kaçırılanlar onlardı. Böylece rahiplerin sayılarını çoğaltmaya çalışıyorlardı. Bunun neticesinde hükümetler ve yönetilenler karşısında dehşete düşürecek kadar bir kalabalık oluşturdular.

İşte bu katı ve aşırı din adamlarının bu konumları neticesinde insanlar, oldukça gergin ve son derece baskı altında yaşayan bir duruma geldiler. Nihayet onlara karşı duyulan bu tepkinin bir sonucu olarak, kadının özgürlüğü ile kadın erkek eşitliği adı altında kadının özgürleştirilmesi çağrıları da ortaya çıktı. Her ikisinin de parolası, gerek kiliseyle gerek kilise din adamlarıyla ilintisi olan her bir şeyi reddetmekti. Bu tepkiler gittikçe katlandı; sonunda din ve ilmin uyuşamayacağı propagandasını yazmaya, aklın ve dinin birbirleriyle çeliştiklerini söylemeye başladılar. İbahiliğe, kendilerince hürriyete zararı olan, fitri ya da dini her türlü ilke ve kayıttan kurtulmaya çağırdılar. Sonunda kadının özgürlüğünü isteyen bu sesler, aralarındaki bütün farklılıkları ortadan kaldırıp bunları paramparça etmek suretiyle erkekle eşit olduğunu ileri sürmek noktasına kadar yükseldi. Bu farklılıkların dini ya da toplumsal olması hiç bir şeyi değiştirmezdi. Her erkek ve her kadın hürdür. Dilediğini yapar, dilediğini yapmaz. Dinin, edep ve ahlâkın veya herhangi bir otoritenin onu bağlayıcı hiç bir tarafı yoktur. Nihayet Avrupa ve onun ardından iki Amerika ve diğer kâfir diyarlar bu ibahiliğe, bu açılıp saçılmaya hayatın kanununu temelinden sarsma noktasına geldiler ve dünyadaki ahlâkî vebanın kaynağını oluşturdular.

Kâfir batıda doğmuş bu iki nazariye altında bu inkârcı anlamı ile kadının özgürleştirilmesi için ortaya konan bu sapkın istekler, garpzedelerin İslam dünyasına bulaştırdığı hastalıklardır. Şimdi bütün İslam dünyasını hanımlarını örten, onları himaye eden, onların her türlü işlerini gören erkekler, kadınları da kendilerini Allah'ın üzerlerine farz kıldıklarını yerine getiren hanımlar iken; bütün İslam dünyasında bu uğursuzca açılıp saçılmaya ve haramları mübah gören ibahiliğe doğru götüren bu masum başlangıcın tarihi hakkında neler biliyoruz?

Daha önce bir kaç defa tekrar ettik. Mümin hanımlar hicablı idiler, yüzlerini göstermiyorlardı. Bedenlerini açmıyorlardı, hiç bir ziynetlerini göstermiyorlardı. Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem* döneminden hicri on dördüncü asrın ortalarına kadar bu böyledi.

Hicri on dördüncü asrın ilk yarısının sonlarında İslam ülkelerinin çözülmeye ve küçük devletçiklere dağılması ile birlikte kâfir batı emperyalizmi İslam ülkelerine girdi. Onlar müslümanlarda şüpheler uyandırmaya başladılar ve müslüman reâyâyı İslâmî renge boyanmışlıktan küfrün rengiyle boyanmaya ve çözüluşe doğru değiştirmeye koyuldular. İslam ümmetini vurmak için ilk

kıvılcım kadınlarının yüzlerini açması ile başladı. Bu da Mısır'da Mısır valisi Muhammed Ali Paşa'nın Fransa'ya öğrenim için gönderdiği heyetlerle başladı. Bunların arasında bu heyetlerin vaizi 1290/hicri yılında ölen Rifaa Rafi et-Tahtavi de vardı. Mısır'a dönüşünden sonra kadının özgürleştirilmesinin propagandası için ilk tohumları ekmeye başladı; arkasından garpzedelik fitnesine kapılmışlar ve bir takım hıristiyanlar bu yolda çalışmaya koyuldular. Bunlardan biri 1374 yılında ölen haçlı hıristiyan Markos Fehmi'dir. "Doğuda kadın" adında hicabın atılmasını hedefleyen ve erkek kadın ihtilatını mübah kılan bir kitabında bunu yapmaktan istemiştir.

1382/hicri yılında ölen Ahmed Lutfi es-Seyyid, Mısır kızlarını erkeklerle karışık ve yüzleri açık bir şekilde üniversitelere sokan kişi budur. Bu Mısır tarihinde ilk defa gerçekleşti. Bu hususta 1393/hicri yılında ölen batılılaştırmanın dekanı Taha Hüseyin ona yardımcı olmuştur.

Bu fitnenin en büyük sorumluluğunu da açılıp saçılma propagandisti olan 1326/hicri yılında ölen Kasım Emin üstlenmiştir. O "Kadının özgürleştirilmesi" adında bir kitap yazmıştı. İlim adamlarının buna karşı pek çok reddiyeleri de yayınlanmıştı. Mısır, Şam ve Irak'taki bir takım ilim adamları onun mürted olduğuna da hüküm vermişti. Daha sonra bir takım hallerden geçmiş ve arkasından "Yeni kadın" adındaki kitabını yazmıştı ki, bu da müslüman kadının Avrupalı bir kadına dönüştürülmesi muhtevâsını taşıyordu.

Saray hanedanından bu istikamette Nazlı Mustafa Fadıl da destekçi olmuştur. Bu kadın İslam'dan irtidat etmiş ve Hıristiyanlaşmıştı.

Daha sonra açılmanın propagandisti olan Kasım Emin'in düşüncesini uygulamaya koyan ve 1346/hicri yılında ölen Sa'ad Zağlul ile 1332/hicri yılında ölen kardeşi Ahmet Fethi Zağlul gelmektedir.

Daha sonra 1919 yılında Kahire'de kadının özgürleştirilmesi için "Kadın hareketi" 1367/hicri yılında ölen Huda Şa'ravi'nin başkanlığında ortaya çıktı. Bu kadınların ilk toplantısı Mısır'da M. 1920 yılında Markos kilisesinde yapıldı. Huda Şa'ravi örtüyü kaldıran Mısırlı ilk Müslüman kadındır. *-bedbahtlıktan Allah'a sığınırız-* Bu açılma olayı insanın ruhunu keder ve üzüntü ile dolduran bir olaydır. Şöyleki Sa'ad Zağlul İngiltere'den İslam dünyasında fesad çıkarmak için gerekli bütün unsurlarla donatılmış yapay bir kişilik olarak geri döndüğünde, onu karşılamak için biri erkeklere ait diğeri kadınlara ait yol boyunca iki saf oluşturuldu. Uçaktan inince hemen örtülü kadınların bulunduğu safa doğru gitti, üzerindeki örtüsünü alsın diye önüne örtülü olarak Huda Şa'ravi gidip onu karşıladı. O da elini uzattı, yüzünden örtüyü kaldırdı. Herkes alkışladı ve kadınlar yüzlerindeki örtüyü sıyrırverdiler.

İkinci kederli gün şuydu: Sa'ad Zağlul'un eşi -ki Sa'ad Zağlul ona Avrupalıların hanımlarını kocalarına nisbet etmeleri uygulamasına uyararak Sa'ad Zağlul'un hanımı Safiyye adını vermişti- Mustafa Fehmi'nin kızı Safiyye, Kahire'de Nil kasrının önündeki kadınların yaptığı gösterinin ortasında bulunuyordu. O da örtüsünü alıp yerde ayaklar altında çiğneyenlerden birisi idi. Sonra da örtülerini

ateşe vermişlerdi. İşte bundan dolayı bu alana “Meydanu’t-Tahrir: Özgürlük alanı” adını vermişlerdir.

İşte bu şekilde bu diyarın bedbahtları biri diğerinin arkasından geldi. İhsan Abdulkuddus, Mustafa Emin, Necib Mahfuz, Taha Hüseyin... Hıristiyanlardan: Şibli Şumeyl, Ferah Antun ve benzerleri –bedbahtlıktan ve bedbahtlardan Allah’a sığınırız-; İslam’a ve müslümanlara karşı girişilen bu kopmloda basın da onların desteği idi. Çünkü basın bu fitnenin yayıldığı birinci araçtı. Nihayet yaklaşık M. 1900 yıllarında “Mecelletü’s-Süfur: Tesettürsüzlük dergisi” adı altında bir dergi yayınlandı. Müstehcen yazarlar çıplaklığı ve fesadı desteklemeye yönelik talepler üzerinde duran makalelerini bütün hızlarıyla yazmaya koyuldular. Faziletlere ve ahlâka aşağıdaki fesad araçları vasıtası ile hücum etmeye başladılar:

Utanicacak derecede çıplak kadın fotoğraflarının yayınlanması, tartışma ve diyaloglarda erkek ile kadının bir araya getirilmesi, “kadın erkeğin ortağıdır” şeklinde dışarıdan bize gelen uydurma slogan üzerinde yani onların eşitliği propagandası üzerinde durmak, erkeğin kadının sorumluluğunu üstlenmesi tezinin akılsızca olduğunu ileri sürmek, açık saçık yeni moda elbiseleri sunmak için kadının ayağını kaydırmak. Kuaför salonları kadınlara ait ve karma yüzme havuzları, oyun ve eğlence salonları, kahvehaneler, namus ve şerefi ihlal eden olayları yaygınlaştırmak, artist şarkıcı güzel sanatlarda ileri durumda olanları alabildiğine yüceltmek...

Bu düzenli hücum iki şeyle desteklendi: İçerden bunların desteklenmesi ile dilleriyle, kalemleriyle bunları ıslah etmeye çalışanların zayıflığı, onların hayasızlıklarına karşı sessiz kalmak, hayasızlığın yayılması ve karşı tarafın susturulması, onların yazdıkları makalelerin yayınlanmaması yahut engellenmesi kökten dincilik ve gericilik gibi ithamlara maruz bırakılması ile yönetimlerin güvenilir, muktedir müslüman ehil kimselerden başkalarına verilmesi.

İşte bu ümmet arasında çıplaklığın kötü başlangıcı yüzün üzerindeki örtünün kaldırılmasıyla ortaya çıkmıştır. Bu hususa dair geniş açıklamalar Prof. Ahmed Ferac’ın “*el-Muâmera Ala’l-Mera’l-Müslime: Müslüman kadına karşı komplo*” eseri ile şeyh Muhammed b. Ahmed İsmail’in “*Avdetu’l-Hicab: Örtünün geri dönmesi*” adlı eserlerinde belgeleriyle geniş bir şekilde açıklanmıştır. Daha sonra İslam dünyasında bu açıklık bir kaç sene zarfında saman alevi gibi yayılmaya başladı. O kadarki yüzü açmaya mecbur eden kanunlar yayınlandı. Türkiye’de 1920 yılında çıkarılan kanun İran’da Rafizi Rıza Pehlevi’nin M. 1926 yılında yüzün açılmasına dair kanun Afganistan’da Muhammed Eman da yüz örtüsünün kaldırılmasıyla ilgili bir karar çıkardığı gibi, Arnavutluk’ta Ahmed Zoğoba yüzün örtülmesinin yasaklanmasıyla ilgili kanun çıkardı. Tunus’ta da Burgiba yüz örtüsünün yasaklanması ve birden fazla evliliğin suç sayılmasıyla ilgili bir kanun çıkardı ve bu kanuna göre aksi hareket edenler bir yıl hapis ve para cezasıyla cezalandırılacaklardı.

Bundan dolayı büyük ilim adamı Iraklı Şair Muhammed Behcet el-Eseri – Allah’ın rahmeti üzerine olsun- şunları söylemiştir:

“Ey Burgiba önünde hiç bir boyun eğilmeyesice

Bir gün olsun Allah’dan korkmadın onun önünde boyun eğmedin”

Irak’ta yüzün açılması propagandasında en büyük görevi ez-Zuhavî ile er-Rusâfî yüklendi. Her ikisinin de halinden Allah’a sığınırız. Şimdi Cezair’de hicabın kaldırılması ile ilgili üzücü günün haberini “*et-Tağrib fi’l-Fikri ve’s-Siyaseti ve’l-İktisad*: Düşünce siyaset ve iktisad alanlarında batılılaşma” adlı eserinden (s.139) okuyalım:

“13 mayıs 1958 de örtünün atılmasının hikayesi sözkonusu oldu. Bu insan ruhunu duyulan hasretlerden dolayı paramparça eder. Şöyle ki bir cuma hutbesinde hicabın atılması için bir hatip sağlandı. Bu musibet şahıs denileni yaptı. Hemen arkasından Cezairli bir genç kız ayağa kalktı, elindeki mikrofonla hicabın atılmasını söyledi. Kendisi de hicabını çıkartıp yere attı. Arkasından bu maksatla örgütlenmiş kızlar da hicablarını çıkardılar ve bu iş görevlendirilmiş kimseler de alkışlayıverdiler. Buna benzer bir olay Vehran şehrinde de yapıldı. Aynı şey Cezayir’in başkenti Cezayir’de de uygulandı. Bunun arkasından basın hem bu haberi yaygınlaştırdı, hem destekledi.

Fas’ta ve Lübnan, Suriye, Ürdün ve Filistin’den oluşan dört kısmıyla Şam bölgesinde de kimi zaman Baasçı propagandistlerin, kimi zaman ırkçı propagandistlerin vasıtası ile açılıp saçılmak ve haramları mübah görmek anlayışı yaygınlaştı. Ancak eldeki kaynaklar bu işin nasıl olduğunu yeteri kadar aydınlatamamaktadır. Bu işe önderlik eden bedbahtların ismini de vermemektedir. Yazarların ve o dönemde olayları kaydedenlerin özellikle Şam topraklarında bu uğursuz başlangıcı neden kayda geçirmediklerini bilemiyorum. Halbuki cinsel patlama, çıplaklık, açılıp saçılmak ve ibahîlik gizlenmeyecek bir seviyededir.

Hint ve Pakistan’a gelince, Müslüman hanımların durumu hicab konusunda en iyi idi. Onlar haya ve iffet zırhına bürünmüş idiler. Aynı dönemde –1950 li yıllarda- kadını özgürleştirme hareketi ile özgürlük ve eşitlik cenahları ile birlikte bunun propagandası da başlamış oldu. Bunun için Kasım Emin “*Tahriru’l-Mare: Kadının özgürleştirilmesi*” ünvanlı kitabı tercüme edildi. Arkasından basın karma eğitime ve örtünün atılmasına çağıran propagandalara koyuldu. Nihayet bu kıta da öyle bir hale ulaştı ki, bundan ötürü şikayet sadece Allah’adır. Bu husus “*Eseru’l-Fikri’l-Garbi fi’n-Hirafi’l-Müctemai’l-Müslim fi şibhi’l-Karra el-Hindiyye*: Hind kıtasında Müslüman toplumun sapmasında batı düşüncesinin etkisi” adını taşıyan Hadim Hüseyin’in eserinde (s.182-195 te) genişçe açıklanmış bulunmaktadır.

İşte bu şekilde özgürlük ve eşitlik adı altında kadının özgürlüğüne çağırmakla, fitne körükleyicilerinin baskısı ile, sonunda batılı kadının ulaştığı son nokta, bu topraklarda müslüman kadının başlangıç noktasını teşkil etmiş oldu.

Özgürlük ve eşitlik adı altında:

Kadın evinin dışına çıkartılarak, hayatın bütün alanlarında erkekle birlikte yürümesi sağlandı.

Üzerinden örtü ve ona bağlı olarak iffet, haya, temizlik gibi bir takım faziletler de elinden alındı.

Kendi cinsel isteklerini doyurmak için çıplaklığın, müstehcenliğin en aşağı basamaklarına onu gömdüler.

Üzerinde herhangi bir kontrol gücü bulunmaksızın, ırzını pazarlamasını uygun göstermek için, erkeğin onun üzerindeki kayyûmiyyet (nafaka ve benzeri ihtiyaçlarını karşılamak) sorumluluğunu kaldırdılar.

Özgürleşmek, özgürlük ve eşitlik kayası üzerinde bütün erdemlerini parçalamak için ihtilâtı ve erkekle başbaşa kalmayı önleyen engelleri kaldırdılar.

Anne, eş, nesil eğiticisi, erkeklerin huzuru için bir sükûn yeri gibi hayati misyonunu sona erdirerek, onu hain ve günahkâr her bir avcının elinde, değersiz, hakir ve ucuz bir meta haline getirdiler.

Ve buna benzer biri diğerini doğuran sayısız belalar. Biz bunları İslam ve namus gayreti olan herkesin yazdıklarında satır satır görebiliyoruz. Bunlardan birisi de Muhammed b. Abdullah Arefe'nin "*Hukuku'l-Mar'a fi'l-İslam: İslam'da kadın hakları*" adlı eseridir.

İşte müminlerin yolundan sapıp uzaklaştıran talepler bunlardı ve işte İslam dünyasında bunların yıkıcı tesirleri...

İkinci husus: İslam'ın son barınağında erdemi vurmak ve orayı da bozuk ahlâkın açıkça görüldüğü bir mekân haline getirmek için sapık talepleri yeniden gündeme getirilmektedir.

Şüphesiz başlangıç sonun gelişidir. Şüphesiz kadını bayağılığa çağırانların ilk karşılaştıkları zorluk İslamî erdemin ifadesi olan mümin hanımların hicabıdır. Eğer kadınlar yüzlerini açacak olurlarsa, arkasından Yüce Allah'ın kendilerine yabancı olan erkeklere karşı örtülmesini ve setredilmesini emretmiş olduğu bedenlerini ve ziynetlerini de açarlar. Müminlerin hanımlarının hali faziletlerden soyutlanarak çüzülüş, açılıp saçılma ve her türlü haramı mübah görmek gibi bir takım adi ve bayağı derekelere inmiş olur. Nitekim İslam Dünyası'nın çoğu yerinde egemen olan bu haldir. Yüce Allah'tan müslümanların durumunun düzeltilmesini niyaz ederiz.

Bugün kiralık baticılar aynı adımları izlemekte ve büyük bir gayretle çabalarını ortaya koymaktadırlar. Amaçları ise İslam'ın son kalesinde hicab erdemini vurmaktır. Ta ki burada da hal, istesinler yahut istemesinler ilk ve son İslam diyarının ortasında bu inkarcı amaçlarına ulaşsın. Burası Yüce Allah'ın kalbini ve kiblesini himaye ettiği müminlerin sevdikleri diyar olan Hicaz diyarıdır. Bu diyar son peygamber ve son Rasulun gönderilmesiyle birlikte müslüman olduğundan bu güne kadar, emperyalizme boyun eğmemiş bir bölgedir. İslam Yüce Allah'a hamdolsun ki burada açıkça görülmektedir. Şeriat uygulanmakta, toplum bu diyarda müslümandır. Herhangi bir kâfir tarafından kirletilmemiştir. Şu sahife sütunlarında çığırtkanlık yapan garpzedeler, kendileri gibi olan önceden gelmiş diğer sapıkların yollarını izlediler. Onların vaktiyle hicaba karşı

mücadele ederken uyguladıkları planlarını, bizim ülkemize ve basınıımıza da taşıdılar. Kendilerinden öncekilerin başladıkları noktadan başlayarak bu taleplerini dile getirdiler ve mevcut şartlardan şikâyete koyuldular. Mevcut durum ise hicabın, temizliğin ve iffetin sözkonusu olduğu İslami bir durumdur. Erkek, kadın her iki cins de pak ve temiz şeriate uygun olması gereken konumdadır. Bunlar neye karşı nefret beslemektedirler?

Şüphesiz daha önce açıkladığımız erdemın esasları, bayağılık atmosferinde sözkonusu edilen batıl ve sapkın bu isteklerin cevabını vermektedir. İstenen yüzün açılması, açılıp saçılmak ve kadın erkek karışımı bir topluluktur. Erkeklerin kadınların ihtiyaçlarını görmek sorumluluklarının ellerinden alınması, erkeğin özel alanında kadının da erkekle mücadele etmesidir ve buna benzer yıkıcı diğer amaçlardır.

Şüphesiz müminlerin yolundan sapmak özelliğine sahip bu isteklerin gerçek mahiyeti, doğrudan doğruya münkerin istendiğini ilan etmektir. Bu ise maruf olanı terketmek fitrata karşı çıkmak, şeriate karşı dikilmek, erdeme ve onu ayakta tutan bütün değerlere karşı tertemiz şeriatı egemen kılmakla yükümlü İslâmî otoriteyi tanımamaktır. İslam diyarını açılıp saçılmaya, erkek kadın karışımına ve müstehcenliğe bir beşik yapmaktır.

İşte bu, dil ile savaşmanın bir çeşididir Kalem de iki dilin birisidir. Ve hatta bazan dil ile savaş el ile savaştan daha etkindir. Yeryüzünde fesat çıkarmanın bir çeşididir.

Merhum Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye “*es-Sarimu'l-Meslul*” adlı eserinde (II, 735) şunları söylemektedir: “Dilin dinlere verdiği fesat, elin verdiği fesadın kat kat fazlasıdır. Nitekim dilin düzelttiği dini hususlar, elin düzelttiğinin kat kat fazlasıdır.”

İşte bundan ötürü aşağıdaki hususların gerçekleştirilmesi kaçınılmaz bir şeydir:

1- Allah'ın kendilerine yönetim sorumluluğu verdiği kimseler, açılıp saçılmak ve ihtilât gibi salgın hastalıklardan erdemi korumak maksadı ile kesin emirler çıkarmak ve müstehcenliğe çağırın, bu açıklık ve saçıklığın davetçisi olan kimselerin kalemlerinin bu isteklerini yazılı olarak dile getirmekten alıkonmaları gerekir. Böylelikle ümmet onların kötülüklerine karşı korunur ve hicab ile alay eden kimseler de şeriatın öngördüğü ceza kendilerine uygulansın diye şer'i yargıya havale edilmeleri gerekir.

Açılıp saçılan kadınlara da gereken ceza verilmelidir. Çünkü onlar fitneye düşürücü bir ağıdırlar. Ve onlar onlara dil uzatan genç delikanlıya göre öncelikle cezalandırılmalıdır. Çünkü onu tahrik edip kendisine doğru cezbeden odur.

2- İlim adamlarının ve ilim talep edenler kötü yaygaracılara karşı insanları sakındırmalı ve onlara Allah için öğüt vermeli, mümin hanımlara sahip oldukları erdeme sahip çıkmak için sebat verici nasihatlerde bulunmalı, bunlara saldıranlara karşı bu erdemın korunması, hevalarının kölesi olan kötülüğün propagandasını yapan kimselere karşı onları uyarıp sakındırarak müslüman hanımlara gereken merhameti göstermeleri gerekir.

3- Baba, oğul, eş ve buna benzer herhangi bir kadının sorumluluğunu Yüce Allah'ın verdiği herbir kimsenin bu sorumluluğu altındaki kadınlar konusunda Allah'tan korkmaları ve onları açılmaktan, saçılmaktan, ihtilattan, bunlara sebep olan nedenlerden ve kötülüğe çağıran kimselerden koruyucu yollara başvurmaları gerekir.

Kadınların fesat bulmalarının ilk sebebinin, erkeklerin bu husustaki gevşeklikleri olduğunu da bilmelidirler.

4- Mümin hanımların kendi nefisleri hakkında ellerinin altındaki çoluk çocuk hakkında Allah'tan korkarak, fazileti elden bırakmamaları, cilbâb ve başörtüsü ve peçe kullanmak suretiyle şeri elbise ve hicabı elden bırakmamaları, fitneye çağıran ve adiliğin sevdalılarının arkasından yürümemeleri gerekir.

5- Bu tür yazarlara samimi bir şekilde tevbe etmelerini ve kendi aileleri ve ümmetleri aleyhine kötü bir kapı açmamaları, Allah'ın gazabından ve çok acıklı azabından korkmalarını öğütleriz.

6- Her müslümanın, hayasızlığın yayılmasından ve onu bizzat yayıp yoğunlaştırmaktan sakınması gerekir. Bilmeli ki hayasızlığın yayılmasını sevmek, merhum Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye'nin Fetva'larında (XV, 332 ve 344 te) açıkladığı üzere sadece söz ve fiil ile olmaz. Bununla ve ondan söz etmekle, kalple ona meyletmekle, ona karşı susmakla da olur. Çünkü şüphesiz ona duyulan bir sevgi onun yaygınlaşmasına imkân hazırladığı gibi, ona karşı çıkan müminlerin yüzüne karşı o hayasızlıkları savunma imkanını da verir. O halde müslüman her kişi hayasızlığın yayılmasını sevmekten uzak kalarak Allah'tan korkması gerekir. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

“Şüphe yok ki müminler arasında; hayasızlıkların yayılmasını arzu edenlere dünyada da ahirette de çok acıklı bir azap vardır. Allah bilir, siz bilmezsiniz” (en-Nur, 24/19).

İşte bunlar benim açıklamak istediğim hususlardır. İlim ve iman ehline düşen de sorumluluklarını hafifletmek ve Allah'ın kulları arasından Allah'ın bunlarla yararlanmasını dilediği kimselerin yararlanması ümidiyle öğüt verip açıklamaktan başkası değildir. Bu açıklamaların sebebi, bu yolla öğüt vermektir ve Peygamber *sallallahu aleyhi vesellem*'in şu buyruğudur:

“Din öğütten ibarettir.”

“Kime ey Allah'ın Rasulu”, diye sordular. O:

“Allah'a, onun kitabına, Rasulune, Müslümanların yöneticilerine ve onların hepsine” diye buyurdu”

Hadisi Müslim Sahih'inde rivayet etmiştir.

Hafız İbn Receb –*Yüce Allah'ın rahmeti üzerine olsun*- el-Hikemu'l-cedire bil izâh (s. 43 de) şunları söylemektedir: “İmam Ahmed'den rivayet edildiğine göre ona: Abdulvehhab el-Verrak şunlara şunlara karşı çıkıyor, dediler bunun üzerine o şöyle demiş: “Aramızda bir takım şeylere karşı çıkan kimseler bulunduğu sürece hayır içerisinde kalmaya devam ederiz.”

Allah'tan kork ey müminlerin emiri, diyen kimseye Ömer *radiyallahu anh*'in söylediği şu sözler de bu kâbildendir: “Eğer siz bu sözü bize söylemeyecek

olursanız sizde hayır yok, demektir, eğer biz sizin söylediğiniz sözü kabul etmeyecek olursak bizde hayır yok demektir.”

Ancak özlü akıl sahipleri öğüt alır Amellere karşılık vermek, hesaba çekmek ise Yüce Allah’a aittir. Peygamberimiz Muhammed’e onun aile halkına ve ashabına Allah’ın salat ve selamları olsun.
